

[Si Mị Vồng Lượng Hệ Liệt] – Si Mị Vồng Lượng Chi Tập Đoạt

Contents

[Si Mị Vồng Lượng Hệ Liệt] – Si Mị Vồng Lượng Chi Tập Đoạt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	21
4. Chương 4	33
5. Chương 5	42
6. Chương 6	49
7. Chương 7	61
8. Chương 8	71
9. Chương 9	81
10. Chương 10	92

[Si Mị Vồng Lượng Hệ Liệt] – Si Mị Vồng Lượng Chi Tập Đoạt

Giới thiệu

Editor: Maru ChanThể loại: Phụ tử, niên thượng công, phúc hắc công, tiểu bạch thủ, HEHai cha con nhà họ Đinh s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-mi-vong-luong-he-liet-si-mi-vong-luong-chi-tap-doat>

1. Chương 1

Dinh Hạ, sinh viên năm thứ ba đại học, cùng quần gia Thành Chi ở trong khu biệt thự cao cấp gần trường, mẹ cậu là Diệp Nhược Hà sau khi sinh cậu xong thì liền ra nước ngoài du học, sau đó lấy chồng nước ngoài, rất lâu cũng chưa từng về thăm con. Cha ruột là Đinh Lạc khi cậu mười bảy tuổi thì đón cậu về nuôi, hiện tại đang kinh doanh ở khu vực Đông Nam Á, tháng nào cũng gấp gáp trở về nước thăm con.

Đại khái là được di truyền dung mạo xinh đẹp của mẹ, bề ngoài của Dinh Hạ rất tuần tú mỹ lệ, nhưng cũng không làm cho người ta có cảm giác nữ tính, cho dù ngẫu nhiên ở trong tình trạng bé nhỏ bị dọa sợ, nhưng mà bởi vậy lại càng được cha cưng chiều, yêu thương đến không thể tả được bằng lời.

Dinh Hạ cũng sùng bái cha, sùng bái sự ngang ngược, cường thế, có thể dùng nắm đấm lấy một địch trăm của cha, còn có cả cái khí phách không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt của cha.

Đây là hình tượng về cha trong mắt cậu.

Nghe nói sói vốn là loại động vật sống bầy đàn, trong đó con giao hoát nhất sẽ trở thành sói đầu đàn, từ trong hoàn cảnh hung hiểm mà tạo thành ranh giới; cha chính là Lang vương, thống lĩnh thuộc hạ trung thành, lúc trước trong xã hội đen tạo ra những chuyện trời long đất lở, bây giờ quay sang thương trường người lừa ta gạt mà dùng tiền tài chém giết lẫn nhau, một người đứng trên vạn người.

Bởi vì cha cùng cậu tính cách hoàn toàn bất đồng, cho nên hấp dẫn lẫn nhau.

Hôm nay bận rộn làm xong hết các công việc ở đoàn hội cũng đã đến tối, Dĩnh Hạ cùng Thành Chi một trước một sau về nhà, định tắm rửa ăn cơm xong thì trở về phòng. Cuộc sống như thế này từ khi cậu vào đại học đã bắt đầu, cũng không có gì thay đổi lớn.

Nói đến Thành Chi, hẳn trên danh nghĩa tuy là quản gia, kì thật cũng đảm đương luôn nhiệm vụ vệ sĩ, bởi vì Dĩnh lạc từ trước lúc còn trong xã hội đen, đến nay cũng không thể thoát khỏi những mối quan hệ đó, để tránh kẻ thù chú ý đến sự tồn tại của Dĩnh Hạ, dẫn tới bất cóc ụ hiếp này nọ, cho nên Dĩnh Lạc mới phái đàn em thân thủ tốt nhất, hoàn cảnh gia đình sạch sẽ ở lại bên cạnh con.

Vừa định vào cửa, Thành Chi nói với Dĩnh Hạ muốn qua chỗ gần đó mua đồ, sẽ lập tức quay lại, Dĩnh Hạ lên tiếng, cũng không cảm giác có gì nguy hiểm, cậu dù sao cũng đã hai mươi mốt tuổi rồi, hơn nữa khu nhà này đều có bảo vệ tuần tra 24/24, có không ít người nổi tiếng sinh sống, chẳng những lưu manh côn đồ nhãi nhép không có cách nào đi vào, ngay cả paparazi cũng khó mà trà trộn vào được, cho nên dù cậu có một người cha từng là đại ca xã hội đen, cũng không lo lắng kẻ thù sẽ lợi dụng cơ hội xông vào đây.

Mùa đông, sau năm giờ chiều hoàng hôn đã lặng lẽ phủ xuống, Dĩnh Hạ mò mẫm đi vào phòng khách, sau khi bật đèn, tiếp tục đi lên tầng hai định tắm rửa, bởi vì Thành Chi đều tranh thủ trong lúc này mà làm xong bữa cơm đơn giản, để cho thiếu gia nhà mình khi vừa tắm xong thì có thể cơm ngon canh ngọt ăn ngay.

Sau khi đi từ trong phòng tắm ra liêu ngốc lảng một chút, nhớ rõ lúc này khi lên lầu cậu đã thuận tay mở đèn trên này, tại sao nhà cửa hôm nay lại tối đen như mực?

Suy nghĩ đầu tiên là cúp điện, một cơn gió lạnh thổi tới, cậu sợ run cả người, quay đầu phát hiện cửa sổ đã bị mở ra, có ánh sáng nhợt nhạt soi vào, hào quan từ trong vườn hoa Trung Đình của khu nhà tạo thành cảnh hoa đăng, có thể thấy được chỗ này không có bị cúp điện.

Hay là đứt cầu chì? Loại tình huống như thế này cậu cũng không thể tự xử lí, vì vậy đi tìm quản gia vạn năng Thành Chi.

“Anh Thành Chi, anh Thành Chi!” Mở miệng gọi xuống dưới lầu.

Lầu một yên tĩnh không hề có lấy một người, Thành Chi còn chưa có trở về.

Cảm giác có điểm nào đó không thích hợp, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn lại không thể nói có chỗ nào không đúng. Cậu nhìn vào hình bóng nhạt nhòa của đồ vật trong nhà dưới ánh đèn nhợt nhạt bên ngoài hắt vào, bước đi cẩn thận, định xuống dưới lầu đợi Thành Chi về, nói cho hắn biết tình hình trong nhà.

Cả người mới tắm rửa xong nên rất mẫn cảm đối với nhiệt độ bên ngoài phòng tắm, cảm giác được ở ngoài rất lạnh, cậu nghĩ hay là đóng cửa sổ lại, nhưng ngay tại cửa sổ lúc này vang lên tiếng loạt soạt, cậu cả kinh, khóe mắt chuyển đến rèm cửa đang chuyển động, thả lỏng người, tiếng động đó là tiếng rèm cửa bị gió thổi mà tạo nên.

Đúng là nghĩ ngợi lung tung thôi mà? Cậu cười, cười chưa được một nửa mặt liền không tự chủ mà cứng lại, trong khoảnh khắc chưa đầy một giây, cậu hình như nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau lưng, như là tiếng động đặt thù của thú săn mồi đập xuống nền nhà bóng loáng mà tạo ra.

Da gà nổi lên, tim cũng không nhin được mà đập mạnh, cảm giác bị cầm dữ nhìn chằm chằm dâng lên.

Cậu có cái gì để mà nhìn, hơn nữa còn từ sau lưng...

Đại để bộ não con người khi cảm giác bị nguy hiểm, phản ứng bản năng đầu tiên chính là cứng đờ hoặc im lặng, adrenaline sau đó cấp tốc tràn ra, tổ hợp với những thứ khác nhau với cơ thể ra sức di chuyển, tiếp theo nhịp tim cùng hô hấp cũng đều nhanh hơn, đường huyết cũng tăng lên đem oxi cùng dưỡng chất khiến cho người ta sinh ra sức mạnh, chuẩn bị thật tốt cho việc chiến đấu hoặc phản ứng bỏ chạy.

Hiện tại Dĩnh Hạ đang ở trong phản ứng đầu tiên: Cậu bị cứng lại, trái tim đập bịch bịch bịch bịch, như muốn vọt thẳng ra ngoài, cảm giác sợ hãi ập đến ào ào, đầu óc trống rỗng.

Cậu dù sao cũng là con của Dĩnh Lạc, cũng có một ít khí độ gặp nguy không loạn, đầu óc liền hoạt động rất nhanh ngay sau đó,; cậu cho rằng nơi này chưa bao giờ phát sinh sự kiện kì quái, trong khu nhà cũng chưa từng nghe qua có ma quỷ này nọ, lập tức xác định nếu không phải là ăn trộm, chính là điều lo lắng của cha đã trở thành sự thật, có kẻ thù mò đến tận nhà gây bất lợi cho cậu rồi.

Kẻ thù của cha đều là loại đầu trâu mặt ngựa, Dĩnh Hạ cân nhắc nắm đấm của mình, đáng thương, phương diện đánh nhau cậu hoàn toàn không được di truyền sức mạnh của cha, cho nên quay lại chiến đấu vốn là chuyện không có khả năng, tốt nhất là nghĩ biện pháp chạy xuống dưới lầu, nếu như may mắn, nói không chừng Thành Chi sẽ trở về kịp, có hắn thì liền không có vấn đề gì nữa.

Liền thình lình cất bước chạy nhanh xuống dưới cầu thang, không nghĩ đến kẻ ở phía sau còn nhanh hơn, một tay vươn ra chụp lấy cậu, dễ dàng quán lấy nửa thân trên của cậu, bàn tay còn lại cũng không chần chờ mà túm lấy quần cậu.

Dĩnh Hạ tuyệt đối không ngờ đến kẻ xâm nhập vào nhà lại là một tên sắc cuồng, cảm giác cánh mông mát lạnh, ngay cả gọi cứu mạng cũng không kịp, trong giây lát tự cổ vũ dồn sức, dụng mạnh lên cảm đối phương, thành công nghe thấy tiếng kêu ồ ồ từ phía trên, một phát này đã chính xác.

Đối phương mặc dù trúng đòn, nhưng không có lùi bước như dự kiến, Dĩnh Hạ cũng bởi vậy mà chưa thoát khỏi được sự giam cầm, ngược lại còn làm cho đầu của mình choáng váng sây sẩm mặt mày, liền hoảng hốt, bắt đầu hét to.

“Anh Thành Chi! Cứu...”

Người giữ cặp ở phía sau đổi sang bịt miệng cậu, làm cho cái chữ “Mạng” kia bị kẹt lại ở trong miệng.

“Uhm uhm uhm...”

Không cách nào kêu cứu Dĩnh Hạ lại càng thêm hoảng sợ, lưng dựa vào ngực kẻ kia, liều mạng vùng vẫy, nhưng sức của đối phương rất mạnh làm cho cậu giống như con cá bị câu lên, chỉ có thể phí công quấy đuôi, nhưng mà dòng nước cứu mạng kia không thể chạm vào được.

Ngay cả như vậy, Dĩnh Hạ vẫn không muốn dễ dàng bị khuất phục, hai chân đạp loạn xạ, nghĩ ra mọi biện pháp trì hoãn đến khi Thành Chi trở về.

Kẻ kia cảm giác được dưới tình huống như thế này, rất khó tiến hành được việc hắn muốn thực hiện, dứt khoát kéo Dĩnh Hạ lên cái ghế salon bọc da mềm mại trong phòng, trong lúc di chuyển, bàn tay bịt miệng Dĩnh Hạ thoáng lỏng ra, Dĩnh Hạ liền nhân lúc đó há miệng cắn xuống bàn tay đó, dùng hết sức nghiền chặt.

Kẻ kia vì muốn cứu bàn tay mình, quả nhiên xô người ra, Dĩnh Hạ chật vật té xuống đất, tứ chi hoảng hốt ra sức bò ra bên ngoài, mới bò được vài bước, mắt cá chân lại căng lên, làm nửa thân trên của cậu ngã sấp xuống nền nhà, lại bị kẻ kia lôi trở về.

Kẻ đột nhập thân thể tráng kiện, dễ dàng đem thân người gầy gầy của Dĩnh Hạ kéo đi, trực tiếp bế người đi lại ghế salon, để cho Dĩnh Hạ nằm xuống dưới ghế, bản thân hắn thì đề lên trên, đưa tay vào trong y phục của Dĩnh Hạ, tùy tiện sờ loạn trên thân thể thiếu niên.

Dĩnh Hạ muốn òa khóc, cậu căn bản không có kinh nghiệm đối với những tình huống phát sinh kiểu này, hơn nữa, hơn nữa, giống như một đêm mấy năm trước, cậu cũng rơi vào gian nan như thế này...

Đột nhiên, cậu nhớ đến cha.

Dùng sức quay nửa đầu lại, đối với diện mạo mơ hồ của người đàn ông phía sau nói: “Thả ra, thả tôi ra, cha tôi là “Ác quỷ Sơn Si đường!” Ông nếu làm vậy, cha tôi sẽ giết ông, cha tôi sẽ giết ông!”

Đây không phải là lời nói láo nhảm hù dọa, cậu đã tận mắt nhìn thấy cha trừng phạt kẻ bắt nạt cậu ở trong trường, quả thực không xem người nào vào trong mắt, tin tưởng cha lúc đó chính là muốn giết người nhưng cũng không hề chớp mắt lấy một cái.

Càng hưởng chi cha thương cậu. Mặc dù cách cha thương cậu không giống như những người cha bình thường khác, chỉ cần là cậu thật sự bị bắt nạt, cha tuyệt đối sẽ không nhân từ bỏ qua, cho dù giờ phút này gã đàn ông đang đè lấy cậu có là ông trời đi nữa cũng chẳng có gì khác biệt.

Gã đàn ông cười nhạt một tiếng, mang theo chút ý khinh thường, Đinh Hạ khơi lên dục vọng muốn thâm tóm của hắn, cơ thể xinh đẹp trẻ trung này quả thật là có giá trị chiếm đoạt.

Lấy ngón tay luồn vào phần hõm giữa eo với cánh hông vênh cao của Đinh Hạ, đi qua nơi nào liền khiến cho nơi nó run rẩy lên sợ hãi.

“Không...” Khóe miệng tràn ra tiếng rên rỉ: “Không được...”

Gã đàn ông không nói chuyện, trong từ điểm của gã chưa bao giờ có những từ dạng như: “Không có khả năng”, hay là “Không thể”, gã thích dùng hành động thực tế để phản đối lại kẻ dưới thân người đang nói từ “không được”

Chỉ cần gã muốn, cái gì gã đều có thể làm.

Lấy thân hình cao lớn đem cả người Đinh Hạ bao vây lại, rơi vào tấm lưới muốn trốn cũng không thể trốn, lạ cúi xuống gần mái tóc mềm mại, lấy hơi thở nóng rực khinh bạc vành tai trắng mịn tinh tế, ngón tay vuốt theo cánh hông mềm mại, hướng vào nơi tư mật giữa hai chân mà chui vào.

Đinh Hạ cứng đờ, cái này đã xác nhận ý đồ của gã đàn ông, kẻ này quả nhiên không phải đơn giản muốn bắt người, mà là thật sự muốn xâm phạm cậu.

Thình lình cậu kịch liệt vùng vẫy cả người, cậu muốn thoát khỏi ngón tay kia, hét lên kịch liệt.

“Không được chạm vào tôi! Ông cút đi! Cha tôi sẽ giết ông, cha nhất định sẽ giết ông... Anh Thành Chi! Anh Thành Chi! Có người...”

Vùng vẫy cùng gào thét không hề có phương pháp, căn bản không nghĩa đến hành động lỗ mãng này sẽ chọc giận đến kẻ bắt cóc, đưa đến họa sát thân.

Gã đàn ông không chút động lòng, rồi lại lo lắng đến hàng xóm xung quanh có thể nghe thấy, gã che miệng Đinh Hạ lại, một hồi nữa Đinh Hạ cũng kiệt sức, sau đó, có lẽ biết hình thế hai người vốn đã chênh lệch nhau rất xa, lại thêm gã đàn ông đối với hành động áp chế thân thể có kĩ thuật rất cao, Đinh Hạ kiểu gì cũng không phải là đối thủ của gã, dứt khoát bất động.

Nằm trên ghế salon, đầu nghiêng qua một bên, đôi mắt đỏ hồng phần hện trùng trùng kẻ phía trên, Đinh Hạ muốn nhờ vào ánh sáng yếu ớt mà ghi nhớ tướng mạo của đối phương, nhưng mà gã đàn ông này lại vừa vặn ở vào vị trí ngược sáng, điều này làm cho khuôn mặt của gã trở nên mơ hồ không rõ ràng, Đinh Hạ chỉ biết là kẻ này cũng cao lớn giống như cha, ngay cả khí thế dù bận vẫn thông dong cũng giống nhau

như đúc.

Gã đàn ông thấy cậu đã ngoan ngoãn lại, tay cũng thả lỏng ra một chút, nằm trên tấm lưng mềm mại của Đinh Hạ, dùng tiếng cười nhặt thả vào tai cậu đùa cợt, như là đang tuyên bố, bất kì phản kháng nào cũng không có hiệu quả, trong thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này, kẻ mạnh mới có thể làm chủ hết thảy.

Đinh Hạ cắn cắn môi, cả người bắt đầu run rẩy, gã đàn ông này quá sức thân mật với cậu.

Gã đàn ông hoàn toàn chiếm được ưu thế, lần nữa đem quần của Đinh Hạ kéo đến tận đầu gối, bàn tay di chuyển trên đường cong xinh đẹp của cánh hông, như là đang thưởng thức bảo vật trân quý nhất, dùng sức mạnh hơn một chút, liền có thể cảm giác được sự co giãn, rất kích thích đến dục vọng muốn vuốt ve nhiều hơn của hắn.

Ngón tay thành thực chui vào trong kẽ hông, hơn nữa còn ác ý trêu hoa ghẹo nguyệt xung quanh cúc hoa, tiếng rên của Đinh Hạ bật ra từ trong cổ họng, cái miệng của cậu vẫn bị bàn tay của gã đàn ông bịt chặt, cơ hội cầu cứu ra ngoài cũng bị cản trở, một loại tâm tình không biết làm như thế nào khiến cho nước mắt cứ như vậy mà ứa ra thấm ướt bàn tay của gã đàn ông.

Nói chung, bé trai khóc đều làm cho người ta cảm giác thấy yếu đuối, nhưng khi Đinh Hạ khóc thì mím chặt môi, tâm tình bất đắc dĩ không tùy tiện thổ lộ mang theo chút quật cường, ngược lại làm cho kẻ thi bạo nổi lên dục vọng muốn chiếm đoạt nhiều hơn nữa.

Muốn làm cho khuôn mặt xinh đẹp bên dưới phủ thêm thật nhiều nước mắt, muốn làm cho cái cổ họng nhỏ nhắn này phải khàn đặc, phát ra tiếng kêu khóc khàn khàn, muốn nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng vì ủy khuất.

Gã đàn ông có cá tính muốn gì liền làm đó, trước lấy một ngón tay chui vào trong huyệt động ẩm ướt nóng ấp của Đinh Hạ, nhẹ nhàng đâm vào kéo ra, mô phỏng theo động tác lúc làm tình, phát hiện hai cánh hông của Đinh Hạ kẹp chặt muốn kháng cự lại sự xâm nhập kia, hắn hóa ra bị kẹp có chút tiến không được lùi cũng không xong.

Nhưng mà cái này lại càng làm cho hắn hài lòng, thân thể trẻ trung quả nhiên là mềm mại co giãn, chỉ là một ngón tay mà đã có thể cảm nhận hưởng thụ đến mức này, nếu như đổi lại thành côn trùng của mình thì sẽ tiêu hồn đến mức nào đây? Ngón tay chuyển động trong bí huyệt ngọt ngào kia kiểu gì cũng chẳng muốn thu lại, ngược lại càng xoa nắn mạnh hơn, không lâu sau đã làm tốt công tác chuẩn bị.

“Ô ô... Ô uhm...” Tiếng khóc hỗn loạn tuôn ra thông qua mũi.

Nghe tiếng khóc đáng thương kia, làm cho tâm trạng gã đàn ông càng thêm nóng nảy, một ngón tay nữa lại tham nhập vào, cũng tăng thêm chút lực, Đinh Hạ nức nở vùng vẫy hông qua hai bên trái phải, như một chú chó nhỏ liều mạng cắn đuôi vút bỏ, hận không thể đem thứ đang kèm kẹp hất bỏ đi.

Đừng mà! Dù biết là phí công, nhưng Đinh Hạ vẫn hét lên từ trong đáy lòng.

Động tác lắc mông vô cùng tình sắc, làm cho gã đàn ông miệng khô lưỡi khô, phần chuẩn bị trước đối với hắn mà nói cũng chỉ là trò chơi, bây giờ hắn lại đổi ý muốn hung hăng ăn hết toàn bộ, nhưng ngay lúc này cảm giác bàn tay đang bịt khuôn miệng nhỏ nhắn kia ướt đầm nước mắt thê lương, cõi lòng lạnh lẽo cũng bị nước mắt nóng rực làm cho mềm đi không ít.

Gã đàn ông ngẩng ra, thu hồi bàn tay che miệng Đinh Hạ, ý đồ muốn tàn ngược đối phương bị nước mắt dập tắt, hắn tuy trời sinh đã là thợ săn, cuộc đời cần nuốt qua vô số động vật nhỏ yếu hơn mình, nhưng hết lần này đến lần khác đối với người dưới thân này vẫn không có cách nào, dục vọng bởi vì vậy mà phải thu hồi liền nhe răng ra.

“Con thật là...”

Cũng không thể trách Đinh Hạ yếu đuối không giống đàn ông, bé thỏ không cần quá kiên cường, đứa con này trời sinh cần được bảo vệ.

Đinh Hạ rốt cuộc cũng có thể tự do nói chuyện, phải mấy giây sau tâm tình mới hồi phục lại, khi mở miệng, nước mắt rơi vào trong miệng, hòa tan lời chỉ trích của cậu,

“... Cha... Đùa kiểu này... Quá đáng lắm...”

Một mặt cười tà tà nổi lên, Đinh Lạc cúi xuống hôn, cắn lên vành tai con hỏi: “Làm sao nhận ra cha?”

“Ừ, từ ngón tay...”

Xấu hổ không nói thêm gì nữa, lỗ tai đỏ hồng lên.

“Tận tới lúc này...” Vì tăng thêm ngữ khí, ngón tay Đinh Lạc còn nằm trong cơ thể Đinh Hạ cố ý đâm thêm vài cái: “Ngay cả hình dạng của ngón tay cha cũng nhớ kĩ, hử?”

Đinh Hạ vốn định trả lời không phải như thế này, nguyên nhân nhận ra người là vì khí lực cùng thủ pháp khi cha đâm vào giống nhau, nhưng cha lúc này lại đâm thêm vài cái làm cho cậu hụt hơi, đem lời giải thích của mình nuốt ngược vào trong bụng.

Cha thật sự rất xấu mà.

Đinh Lạc tiếp tục đâm vào chuẩn bị cho con, mị huyết của con đã qua điều giáo liền co thắt theo phản xạ, làm cho hắn ăn không tiêu, phân thân trong quần cũng cương lên đau đớn trong chớp mắt, bé thỏ này thật sự chính là yêu tinh mà, là trên trời phái xuống làm khắc tinh của hắn.

Cũng không rảnh rang, rút ngón tay ra, tách cách mông trắng nõn của con ra, mặc dù trong phòng âm u không cách nào nhìn rõ hình ảnh dưới hạ thể con, nhưng mà hắn có thể chỉ cần tưởng tượng cũng biết, cục

hoa nơi bí huyết kia nhất định đã khai nhụy, từ trong nhụy hoa tỏa ra hương thơm ngọt ngào, thu hút ong bướm ghé thăm.

Cởi khóa quần, kéo ra nam căn không còn có thể chờ đợi được nữa, dùng linh khẩu ẩm ướt cọ cọ vào huyệt khẩu nhỏ nhỏ, thoáng đẩy nhẹ vào, lại rút ra, lần nữa đẩy vào, nhẹ nhàng cọ xát cho đến khi lọt được vào trong bí huyết.

Nửa thân trên của Dĩnh Hạ dán vào ghế salon, phần eo nâng lên, cho dù ánh sáng có âm u, cho dù tư thế này đã làm qua nhiều lần, bản tính nhút nhát vẫn làm cho cậu ngượng ngịu như cũ.

“Đừng...”

Hết lần này đến lần khác phân thân của cha như lửa đổ thêm dầu, chỉ vào nơi cơ thể hai người tương liên: “Một tháng rồi, nơi này rất muốn cha?”

“Không có... Sẽ không...” Dĩnh Hạ nhắm mắt lại, tại sao cha lại thích hỏi những câu nhàm chán như thế này?

Cậu cảm thấy nhàm chán, nhưng Dĩnh Lạc lại không cho là như vậy.

“Cha cả tháng bôn ba ở bên ngoài, thậm chí làm hết mọi công việc chồng chất để trở về với Tiểu Hạ, Tiểu Hạ lại nói không nhớ cha?”

Tức giận nói, cũng không trông mong con thích ứng thứ thô to của con mình nhanh như vậy, hừ một tiếng, thứ nóng rực thẳng tiếng vào sâu trong huyết động con, tấn công tới tấp, tiếng khóc thút thít đáng thương của con òa ra thành tiếng rơi vào trong tâm khảm hắn, làm cho hắn vồm nghĩ đâm mười mấy phát cảnh cáo con lập tức thu hồi lại, giữ chặt lấy eo con, một hơi không ngừng hết đâm vào lại là đâm vào, cho đến khi đối phương run rẩy.

“Cha... Nhẹ một chút...” Thật vất vả chờ cha ngừng chuyển động, Dĩnh Hạ mới rớt cuộc khẩn cầu.

“Không phải nói không nhớ cha?”

“Rất muốn... Nhưng mà... Không phải ở đây...” Mắt đỏ hồng giải thích, cha tại sao lại thích ăn hiếp cậu?

“Tiểu Hạ chính là thích nói dối...” Liếm liếm môi, Dĩnh Lạc cố ý ép cậu phải nói: “Nếu không nhớ, tại sao lại cắn cha chặt như vậy?”

Nói xong lại cạ cạ vài huyệt động ẩm ướt vài cái, vật thể cứng rắn chuyển động trong mị huyết, để cho con thấy rõ “cắn chặt” là cái gì.

Dĩnh Hạ thật không phải là đối thủ của Dĩnh Lạc như lang sói này, nếu biết còn lòng vòng thay đổi đề tài, sau đó còn không biết phải nghe thêm bao nhiêu lời khiến cho cậu mắc cỡ, dứt khoát ngậm miệng, đều đầu vùi vào trong ghế salon.

Không nói nữa, con không nói nữa rồi có được hay không? Dĩnh Hạ cũng tự nói với lòng.

Dĩnh Lạc mới không dễ dàng buông tha cho con, còn rất lâu mới ngủ được, hấn nghẹn cả một tháng, chờ đến khi về nhà ghẹo con, con muốn im lặng sao, đã có một chút không thú vị rồi.

“Không nói lời nào, ngại cha không đủ sức thương yêu Tiểu Hạ phải không?”

Rất nhanh mà cũng đầy mạnh mẽ xâm nhập vào, mỗi lần đi vào cũng đều đụng đến điểm sâu nhất trong người con, rồi lại tận lực rút côn thịt ra hơn một nửa, chỉ chừa lại vài cm bên trong, kéo giãn khoảng cách làm cho lần chạy nước rút tiếp theo càng thêm kịch liệt, tú da cũng đồng thời đập vào cơ thể mềm mại của con, tiếng lách chách vang vọng trong phòng.

“Dừng mà... a, a a... Dừng nhanh như vậy... uhm...” Dĩnh Hạ cơ hồ không cách nào nói chuyện được, nhận mệnh thừa nhận đợt tiến công tựa cuồng phong bạo vũ.

“Tiểu Hạ chặt quá...”

Dĩnh Lạc ra sức xỏ xuyên, khoái cảm mãnh liệt thúc giục hấn kích phát mãnh liệt, như thế nào cũng phải thẳng tiến không thể ngừng lại, a, cho dù có thể dừng lại hấn cũng không muốn dừng, ân ái vừa thoải mái lại vừa vui sướng, là đàn ông liền vĩnh viễn làm không biết chán gì cái gì.

Dĩnh Hạ sau khi kiên nhẫn qua cơn đau đớn ban đầu, cảm giác vui sướng cũng từ từ dâng lên, thứ kia của cha vừa thô vừa to nhưng lại thỏa mãn cậu, hai người một khi đấu nhau, giống như là toái thạch cùng thiết khí tương giao va chạm mạnh đến tóe lửa, đem lửa nóng cuộn cuộn đưa vào trong cơ thể cậu.

“Uhm... uhm... a...” Tiếng rên rỉ khó nhịn vang lên khỏi hàm răng mím chặt, mồ hôi trong cơn kích tình cũng tuôn ra.

Dĩnh Lạc nghe tiếng rên rỉ pha lẫn mị hoặc của con, thân thể con cũng từ từ cương lên dong đưa theo mỗi lần xâm chiếm của hấn, trước khi con chủ động đón nhận, tóc mai cùng cần cổ lay động, để lộ ra ám chỉ đói khát khó nhịn.

Cố ý dừng lại động tác, chờ Tiểu Hạ bảo bối của hấn quay đầu lại dùng ánh mắt hờn dỗi thúc giục.

Con thường không thích nói chuyện tổng thể sẽ dùng hai mắt long lanh cho hấn thấy sự bất mãn, cho dù tâm tình lộ ra rất lạnh đậm, nhưng Dĩnh Lạc rất giỏi về quan sát sắc mặt lại rất dễ dàng đọc ra suy nghĩ bên trong.

Còn muốn.

“Nếu mà còn muốn, chỉ cần con nói, cha đều làm.”

Con đỏ mặt lên, nhớ đến câu nói tương tự, cha từng nói mấy năm trước.

Nếu Đinh Hạ giỏi làm nũng, tới lúc như thế nhất định sẽ dùng tư thế tiêu chuẩn hướng đến người kia lấy lòng, nhưng mà nếu như vậy, Đinh Lạc quyết không có khả năng đưa ra hứa hẹn giống thế này, bởi vì người cha khôn khéo này rất am hiểu tính cách bên lề của con, cho nên mới có thể hào phóng hứa hẹn.

Nói trắng ra, chính là muốn ăn hiếp đứa con đáng yêu này, cho nên hần càng làm càng thấy ghiền.

“Dạ muốn.” Thanh âm so với tiếng muỗi kêu còn muốn nhỏ hơn.

“Nghe không được.”

“Dạ muốn...”

“Nói cho rõ ràng, muốn cái gì của cha?”

“Cái kia, cái kia...” Đinh Hạ biết cha đã muốn ép mình phải nói ra cái từ đáng xấu hổ kia, mặt đỏ bừng muốn bốc khói: “Côn, côn thịt...”

Đôi môi đỏ mọng nhả ra từng chữ rõ ràng, làm cho Đinh Lạc muốn thăng thiên, đâm rồi lại đâm thẳng về phía trước, xấu xa hỏi: “Là cái này sao? Đã dạy con rồi, nếu muốn, phải xin cha như thế nào?”

Đinh Hạ thật sự là bị ép đến muốn ngắt xỉu, cha như thế nào còn chưa có chán trò đùa này?

Nhìn cha hăng hái bùng bùng, giống như không chiều theo cha tiếp tục cùng chơi là không được, trái tim cậu co thắt, thấp giọng nói.

“Làm con... Cầu đại côn thịt của cha... Làm con...” Âm thanh cuối cùng lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ lớn hơn một chút so với tiếng mèo kêu.

“Bé con *** đang hư hỏng.” Thân mật đùa giỡn: “Xứng đáng để cho cha cầm gậy to cảnh cáo.”

“Rõ ràng chính là cha...” Rõ ràng là cha ép con nói ra, bây giờ lại chỉ trích người ta *** đang, Đinh Hạ thật sự là cả bụng ủy khuất.

Dĩnh Lạc ghẹo con đã đủ, mới bỏ qua, đem thứ giống như cọc nhồi kia thẳng tiến đến điểm trung tâm, mỗi một lần rong ruổi đều đâm đến nơi sâu nhất trong u huyết, kích thích vào tuyến tiền liệt để có thể làm cho người ta đạt tới khoái cảm cao nhất, đưa con đến cực lạc vui sướng không muốn quay trở về.

“A a... Uhm uhm...” Ngay cả lí trí cũng mê loạn rồi.

Dĩnh Lạc ác liệt đâm một cái rồi dừng lại, tạm lực làm cho con bởi vì nhu cầu muốn được vuốt ve mà cả người vùng vẫy nôn nóng.

“Cha... Thật sự... Còn muốn...”

“Nói ra, còn muốn cha làm như thế nào?”

“Cái kia... Con muốn... Cái kia...”

“Còn chưa đủ?”

Lại đâm vào vài cái, mang theo tiếng va chạm lép nhép thông báo cho hắn biết con đang trong trạng thái dễ chịu, cho nên tự cổ vũ tinh thần một cái ra sức chạy nước rút.

“Thích cha làm như vậy?”

Tứ chi Dĩnh Hạ quì sụp xuống như thú non đang đói khát, có chút đong đưa theo, hai cánh môi đỏ mọng phả ra hơi thở nóng ẩm ẩm muội.

“Thích... Nhưng mà... còn chưa có...” Nghiêng nửa người, chống lại ánh mắt của cha ở phía sau: “Nghĩ muốn cùng cha... Hôn...”

Hi vọng suốt một tháng qua, chính là được cùng cha triền miên trong nụ hôn ngọt ngào, giống như là với người yêu thương nhất, dùng hai cánh môi quấn quýt giao hòa, đem ý nghĩ muốn hằng ngày được sớm tối bên cạnh người kia truyền cho đối phương.

Dĩnh Lạc ngây người. Lăn qua biết bao bụi hoa, chưa từng làm những chuyện phiến toái như hôn hít, nhưng lại rất dễ dàng nhận thua dưới tay con.

Sự ám áp xâm nhập vào tận trong tâm khảm, hoàn toàn chỉ nhờ vài từ ngắn ngủi của Dĩnh Hạ, ngọt ngào như mật ong, làm cho ác quỷ Sơn Si Đường chẳng khác gì lang vương hung mãnh cũng trở nên nhu tình như nước.

Không nỡ tách thân thể đang tương liên ra, hắn xoay Dĩnh Hạ nằm lên người mình, dùng tư thế thoải mái

nhất ngồi lên ghế salon, nhắm nháp đôi môi tươi non.

Hắn là sói, thích nhất là được tận hưởng con mồi.

Sói hôn rất bá đạo, tách mở khuôn miệng bé nhỏ, xâm chiếm hết thấy mọi góc ngách trong miệng con; hắn liếm qua từng tí một trong khoang miệng, đầu lưỡi khẽ gãi ngứa trên vòm họng, rồi lại lướt qua từng cái răng, quần quít nhắm nháp đầu lưỡi hồng ướt át, mà phần thân ở bên dưới của hắn cũng ngo ngoe muốn chuyển động, đồng dạng lưu luyến không muốn rời khỏi mật động.

Hắn muốn tất cả mọi thứ của Đinh Hạ, bởi vì Đinh Hạ là người trong lòng mà hắn yêu thích, là một phần từ tách ra khỏi người hắn, hai khuôn ngực dính chặt vào nhau cùng chung một nhịp tim, tình yêu cấm kỵ cùng say đắm đúng thật là dựa trên quan hệ huyết thống gần gũi vô cùng.

Không ai có thể còn gần gũi với bản thân hắn hơn so với Đinh Hạ, tất cả các cảm giác ôn nhu chỉ có Đinh Hạ có thể đem đến, không cách nào đạt được từ những người khác.

Con quả nhiên là món quà quý giá nhất mà trời cao ban cho hắn

2. Chương 2

Lúc trước đã nói qua, Đinh Hạ cùng quần gia kiêm vệ sĩ Thành Chi đều ở khu vực gần trường học, biệt thự thuộc khu dân cư an ninh 24/24

Có vệ sĩ riêng, ở trong khu dân cư cao cấp, theo như cái này thì hoàn cảnh gia đình Đinh Hạ cũng tương đối tốt, hàng xóm nhưng dò xét thể nào cũng không biết bối cảnh của cậu, có người đoán cậu có thể là con riêng của một vị quan cao chức trọng nào đó, vì muốn giữ bí mật, cho nên để cho đứa nhỏ sống một mình, tất cả những chuyện lớn nhỏ đều giao cho kẻ hầu người hạ quán xuyến.

Có những nhân tố phán định như thế này, những bà tám thường ngày nhà hạ trong khu nhà tự nhiên cũng sẽ chú ý đến những người thường lui tới nhà Đinh Hạ. Các bà các cô biết cứ cách một thời gian sẽ có mấy người đàn ông hung mãnh xuất hiện, bảo vệ tiết lộ, đây chính là cha của Đinh Hạ sống ở nước ngoài.

Thân thích sao chưa rõ ràng, nhưng một người đàn ông trong đó xem ra cũng không tồi, nhìn chưa tới bốn mươi tuổi, tướng mạo có mùi vị đàn ông, còn thêm chăm chỉ thể dục thể thao cho ra vóc dáng chuẩn không cần chỉnh, tản ra mùi vị mê hoặc mãnh liệt, khi hắn dùng ánh mắt lẳng lẹ đảo qua mấy dì mấy mẹ trong khu nhà, có thể làm cho các bà các cô chân tay nhũn ra ngay lập tức, trái tim đập bùm bùm.

So với mấy sinh vật được gọi là giống đực đã vào tuổi trung niên đầu thì trẻ, bụng thì bự mà nói, người đàn ông này chính là tia nắng ban mai trong mắt đồng chí nữ.

“Nghe nói là thương nhân Hoa Kiều ở Đông Nam Á nha, ở đâu cũng có đất đai cò bay thẳng cánh, trong tay có mấy cái công ti, mỗi lần đi công tác đều ráng về thăm Tiểu Hạ.” Dì Thái sát vách nhỏ giọng thì thầm với cô Trương trong vườn hoa Trung Đình.

Dì Lâm cũng từng bảo cô giúp việc xinh đẹp trong nhà, thừa dịp Thành Chi ra ngoài đổ rác thì tìm cơ hội trò chuyện, đừng có thể dò thám chút tin tức, bà nói: “Ngài Dĩnh chưa có lập gia đình, đại khái ánh mắt cũng rất là cao đó.”

Ngài Dĩnh trong miệng bọn họ chính là Dĩnh lạc. Hẳn tuy là cha của Dĩnh Hạ, nhưng bởi vì trên người có án, cho nên chỉ lấy danh phận là chú để xuất hiện, để tránh khiến cho cảnh sát chú ý, lại còn định chờ sau khi Dĩnh Hạ tốt nghiệp thì liền đưa ra nước ngoài, không bao giờ quay lại nữa.

Cái đêm Dĩnh Lạc từ Đông Nam Á trở về cùng với con, hai người qua hai ba giờ cũng đã tiêu hao hết tinh lực, sau khi tắm rửa mỹ mãn, mới bắt đầu đi xuống nhà ăn.

Dĩnh Hạ nghĩ đến kinh hiểm mới gặp qua không lâu trước đó, vội vàng hỏi: “Anh Thành Chi, anh đi mua đồ sao lâu vậy, hại em...”

Mắt Thành Chi vẫn còn trong cõi thần tiên, lừng khừng nói: “Ừ, thiếu gia, cái này...”

Dĩnh Hạ mặc kệ hẳn không để tâm, liền ngược lại nhìn về phía Dịch Thần chuyên đảm nhận vị trí tài xế, Dịch Thần cùng người đàn ông tên A Hào vốn là tâm phúc của Dĩnh Lạc, bình thường Dĩnh Lạc ở chỗ nào, hai người liền ở ngay chỗ đó, như thế nào hôm nay A Hào lại không có cùng cha vô trong này?

Dịch Thần sờ sờ đầu, tránh đi tầm mắt của thiếu gia nhà mình, cái này rơi vào trong mắt Dĩnh Lạc, lộ ra một nụ cười nguy hiểm, gấp một miếng thịt đưa lên trước miệng con, thấp giọng giải thích.

“Cha muốn bọn họ đi ra ngoài chơi, miễn cho ở nhà cản trở cha thương con...”

Dĩnh Hạ mới cắn được một nửa miếng thịt, đột nhiên sợ run, hình ảnh hai ba giờ lúc nãy hiện lại trong óc, vẻ mặt so với bộ mặt nghiêm nghị của Thành Chi cùng Thần Dịch lập tức trở thành một bé thỏ hồng.

Đại khái đoán được cha đi bằng cửa sau, đối với thuộc hạ dặn dò cái gì rồi.

“Cha, cha...”

Nuốt trở lại lời muốn nói vốn là: cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, chẳng lẽ không biết uốn lười trước khi nói sao?

Dĩnh Lạc yêu chết vẻ mặt khốn quẫn đến đường cùng của con, chơi rất là vui, vì vậy lửa nóng đỏ thêm dầu, thấp giọng nói bên tai con: “Cha của con ghen một tháng, lúc nào cũng muốn nhanh chóng trở về cùng

Tiểu Hạ đại chiến một phen... Sau khi bọn họ rời đi, cha liền tắt đèn, nghĩ muốn cho con kinh hãi...”

“Đừng nên tiếp... Cha cũng không phải trẻ con...” Chu môi, nhớ lại cảm giác sợ hãi khi nghĩ có kẻ xấu lén vào nhà, cậu đến chết cũng không hi vọng phải gặp lại một lần nữa.

“Hí hí, Tiểu Hạ đúng là phản kháng rất kịch liệt nha, nhìn, đem cha cắn nè.”

Dĩnh Lạc vươn tay trái cho con xem, trên cổ tay có một vết răng, cắn rất sâu, vết máu bầm đen đọng lại trên đó, có chút đáng sợ.

Dĩnh Hạ mới nhớ lại trước lúc cậu còn chưa đoán ra được kẻ đột nhập là ai, vì chống cự, cho nên đã dùng cả mười thành công lực mà cắn xuống, dấu răng in lại rõ ràng đến kinh người.

“Xin lỗi...” Bé tỏ tâm địa thiện lương bất an nói nhỏ, cũng đã quên, nếu không phải bởi vì tên xấu xa cố ý chọc ghẹo, cậu sẽ cắn xuống sao?

Dĩnh Lạc vốn từng là đại ca xã hội đen, chịu qua rất nhiều vết thương nghiêm trọng, căn bản không đem chuyện bị cắn kia vào trong mắt, hấn thế nhưng lại tính toán.

“Cha còn tưởng rằng Tiểu Hạ bất quá chỉ là một bé thỏ, thì ra cũng có lúc biến thành mèo hoang cắn người bấy bạ nha... Tốt lắm... Rất tốt...”

Vuốt cằm cười xấu xa nghiêng mặt nhìn con, quá vừa lòng vện ý rồi, quá vện toàn luôn rồi, những lúc con quật cường lên quả thật là có một phen phong vị khác, hại hấn huyết mạch lại bắt đầu sôi sùng sục không có cách nào ngăn lại, căn bản không thêm để ý đến cơn đau đớn nơi cổ tay, thậm chí ngay lúc này có thể đem bé thỏ ra ăn sạch.

Dĩnh Hạ nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy sắc khí của cha, bản thân trước trốn đi đã, cúi đầu cầm khăn ăn lau lau miệng, muốn trốn trở về phòng, lại bị cha chụp trở lại, lúc này còn cố ý ép con ngồi lên trên đùi mình.

“Đừng mà...”

Dĩnh Hạ nhỏ giọng nói, cho dù vóc dáng của cậu nhỏ, nhưng mà cũng là sinh viên năm thứ ba rồi, lại còn ngồi ở trên đùi cha, nghĩ thế nào cũng thấy rất khó tiêu, càng huống chi trên bàn ăn lúc này còn có người khác nữa.

Dĩnh Lạc cũng không có thả ra, con nho nhỏ xinh xinh cuộn lại trong lòng mình, kết hợp vừa vện, hấn đã nghiện ôm như thế này từ lâu lắm rồi.

“Ăn cơm xong thì ăn trái cây, ngoan.” Lừa gạt, muốn con đừng lộn xộn.

Thành Chi bưng táo lên, Dĩnh Lạc tâm tình càng khoái trá, thì ra Thành Chi đem táo cắt thành hình bé thỏ, chính là đem táo xẻ ra làm sáu phần, sau khi cắt 2/3 vỏ thì xẻ thành hình chữ V, biết thành hình dạng lỗi tai.

Dĩnh Lạc khoái trá cũng không phải bởi vì hình bé thỏ của miếng táo, mà là nhìn thấy miếng táo sẽ khiến cho hắn nhớ tới con, mà tự tay cho con ăn này nọ là hoạt động hắn thích làm thứ hai khi rảnh rỗi, chỉ thấp hơn chuyện ân ái.

Xăm lấy một miếng táo đưa đến miệng con, thấy con ngoan ngoãn hé khuôn miệng nhỏ nhắn nhai nuốt, Dĩnh Lạc cảm giác rất vui sướng, sau khi dứt vài miếng, thỉnh thoảng nghĩ đến cái gì đó, hỏi Dịch Thần đang ngồi ăn cơm ở phía đối diện.

“Sao A Hào không có ở đây?”

A Hào chính là Dịch Hào, là tâm phúc của Dĩnh Lạc khi còn là đường chủ của Sơn Si Đường, trên giang hồ còn được gọi là Hào Ca, vốn là một kẻ vô cùng tàn nhẫn, cho dù sau khi cùng Dĩnh Lạc dùng tên giả trốn ra nước ngoài, gã vẫn tiếp tục trung thành cùng hắn đi đoạt lại giang sơn, trung thành không ai có thể sánh bằng.

Dĩnh Thần mỗi lần cùng lão đại ngồi ăn cơm, nhất định sẽ vui đầu ăn uống, làm bộ chẳng biết xung quanh đang có chuyện gì, bởi vì hắn biết thiếu gia da mặt mỏng, đối với hành vi động tay động chân không hề cố kỵ của kẻ gọi làm cha kia rất thẹn thùng, bất quá nếu lão đại đã mở lời hỏi, liền ngẩng đầu lên trả lời, ánh mắt lại cố ý tung bay nhìn về chỗ khác.

“Đại ca anh quên rồi à, A Hào hồi nãy xin anh, chạy đi tìm người tình bé nhỏ.”

Dĩnh Lạc sực nhớ: “Lại đi tìm Tiểu Xuân...”

Dĩnh Hạ không dưới một lần nghe thấy bọn họ nhắc đến chuyện người tình bé nhỏ của A Hào, không nhịn được hỏi: “Bạn gái của anh Hào... Cũng ở gần đây?”

“Đúng vậy, học chung một trường đại học với thiếu gia.” Thành Chi rất gà mờ nói.

“Tại sao lại là người tình bé nhỏ?”

Khó hiểu hỏi lại, trong suy nghĩ đơn thuần của Dĩnh Hạ, yêu ai thì nên đưa người ấy cưới về nhà, để cho đối phương làm người vợ bé nhỏ, chẳng lẽ anh Hào đã có vợ trước đó?

“Bởi vì đó là một con hồ li tinh thuần, không cao hơn được mặt bàn, chỉ có thể làm dì hai.” Dĩnh Lạc giải thích xong hết rồi, lại cười lạnh: “Nếu không A Hào thật hợp ý đối phương, cha vì chuyện lần trước, sớm muộn gì cũng chém đứt 1 chân của nó.”

Dĩnh Hạ nghe thấy run rẩy sợ hãi, vợ nhỏ xinh của anh A Hào thì ra cũng là sinh viên đại học giống như mình, cũng là con trai, còn đắc tội cha, cái này, thật có một chút vượt xa sự tưởng tượng.

Dịch Thần cũng hòa theo nói: “A Hào mỗi lần trở về việc đầu tiên là phải đi tìm người nhà, ở nước ngoài cũng không ve vãn ai, nói không ai so sánh được với người tình bé nhỏ của hắn, xem ra thật sự là động tâm rồi. Anh thật lo nếu đối phương không để ý chuyện đó, đến lúc đó A Hào nhất định sẽ nổi điên.”

Dĩnh Lạc hừ một tiếng không trả lời, hắn biết cá tính của tâm phúc này, nếu Quý Xuân thật sự làm ra chuyện phản bội, gây ra chuyện phiền hà cho Dĩnh Lạc, A Hào không nói hai lời sẽ tự tay làm thịt Quý Xuân, đem thi thể đến tạ tội, cho nên hắn căn bản không có lo lắng.

“Quên đi, khó thấy được A Hào thích một người, chỉ cần đối phương an phận, không trêu chọc con, cha cũng không nói nhiều lời.” Dĩnh Lạc nói.

“Đúng, đâu có chuyện gì liên quan tới con...” Dĩnh Hạ do dự nói, cậu cho đến lúc này còn chưa biết, Quý Xuân lúc trước bắt nạt cậu chính là Tiểu Xuân trong miệng cha.

Dĩnh Lạc cười mà không đáp, lại nuốt một miếng táo vào miệng con.

Dĩnh Hạ nhai lại nhai, thỉnh thoảng a một tiếng, nhớ đến một chuyện quan trọng.

“Cha, ngài mai con... Quay về nhà cậu...”

“Tại sao?” Dĩnh Lạc rất không vui hỏi, lão cha thật vất vả mới có thể về sớm thăm con, con lúc này lại chạy tới chỗ khác làm cái gì?

“Con nói rồi mà... Đến đám tang mộ...”

Dĩnh Lạc sững sốt, nhớ lại, mấy ngày trước Thành Chi quả thật có gọi điện thoại báo cáo, nói mộ của Dĩnh Hạ qua đời, cậu gọi điện thoại đến, nói muốn Dĩnh Hạ trở về tham dự tang lễ. Dĩnh Lạc vốn không chú ý nhiều, không nghĩ bản thân mình ráng về sớm, lại vừa vặn cùng con “bên nhau.”

“Không thể không đi...” Dĩnh Hạ nhỏ giọng nói.

Cho dù là khi còn nhỏ cậu mộ cũng không phải đối xử với cậu tốt đẹp gì cho cam, nhưng dù sao cũng là người lớn, cho nên dù có đi đâu đi nữa, cậu vẫn để lại thông tin liên lạc của mình với người nhà, bởi vậy hồi đầu tuần cũng nhận được tin tức mộ vì bị ung thư mà qua đời.

Gần bốn năm không có trở về, không nghĩ đến vì lý do này mà hồi hương.

Dĩnh Lạc suy nghĩ một chút, nói: “Được, cha về cùng con... Bất quá cha con không thể công khai lộ diện, ở đó có nhiều người biết cha, nếu mà cảnh sát nghe được phong thanh gì, thì sẽ rất phiền toái.”

“Hay là cha nghỉ ngơi...” Dĩnh Hạ đề nghị, trong lòng cậu muốn nói là: Cha mới bận rộn xong, vội vàng đáp máy bay trở về, cần gì phải cùng cậu ngồi xe máy tiếng đồng hồ về quê?

“Cha đi cùng.” Cha cương nghị nói.

“Dạ...”

Đã biết cha cương thế đến mức nào, nói muốn cái gì thì nhất định sẽ làm cái đó, Dĩnh Hạ dứt khoát bỏ qua ý định thuyết phục. Ngẫm lại có cha đi cùng cũng rất tốt, trời lạnh như thế này, cũng muốn có một vòng tay ấm áp bên cạnh.

Thời gian Dĩnh Hạ còn nhỏ, cậu bị đá qua đá lại như trái bóng, cha Dĩnh Lạc cùng mẹ Diệp Nhược Hà từ hồi trung học đã quấn lấy nhau, không bao lâu Diệp Nhược Hà mang thai, người lớn hai bên ở quê cũng là nhân vật có máu mặt, đâu thể để mất mặt như vậy, vì vậy muốn hai người kết hôn. Dĩnh Lạc lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, không muốn bị hôn nhân trói buộc quá sớm, cho nên bỏ học trốn nhà đi, đem chuyện phiền phức quăng lại cho người nhà giải quyết.

Dĩnh Lạc trời sinh rất thích đánh đấm tàn nhẫn, sau khi gia nhập bang này phái nọ dựa vào bản lĩnh mà leo lên từng bậc một, khi tuổi còn rất trẻ đã trở thành đường chủ một phân đường, nhưng cũng bởi vì như thế, ở nhà cũng sớm đoạn tuyệt quan hệ với hân, cho dù Dĩnh Lạc có biến thành con gián cũng không muốn đập, để tránh liên lụy đến những thành viên đang giữ các vị trí lập pháp trong gia tộc như tư pháp, ủy ban, chủ tịch này nọ.

Về phần Diệp Nhược Hà mẹ Dĩnh Hạ, cũng là một cô gái ham chơi, sau khi lỡ có thai cô ban đầu muốn phá thai, nhưng cha mẹ lại không cho p hép, bởi vì nhìn bề ngoài nhà họ Diệp tuy rằng sung túc đầy đàn nhưng bên trong lại kiệt quệ, tài sản từ thời ông bà để lại đã sớm bị Diệp Nhược Hà cùng hai người anh phá gia chi tử phá sạch, vì vậy cha mẹ Diệp Nhược Hà định đem cái thai của con gái ép nhà họ Dĩnh, tranh thủ đòi bồi thường, lại không nghĩ đến nhà họ Dĩnh kia không thêm nhận cháu, nhà họ Diệp cũng chẳng thể làm gì khác hơn ngoài nhận lấy trách nhiệm nuôi cháu ngoại.

Sau khi Diệp Nhược Hà sinh con xong, nhận lấy một khoản tiền từ nhà họ Dĩnh rồi ra nước ngoài du học, sau đó cưới một người ngoại quốc, khi Dĩnh Hạ còn ở nhà họ Diệp, cô chỉ trở về thăm con một hai lần gì đó, cho nên Dĩnh Hạ gần như là do ông bà ngoại nuôi. Khi cậu mười bảy tuổi, ông bà ngoại lần lượt qua đời, hai người cậu không muốn rước lấy gánh nặng chi tiêu cùng học phí của cậu, muốn đá cậu ngược về nhà họ Dĩnh, nhà họ Dĩnh lúc ấy liền nghĩ biện pháp liên lạc với Dĩnh Lạc, để cho hắn tự giải quyết cục diện rối rắm này.

Cho nên Dĩnh Lạc đón Dĩnh Hạ về, trước đó, hắn chưa từng gặp con mình.

Ma đưa lối quỷ dẫn đường, Dĩnh Lạc đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, ngay ngày đầu tiên con vừa đến liền nhận nhầm cậu thành trai bao của quán bar đưa tới, từ đó về sau hai người dây dưa giữa cái gọi

là tình cảm gia đình cùng tình yêu.

Dĩnh Lạc lẩn lộn trong giới xã hội đen đã lâu, tính tình tàn nhẫn bạo lệ, tính mạng cũng chỉ là thứ yếu. Trong điều kiện như thế này, đạo đức cùng lễ giáo đều không còn quan trọng, cho nên cho dù có cùng con mình loạn luân, nhưng cũng chẳng có việc gì phải lo, hắn chỉ biết là, yêu thích Dĩnh Hạ thì phải có được tất cả mọi thứ của con, từ thân thể, linh hồn, kể cả tình yêu cùng thân tình của con.

Hắn chiếm được.

...

Trước khi cáo biệt, Dĩnh Hạ tại linh đường gặp phải một người ngoài ý muốn.

Diệp Nhược Hà, mẹ của cậu.

Lúc đầu Dĩnh Hạ không nhận ra người đến là ai, cậu chỉ mới gặp qua mẹ một hai lần gì đó khi còn rất nhỏ, kí ức sớm đã mơ hồ, chú ý đến là bởi vì tướng mạo của bà có bảy tám phần tương tự với mình, hơn nữa người thân bên cạnh cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, cậu liền đoán ra được.

Cho đến bây giờ cũng chưa từng xuất hiện, cho nên Dĩnh Hạ đối với bà cũng không có bất kì cảm giác gì, nhìn bà cũng giống như nhìn một khách qua đường, lại kinh ngạc: mẹ cũng đã bốn mươi tuổi, trên người vẫn chưa nhiễm dấu vết phong sương, phong thái thành thực quyền rũ làm cho bà thật rực rỡ.”

“Vào đại học rồi?” Diệp Nhược Hà hỏi.

“Dạ.”

“Mẹ nghe nói con được Dĩnh Lạc đón về, anh ta lại là tội phạm bị truy nã, phải trốn ra nước ngoài...” Diệp Nhược Hà chớp mắt: “Một mình con sao có đủ học phí cùng sinh hoạt phí?”

Dĩnh Hạ cẩn thận nói: “Trước đó cha có mở cho con một tài khoản ngân hàng, cũng đủ tiền để trang trải.”

Lời này bị cậu ở bên cạnh nghe thấy, vội vàng bóng gió hỏi Dĩnh Lạc gửi cho bao nhiêu tiền? Tiếp theo bắt đầu than nghèo kể khổ, nói vợ từ khi nhập viện làm cho kinh tế cả nhà suy sụp, chi phí mai táng cùng viện phí vẫn còn phải nợ, ám chỉ Dĩnh Hạ phải nhả ra chút tiền mà trợ giúp đi.

Dĩnh Hạ nghe xong cũng đơ luôn, lúc đầu bọn họ ngại tiền học phí trung học của cậu đắt đỏ, hại cậu thiếu chút nữa mà phải bỏ học; nếu không phải ông bà ngoại cho rằng đi học mới có tiền đồ, cậu đã sớm bị người cậu người mẹ này đá đến làm công nhật ở một cái xưởng nào đó, kết quả bây giờ kẻ gọi là cậu kia còn ngang nhiên làm tiền cậu?

Tài khoản của cậu có rất nhiều tiền, nhưng mà cậu không muốn rút ra, cậu hiểu rất rõ suy nghĩ của “người thân” này, một khi đưa ra một lần, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, hơn nữa bọn họ sau khi cầm tiền trong tay vẫn sẽ đi vào vết xe đổ lúc xưa, ăn nhậu bài bạc cái gì cũng có cả, ngược lại còn làm hại bọn họ.

“Tiền của con không nhiều lắm.” Cuối cùng, Dĩnh Hạ nói như vậy.

Diệp Nhược Hà nhanh chóng nhìn nhìn con mình, dựa trên sự nhạy bén của bà đối với hàng hiệu, bà phát hiện cả người Dĩnh Hạ từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều là đồ xa xỉ phẩm, bởi vậy kết luận đứa con này tuy bề ngoài thành thật, nhưng cũng kế thừa được tính xa hoa phung phí của mình, chỉ sợ không được mấy năm nữa sẽ đem toàn bộ tiền Dĩnh Lạc để lại mà phá tanh bành.

Người cậu sau lại hỏi Dĩnh Lạc có trở về không? Dĩnh Hạ lắc đầu, không dám nói thật rằng cha đang ở gần đây, được Dịch Thần lái xe chở đi dạo. Trên người cha có tiền án, cho dù bị cảnh sát truy nã cho đến lúc này cũng đã ba năm, ngẫu nhiên Dĩnh Hạ vẫn nhận được điện thoại “thăm hỏi” của cảnh sát, muốn nói cậu khuyên cha đi đâu thú...

Người cậu kia có chút thất vọng, ngược lại hỏi đứa em gái mới từ Mỹ về: “Nhược Hà à, em kết hôn với người nước ngoài, hẳn là phải có rất được nhiều tiền đi? Anh giúp em nuôi Tiểu Hạ lớn đến như vậy, cái này tiền ăn tiền ở không phải ít đâu...”

Diệp Thiếu Hà cũng không có mềm mỏng như Dĩnh Hạ, đáp: “Mấy người lấy danh nghĩa nuôi dưỡng Tiểu Hạ, đã moi của nhà họ Dĩnh bao nhiêu tiền? Đừng có mà đụng tới tiền nuôi dưỡng với tôi, cuộc sống của phụ nữ độc thân ở Mỹ cũng chẳng dễ dàng đâu.”

Dĩnh Hạ đến lúc này mới biết mẹ li hôn rồi, nghĩ định mở miệng hỏi tại sao, rồi lại cảm giác được chuyện này không có liên quan đến mình, vì vậy im lặng không mở miệng.

Diệp Nhược Hà nhìn sang con, lần trước nhìn thấy, Dĩnh Hạ còn chưa có vào tiểu học, cả người nhỏ xíu như con khỉ con, cũng không chủ động làm nũng, hoàn toàn chẳng làm cho người ta yêu thương gì hết, hoàn toàn không thể khơi dậy bản năng làm mẹ của bà. Mười mấy năm không gặp, bé con cũng trưởng thành, cũng thay đổi, vóc dáng cũng thon dài cân xứng, khuôn mặt cũng mang theo phong vị đào hoa như người mẹ này, xinh đẹp tinh khiết, tin tưởng ở bất kì chỗ nào, tình duyên cũng không thể tệ được.

“Có bạn gái chưa?” Diệp Nhược Hà vuốt mái tóc dài hỏi.

“Dạ không.”

Diệp Nhược Hà đến gần con, thấp giọng cười nhạo: “Dấu vết còn rất mới, tối hôm qua cùng ai ở chung vậy?”

Dĩnh Hạ ngẩn ra, phát hiện mẹ nhìn chăm chăm vào cổ cậu, thỉnh thoảng hiểu rõ, tối hôm qua cha lại làm động tác cũ, ở trên cổ để lại mấy dấu hôn rõ ràng, tuyên bố với thế giới này Dĩnh Hạ là hoa đã có chủ.

Dĩnh Hạ quẩn bách đến đầu óc muốn vỡ tung, trở thành bé thỏ hồng, nếu như vết ái tình này để cho người khác nhìn thấy, phản ứng của cậu cũng không mạnh đến như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác lại là mẹ, cái này, cái này...

Diệp Nhược Hà lơ đãng nói: “Người đàn ông kia lúc trước cũng thích cắn loạn lên cổ mẹ, muốn toàn bộ trường học đều biết mẹ là bạn gái của anh ta... Người đó, một khi yêu ai tha thiết thì đều muốn độc chiếm đối phương, đến chán rồi thì coi chẳng khác gì rác rưởi.

“Người đàn ông kia” trong miệng mẹ là ai? Dĩnh Hạ muốn hỏi lại không dám hỏi.

Tâm tư không thể gạt được Diệp Nhược Hà, bà cúi đầu cười, trào phúng trả lời: “Chính là Dĩnh Lạc đó, cha của con. Hừ, cho dù là trò đùa, hấn cũng rất thanh thản đi, chơi xong liền đi, để mẹ ở đây sinh con...”

Dĩnh Hạ không dám trả lời, có chút mất mát, có chút ghen ghét với mẹ.

Cách cha đối xử với mình, lúc trước cũng làm với Diệp Nhược Hà, hay là còn làm nhiệt tình hơn? Dù sao lúc đó hai người cũng còn trẻ, nhu cầu đối với tình ái vô cùng lớn, hai người lúc đó nếu không chia tay hay là quyết định chạy trốn, bây giờ ba người bọn họ có lẽ cũng sinh hoạt cùng nhau giống như những gia đình bình thường khác.

Đúng vậy, giống như giấc mơ mà Dĩnh Hạ len lén ước trong mỗi giấc mộng khi còn nhỏ: có được một gia đình bình thường giống như những người khác, được cha mẹ chở che, vĩnh viễn không cần lo lắng bị người thân khác đá ra khỏi cửa.

Nếu như.

Sau lúc chào tạm biệt này, dựa theo lễ tiết, Dĩnh hạ còn phải tiễn mợ đi đến nơi nhà tang lễ hỏa táng, nhưng mà khi này lại nhận được điện thoại, nhìn số gọi đến là của cha, tâm liền động, nhìn trái phải một chút, chắc là không có ai chú ý đến mình đâu? Nép qua một bên nghe điện thoại.

Cha không nhận được hỏi: “Cha đi loanh quanh cũng chán rồi, con về đi.”

“Nhưng mà...” Uy quyền của cha không cho phép thỏa hiệp.

“Không nhưng nhị gì hết. Đi đến đầu đường lên xe.”

“Cha, cha... Cha không quay về nhà mình nhìn một chút? Con cùng cha...”

Dĩnh Hạ nghĩ muốn: cha hai mươi mấy năm không về nhà, kiểu gì cũng nên trở về thăm ông bà chứ?

“Có cái gì đẹp đâu? Ông nội đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con với cha, ngay cả con cũng không cần, con cũng đừng để ý đến bọn họ.”

Dĩnh Hạ tắt điện thoại, cảm giác có chút bị thương, mọi người ở hai nhà Dĩnh Diệp quả tình rất bạc bẽo, đối với thân nhân cũng đều như thế, tính cách của mình rốt cuộc là di truyền từ ai?

Ngay cả tình thân cũng không muốn vun đắp, trên thế giới này, có phải chỉ có thể tin vào bản thân?

Tang lễ luôn làm cho tâm tình của người ta sa sút xuống, cậu ngăn người một hồi lâu, mới đi qua xin lỗi cái người gọi là cậu kia, hơn nữa chào tạm biệt mẹ, nói mình có chuyện quan trọng phải lập tức đi ngay.

Cậu nghe lời đi đến con đường gần đó, cha nâng hết cửa kính trên xe lên, có thể là để phòng có người nhận ra, cha mang kính râm rất đẹp, ở vùng quê như thế này, tư thế đẹp trai như diễn viên điện ảnh của cha thật là chẳng phù hợp với hoàn cảnh một chút nào.

“Lên xe.” Cha theo thói quen mà ra lệnh.

Lập trường yếu đuối của Dĩnh Hạ bị thái độ cường thế như vậy gây ảnh hưởng, nghi ngờ tràn ngập trong lòng tạm thời tan thành mây khói, chui vào trong xe, cửa xe lập tức đóng lại, cậu được ôm vào trong vòm ngực vững chãi.

Một màn này đều lọt vào trong mắt của Diệp Nhược Hà cùng người cậu kia vừa đuổi ra nhìn thấy.

3. Chương 3

Quay lại trên xe, Dĩnh Hạ sau khi bị ôm chặt đã có chút không an tâm, cho dù là khi cha cố ý cắn lên cổ cậu, cũng không có cảm giác vừa giận vừa sợ hãi như thế này, kéo theo Dĩnh Lạc cũng tức giận, chơi đùa với bé thổ không biết bên lên cũng không sợ hãi kinh ngạc thì một chút vui mừng cũng không có.

Tàn nhẫn kéo lên, túm lấy nắm tóc mềm mại sau gáy con giật ngược, nghe thấy tiếng kêu đau nho nhỏ của con, khóe mắt ướt át lệ, rốt cuộc mới kéo sự chú ý của kẻ làm cha quay trở lại.

“Đang nghĩ cái gì?” Nghiến răng âm trầm hỏi.

Dĩnh Hạ ngửa cổ vô tội nhìn cha, bản thân cậu cũng không có nói cái gì, tại sao cha lại tức giận? Bất quá cậu đã sớm hình thành thói quen nhìn thấy bộ dáng tàn nhẫn của cha, ngoan ngoãn trả lời.

“Cái kia, con gặp...” Cẩn cẩn môi, vẫn quyết định nói ra: “Mẹ...”

Dĩnh Lạc lúc đầu cảm thấy chữ “Mẹ” này rất xa lạ, những nghĩ lại một cái liền minh bạch tất cả, con vừa mới trong nhà họ Diệp đi ra, có thể gặp được ai không cần nói thì cũng biết.

“Nhược Hà?”

“Dạ.”

“Cha nghe nói cô ta lấy chồng nước ngoài, cuộc sống hẳn là không tệ lắm đâu?”

“Mẹ li hôn rồi... Độc thân...”

Dĩnh Lạc thấy con muốn nói lại thôi, để tâm, cau mày hỏi: “Cô ta nói cái gì? Chẳng lẽ định theo cha cướp lại con sao?”

Vừa nghĩ đến chuyện cũng rất có thể này, cơn tức của Dĩnh Lạc liền dâng lên gấp chục lần, Tiểu Hạ là người hẳn yêu thích, cho dù là người phụ nữ năm đó cống hiến tế bào trứng, có công lao hoài thai mười tháng, nhưng đại ca xã hội đen một thời này cũng mặc kệ, hẳn nếu đã thừa nhận con là thuộc về mình, như vậy tuyệt đối không bao giờ nhường cho kẻ khác.

“Không phải...” Dĩnh Hạ bị vẻ mặt tràn đầy sát khí của cha hù dọa rồi, vội vàng phủ nhận: “Mẹ không có nói gì cả.”

Bàn tay Dĩnh Lạc vẫn còn túm tóc con di di hỏi: “Cô ta có lẽ cũng không có sinh thêm đứa con nào khác, ai đảm bảo cô ta không có chủ ý xấu lên người con chứ.”

Tóc Dĩnh Hạ bị cha nắm chặt rất đau, không nhịn được mà xoay cổ tay cầm lấy tay cha nâng lên, để có thể giảm bớt đau đớn, cậu một bên ra sức chiến đấu với cha sức lực tràn trề, một bên ra sức giải thích.

“Không... Không phải... Cha, đau lắm...”

“Cô ta không dụ dỗ con cùng nhau quay về Mỹ?” Dĩnh Lạc vẫn lo lắng, mặt mũi nghiêm nghị hung hăng hỏi lại.

“Thật sự không có mà...” Dĩnh Hạ đau lắm, không nhịn được nữa bật thốt: “Mẹ trước kia đã không quan tâm tới con, bây giờ làm sao có thể để cho con làm phiền mẹ.”

Lời nói giận hờn như vậy kì thật chất chứa bao ủy khuất, ẩn ý chưa có đi theo ra khỏi miệng chính là: mà cha cũng từng không có quan tâm tới con, cho dù mẹ có thật sự vì con mà quay về, cha cũng không có tư cách nói không.

Bé thổ hai mắt đỏ hồng làm cho tâm tình Dĩnh Lạc cũng tốt đẹp lên, rốt cuộc cũng thả lỏng tay, quay lại thay con gạt lệ đọng trên khóe mắt.

“Vậy con lo lắng cái gì?”

“Con... Nếu như...” Cúi đầu, Dĩnh Hạ lí nhí hỏi: “Nếu như mẹ... Đoàn tụ...”

“Đoàn tụ? Làm chuyện thừa thãi đó làm gì, cha có Tiểu Hạ là đủ rồi, không cần thêm người ngoài đến phá hoại.”

“Không phải người ngoài mà... Bà là mẹ mà, rất đẹp... Cha chẳng lẽ không định...”

Dĩnh Lạc cũng không có ngốc, từ trong lời con nghe ra ý tứ hoảng hốt, hoặc chính là, con cũng lo lắng sự xuất hiện của kẻ gọi là mẹ này, quấy rối cuộc sống đơn thuần của con?

Căn bản chính là lo sợ không đâu mà, đứa con này, quên mất cha vốn là người theo chủ nghĩa lợi ích cá nhân sao, tất cả lo lắng của Dĩnh Lạc hết thảy đều lấy bản thân mình làm trung tâm, đối với chuyện lúc trước làm cho Diệp Nhược Hà to bụng căn bản không hề có một tia áy náy, chỉ cần là điều hắn muốn là được.

Dĩnh Hạ chính là điều duy nhất Dĩnh Lạc muốn bảo hộ và cất giấu thật kĩ, cũng đã nói, con là người hẳn yêu thích, nếu để cho Dĩnh Hạ rời đi, không phải chính là cắt mất một phần trong tim hắn hay sao?

Cho nên, ôn nhu nâng cằm Dĩnh Hạ lên, hỏi thẳng vào vấn đề: “Sợ cha cùng cô ta khôi phục lại quan hệ?”

“Dạ không.... Cái kia...” Đẩy tay cha ra, quay đầu ra phía cửa xe, tránh đi ánh mắt kia, mới nhẹ giọng đáp: “... Dạ...”

Dĩnh Lạc dựa qua, đem con ép nép cửa xe, giọng nói khe khẽ chứa đầy mập mờ: “Tiểu Hạ à, con quên một việc.”

Dĩnh Hạ cảm thấy hơi thở nóng rực của cha phả ra một bên tai, mặt lại đỏ, ấp úng hỏi: “Nào có, nào có, nào có việc gì?”

“Trong cơ thể Dĩnh Hạ có máu của cha, vốn là một bộ phận của cha, người đàn bà đó nhưng cái gì cũng không có, bất quả chỉ là dụng cụ sinh ra Tiểu Hạ mà thôi, con nói đi, cha rốt cuộc là muốn Tiểu Hạ hay là cô ta?”

Lời này rất không tốt, ngay cả Dĩnh Hạ nghe xong cũng bất bình, không nhận được mà thay mẹ phản biện: “Con, một nửa là cha cho, một nửa còn lại là mẹ cho... Con sẽ không...”

Dĩnh Lạc cười lạnh, một tay luồn vào trong y phục của con, khi bàn tay lướt qua khuôn ngực đơn bạc, cảm giác được đầu nhũ mềm mại cũng dần cứng lên trong đầu ngón tay, vì vậy dừng lại ở chỗ ấy, dùng đầu ngón tay ra sức vân vê.

“Vậy con nói đi, con nghĩ muốn theo người phụ nữ kia làm chuyện như thế này?”

Động tác đầy tình sắc làm cho hô hấp của Dĩnh Hạ gấp gấp lên, vội vàng giữ chặt bàn tay không an phận của cha, dùng sức lắc đầu phủ nhận. Cậu làm sao có thể cùng mẹ làm ra chuyện như thế này? Chỉ là nghĩ tới cũng cảm giác rất khó tin.

“Nhưng mà Tiểu Hạ thích cùng cha thân thiết phải không? Tối hôm qua còn vui sướng như vậy...”

Khi nói những lời đó, còn cố ý bỏ qua bàn tay đang giữ chặt từ bên ngoài quần áo của con, ngón tay tiếp tục vân vê đầu nhũ cứng cứng, hưởng thụ cảm giác hoàn toàn bất đồng với những nơi khác trên người con.

Khẽ rên một tiếng, Dĩnh Hạ nhìn Dịch Thần đang lái xe ở phía trước một chút, cùng Thành Chi cũng ngồi ở ghế trước, quần bách nhắc nhở: “Cha, dừng mà...”

Dĩnh Lạc hừ nhẹ một tiếng, dặn dò hai thuộc hạ: “Dĩnh Thần cậu lo mà tập trung lái xe, Thành Chi, chú ý tình hình trên đường, cẩn thận có người theo dõi.”

Dịch Thần cùng Thành Chi không hện mà cùng rút kính râm ra đeo vào, hai cha con ở phía sau cũng lánh đi, cảnh vật vùn vụt hai bên đường so

Tốc độ của hai người cũng kém hơn.

Quả đúng là thuộc hạ có thể đoán được suy nghĩ mà, Dĩnh Lạc quyết định tiền thưởng cuối năm cùng tiền mừng năm mới phát nhiều hơn một ít.

Tiếp tục ở trên xe ăn hiếp con, thời gian xe đang chạy rất nhàm chán, ngón tay ra sức chà đạp hai điểm hồng anh trên ngực con, làm cho đầu nhũ mềm mại trở nên cứng cứng, sau đó hấn cường ngạnh cưỡi áo con ra, cách một lớp áo lót mà liếm lên đầu nhũ cứng cứng kia.

“Dừng mà, cha...” cố gắng kèm giọng thật nhỏ, chỉ sợ bị hai con kì đà ngồi ở phía trước nghe thấy.

Dĩnh Hạ cắn răng, cố gắng không phát ra tiếng động, phía công nghệ muốn kháng cự, nơi này là trên xe mà, ghế trước còn có hai người đàn ông đang ngồi an phận, bây giờ còn là ban ngày ban mặt, nếu có người từ bên ngoài cửa xe nhìn vào thấy tình cảm *** mẽ bên trong, sẽ làm cho cậu chết ngay lập tức cũng được.

“Thật sự không tốt mà...” Pha lẫn theo tiếng khóc thút thít.

Dĩnh Lạc vẫn mặc kệ cậu, dùng sức cắn một chút, Dĩnh Hạ giống như là sét đánh ngang tai, kích thích hạ thể Dĩnh Hạ, cơ thể theo bản năng cũng căng cứng cả lên, tiếng hô hấp dồn dập đứt quãng như người vừa khỏi bệnh, cậu từ từ nhắm hai mắt lại mãnh liệt lắc đầu, giống như con mồi bé nhỏ vùng vẫy giãy chết trước mãnh thú, biết rõ là không có cơ hội sống sót, nhưng vẫn theo bản năng vô thức mà muốn chạy trốn.

Cơ thể đã nhận hết điều giáo căn bản không ngăn cản cha được, cậu là bé thỏ đã rơi vào trong bẫy rập mang tên nhục dục.

Ngày thứ ba sau khi Dĩnh Hạ trở về từ tang lễ, buổi trưa lúc trở về nhà ăn cơm, trên được nhận được một cuộc điện thoại, nhìn số điện thoại gọi đến, tim tự nhiên đập nhanh, hóa ra là của Diệp Nhược Hà.

Đúng là có trao đổi số điện thoại với mẹ, thật không ngờ người kia thật sự sẽ liên lạc với mình, cậu nhận điện thoại mà không yên lòng lúc nào.

“Chào mẹ... Đúng vậy, con là Dĩnh Hạ...” Trả lời câu nệ cũng không có cách nào khác, mẹ con xa cách mười mấy năm căn bản không có cảm giác quen thuộc được.

Diệp Nhược Hà cầm địa chỉ mà con viết cho mình trong tay, một mặt gọi điện thoại, một mặt ước lượng đánh giá khuôn viên khu biệt thự này.

Vừa nhìn liền biết chỉ có người có tài lực mới có thể đi vào trong khu dân cư cao cấp này, bà lập tức hiểu rõ tiền Dĩnh Lạc để lại cho Dĩnh Hạ tuyệt đối không có khả năng chỉ là “một chút”, càng đừng nói ngày hôm trước chiếc Audi A8 hôm nọ đón Dĩnh Hạ rồi khỏi tang lễ, giá bán trên thị trường không dưới bốn triệu tệ, cái này chẳng phải rõ ràng rêu rao nói: “Tôi có tiền” sao?

Còn ý nghĩa hơn chính là ở chỗ, người kéo Dĩnh Hạ lên xe ngày hôm đó, cho dù có đeo kính râm, cũng dấu không được sự đẹp trai anh tuấn trời sinh, không phải là Dĩnh Hạ thì còn có thể là ai?

Cho nên bà hôm nay đặc biệt lấy lý do đến thăm con, cũng để tìm hiểu chân tướng thực sự.

“Sao vậy, không mừng mẹ đến sao?” Nghe ra sự chần chờ của con, bà hỏi.

“Không có... Mẹ ở đâu?” Một tiếng “Mẹ” kia gọi lên cực kì không được tự nhiên, nhưng Dĩnh Hạ tuyệt đối không phải cố ý, hai mươi một năm qua số lượng cậu dùng đến từ này nếu như mà đếm lại tuyệt đối không vượt quá năm đầu ngón tay.

“Ngay cả bảo vệ khu nhà con ở...” Diệp Nhược Hà nói, thuận tiện cho bảo vệ trẻ tuổi xinh xắn một nụ cười tươi, bảo vệ bởi vì vậy mà đỏ mặt.

Dĩnh Hạ lúc này ở phía xa xa nhìn đến phòng bảo vệ, nghe thấy mẹ nói như vậy, cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là bảo bà chờ một chút, nói mình lập tức về ngay.

Cắt điện thoại, gọi cho Thành Chi báo tình huống bên này, Thành Chi Lập tức báo cáo cho Dĩnh Lạc.

Dĩnh Lạc căn bản không có để Diệp Nhược Hà vào trong mắt, lại đối với chuyện người phụ nữ này thành lĩnh tới chơi sinh ra cảnh giác, chỉ sợ cô ta đang nhằm vào con, lo lắng lên, hần quyết định mời người đàn bà kia vào ngồi, để biết rõ ràng cô ta đang muốn chơi kiểu gì.

Diệp Nhược Hà sau khi gặp Dĩnh Hạ ở phòng bảo vệ, còn hỏi Thành Chi là ai, Dĩnh Hạ thành thật trả lời vốn là người của cha phái tới chăm sóc cậu.

Ngay cả bảo mẫu cũng có sao, xem ra Dĩnh Lạc rất đặt nặng đứa con này, Diệp Nhược Hà phân tích trong lòng.

Không lâu sau, bà gặp lại Dĩnh Lạc trong biệt thự.

“Cô vẫn xinh đẹp như trước, nếu không nói, không ai biết được cô là phụ nữ đã ngoài bốn mươi.” Dĩnh Lạc lộ ra nụ cười bốn cợt, ngồi xuống dưới ghế salon yêu cầu: “Thức ăn mới dọn lên, cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Dĩnh Lạc, anh thật ra lại thay đổi, rất khách sáo, rất có khí khái đàn ông, so với lúc trước, tôi càng thích anh như lúc này hơn.”

Diệp Nhược Hà đúng là nói thật lòng, Dĩnh Lạc khi mười bảy tuổi phóng dăng không biết kềm chế, còn kiêu ngạo làm càn kiêu nghé con không sợ hổ, lúc ấy ở trong trường đã hấp dẫn được không ít nữ sinh, hôm nay hần lại trầm ổn nội diễm, nhưng mà khí phách nơi đầu mày khóe mắt vẫn như cũ, cảm giác nguy hiểm đầy mùi vị đàn ông bao trùm.

Giống như là người tình trong một cửa bất kì phụ nữ nào, mà bà từ trong miệng Dĩnh Hạ biết được người đàn ông này vẫn còn độc thân, thật sự là rất kì quái.

Hay là vẫn còn chưa tìm được người phụ nữ nào khiến cho hần phải ngưỡng mộ sao? Diệp Nhược Hà tự mình so sánh, thật sự, muốn tìm được một người phụ nữ xinh đẹp hơn so với mình cũng không có bao nhiêu, mà chồng trước li hôn với bà hoàn toàn là vì bà tiêu xài quá phung phí, làm anh ta không cách gì chịu đựng được, không thể làm gì khác hơn là đề nghị li hôn, mỗi tháng chỉ gởi cho một ít tiền sinh hoạt phí.

Đương nhiên, lấy sự xinh đẹp của Diệp Nhược Hà, bà hần là rất dễ dàng tìm được con gà đẻ trứng vàng mới, nhưng bà lại tự cho mình rất thanh cao, không cách nào chịu để bản thân ủy khuất đi làm bạn với mấy tên chủ tịch tập đoàn tình trùng ngập đầu, cho nên trước mắt cũng chưa tìm được người thích hợp.

Tuyệt đối không ngờ đến, cho dù là phạm nhân bị truy nã, Dĩnh Lạc vẫn rất được, khiến cho bà hứng thú rất nhiều.

“Anh tôi nói anh là đại ca xã hội đen, đang trốn ở nước ngoài, nhưng xem ra bây giờ anh...” Diệp Nhược Hà

khóe léo cười nhìn quanh bốn phía đánh giá, nói: “Thay đổi thân phận?”

“Cô nếu thông minh, sẽ không cần nhiều chuyện, phương thức giết người diệt khẩu trong xã hội đen có rất nhiều, mà tôi vừa vận loại nào cũng từng thử qua.”

Dĩnh Lạc trắng trợn nói, muốn bà chú ý ngôn từ, nếu dám đem tin tức hắc ở đây đưa cho bất kì kẻ nào. Thấy cô ta biến sắc, xem ra thu được hiệu quả rồi, rồi lại chỉ chỉ vị trí đối diện với hắc trên bàn ăn, mời Diệp Nhược Hà ngồi xuống.

“Khó có dịp cùng ăn cơm với nhau, Tiểu Hạ hẳn là rất vui.” Dĩnh Lạc còn nói.

Dĩnh Hạ lúc này vừa mới rửa tay chân mặt mũi đi ra, Dĩnh Lạc theo thói quen kéo cậu ngồi xuống bên cạnh, thái độ thân mật không coi ai ra gì, rớt vào trong mắt Diệp Nhược Hà, chỉ cảm thấy cha con nhà này rất thân mật, chứng minh cho phỏng đoán trước đó của bà.

“Tiểu Hạ sau khi tốt nghiệp đại học có muốn qua Mỹ tiếp tục tu nghiệp không? Có thể qua đó ở với mẹ.” Diệp Nhược Hà nói.

Dĩnh Hạ yên lặng ăn cơm nghe mẹ nói như vậy, có chút kinh ngạc, đem muỗng cơm trong miệng nuốt xuống, trả lời: “Dạ không... Cha nói...”

Dĩnh Lạc nói tiếp theo: “Hiện tại tôi đang kinh doanh ở Đông Nam Á, Tiểu Hạ sau khi tốt nghiệp cũng sẽ sang đó giúp tôi, tôi sẽ không để cho con đi tới nơi xa xôi như Mỹ đâu.”

“Anh tôi nói Tiểu Hạ từ nhỏ đã học rất giỏi, tư chất so với mấy đứa trẻ cùng tuổi cũng ưu tú hơn nhiều, không tiếp tục học cao học, thật sự rất đáng tiếc.” Diệp Nhược Hà còn nói: “Con nếu có đến Mỹ, anh cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc con.”

Dĩnh Hạ chợt suy nghĩ, từ trong đáy lòng có cảm giác không biết phải nói như thế nào. Đây là cái gì vậy? Khi cậu còn bé khao khát lớn nhất chính là được cha mẹ chăm sóc, nhưng người gọi là cha mẹ này lại không để ý đến cậu, đợi đến khi cậu lớn lên có thể tự lập được thì mới nói những lời này, chẳng phải quá giống chuyện mất bò mới lo làm chuồng sao?

Dĩnh Lạc không ngờ Diệp Nhược Hà lại vòng qua chuyện này, trực tiếp hỏi con đang ngồi bên cạnh: “Tiểu Hạ con nói đi, con muốn học lên cao học hay cùng cha đến Đông Nam Á?”

Câu hỏi rất bình thản, nhưng lại mơ hồ có cảm giác không thể đợi được, Dĩnh Hạ biết nếu câu hỏi này trả lời không giống như câu trả lời mà cha muốn, tối nay chỉ có mình chịu thiệt, vì vậy nhẹ giọng trả lời.

“Con, con đi với cha.”

Cho dù cảm giác được cha cùng mẹ hai người vốn là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng mà cậu dù sao cũng có tình cảm khác đối với cha, thân tình vượt quá khả năng tưởng tượng, cho nên, vô luận như thế nào, cậu cũng sẽ đi theo cha, không oán không hối.

Dĩnh Lạc nghe xong đáp án đều cảm thấy mỹ mãn, gấp thức ăn để vào trong chén con, tận mắt nhìn con ăn xong, mới nói với Diệp Nhược Hà: “Từ xưa cha mẹ nào cũng biết phải tôn trọng ý kiến của con trẻ, cô có thấy vậy không?”

“Đúng vậy.” Mỉm cười ưu nhã gạt đầu, Diệp Nhược Hà hỏi: “Mấy ngày nay tôi cũng suy nghĩ, lúc trước tôi với anh không nghe không nhìn không quan tâm đến Tiểu Hạ, thật sự khiến con thua thiệt rất nhiều, bây giờ có cơ hội, cho nên phải cố gắng bù đắp cho con, làm tròn trách nhiệm của cha mẹ.”

Một tia đánh giá lóe lên trong mắt Dĩnh Lạc, người đàn bà này chẳng lẽ định...

Đúng vậy, Diệp Nhược Hà tiếp tục nói: “Dĩnh Lạc, chúng ta có lẽ nên tái hợp đi, như vậy là tốt nhất cho Tiểu Hạ.”

Dĩnh Lạc không có phản ứng gì, nhưng Dĩnh Hạ lại chấn động cả người, cậu không ngờ được mẹ hóa ra lại thật sự có thể đề nghị như vậy, thân là con cậu hoàn toàn không có lí do để phản đối.

Phản ứng đầu tiên của cậu là ngẩng phắt đầu lên nhìn Dĩnh Lạc, Dĩnh Lạc thể như không hề gợn sóng hay sợ hãi, hoàn toàn không nhìn ra cha đang nghĩ cái gì.

“Trong nhà này phải có một nữ chủ nhân, mới có thể để cho anh ra ngoài bốn ba làm việc không phải lo lắng chuyện ở nhà, anh nói có đúng không?” Diệp Nhược Hà lại hỏi.

Diệp Nhược Hà cho rằng Dĩnh Lạc cần có một ít thời gian để suy nghĩ, cũng biết bản thân mình không được quá mức vội vàng, để tránh khiến cho Dĩnh Lạc thấy phản cảm. Bà quyết định lấy danh nghĩa mẹ của Dĩnh Hạ mà ở lại đây vài ngày, khi còn trẻ bà đã có thể khiến cho Dĩnh Lạc thất điên bát đảo, hôm nay nhất định cũng không có vấn đề gì.

Càng huống chi bà là mẹ của Dĩnh Hạ, cái này sẽ có thêm điều kiện đảm bảo, Diệp Nhược Hà bà nhất định có thể thành công leo lên làm chủ nhân nhà họ Dĩnh, có được người chồng anh tuấn, ngồi hưởng thụ tất cả tiền tài hân kiếm về.

Diệp Nhược Hà cứ như vậy mà quyết định ở lại nhà họ Dĩnh, bà hiểu được nếu xuống tay từ phía đứa con Dĩnh Hạ, nói vài câu tình cảm, làm cho Dĩnh Hạ cho dù muốn cự tuyệt cũng không cách gì cự tuyệt được. Về phần Dĩnh Lạc thì từ chối cho ý kiến, chỉ nói là phòng trong nhà không đủ, để con đến phòng làm việc kiêm phòng ngủ của hân mà ở, cùng nhau ngủ với mình.

Đại tướng trung thành A Hào cũng vừa từ nhà người vợ bé nhỏ trở về, phát hiện nhà họ Dĩnh tự nhiên có thêm một động vật giống cái, lại là một mỹ nữ trăm nghìn đẹp, lấy hiểu biết của gã đối với đại ca cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đại ca định cùng sống với cô ta sao? Tiểu Hạ thiếu gia làm sao bây giờ?” Gã cùng Thành Chi và Dịch Thần túm tụm trong phòng khách lầu một nhéo nhéo lỗ tai.

“Nhưng người đàn bà này lại là mẹ của thiếu gia, dung mạo cũng không khác biệt lắm so với thiếu gia, vốn là hình dạng mà đại ca thích nhất.” Dịch Thần bí quan nói: “Nói như thế nào, hay là ôm phụ nữ thì tốt hơn? Hơn nữa đại ca làm ăn ở nước ngoài, thường thường phải đi nhậu xã giao, có nữ chủ nhân giúp đỡ, xem ra thì cũng được...”

A Hào lập tức quăng một đấm lên vai Dịch Thần ngay lúc đó: “Nói vậy, vợ nhỏ của tôi cũng là nam nha, trên giường mà lên cơn lẳng lơ thì đàn bà cũng phải chịu thua, ai nói phải là nữ thì mới là tốt nhất?”

“Chính là chính là chính là...” Dịch Thần vô cớ bị đánh, xoa xoa bả vai còn rảnh nói: “Đại ca lại tùy tiện để cho phụ nữ về nhà ở, có thể với cô ta còn có chút tình cảm... Nhưng mà đại ca lại thương yêu thiếu gia Tiểu Hạ như vậy, cái này cái này cái này, tình huống rất quỷ dị nha...”

A Hào trầm ngâm, cuối cùng nói: “Chúng ta đi theo đại ca đã nhiều năm như vậy, tùy tiện nghĩ nghĩ cũng có thể biết người đại ca thương yêu nhất là ao. Trong lúc có người đàn bà đó ở đây, chúng ta cứ theo bốn phận mà làm việc.”

Ba người đạt thành hiệp nghị, lúc đang định giải tán, trong bếp lại tỏa ra mùi thơm, A Hào hỏi Thành Chi bình thường vẫn phụ trách nấu cơm: “Cậu ở đây, ai đang nấu cơm trong bếp vậy?”

“Là người đàn bà đó chứ ai. Cô ta nói trước giờ chưa từng nấu cho thiếu gia bữa cơm nào, cho nên mới bảo tôi đi siêu thị mua nguyên liệu, tự mình nấu ăn.” Thành Chi giải thích.

“Ý đồ cũng mạnh mẽ quá đi, biết phải chinh phục đàn ông thì trước tiên phải chinh phục cái bao tử.”

Dịch Thần kết luận một câu, trên vai kia lại lãnh thêm một đấm.

“Tiểu Xuân không biết nấu ăn, cũng không phải làm tôi mê mẩn đến chết đi sống lại?” A Hào lại vì người vợ nhỏ của hắn mà đánh ai kia dám nói lời bất công.

“Vợ nhỏ của anh không biết nấu ăn, nhưng biết ra sức trên giường là tốt rồi... Bất quá, người đàn bà kia eo thon mỡ to lại thêm ngực bự, công phu trên giường đại khái chắc cũng rất cao, nếu không đại ca cũng không bị dụ dỗ...” Dịch Thần đau muốn chết cũng không đánh trả, hậm hực nói.

“Tôi nhớ hồi Tiểu Hạ thiếu gia chưa có đến, đại ca lúc chọn em gái trong bar, hợp ý nhất là với đàn bà có vóc dáng như vậy... Tôi sợ...” Thành Chi nhỏ giọng nhắc nhở.

A Hào ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu Hạ thiếu gia chính là con ruột của đại ca, đại ca nhất định sẽ không bao giờ bạc đãi thiếu gia, chúng ta đừng nhiều chuyện, chỉ cần ủng hộ quyết định của đại ca là đủ rồi.”

Tuy là nói như vậy, bất quá A Hào đối với Diệp Nhược Hà vẫn không có hảo cảm, người đàn bà này quá khôn khéo, nếu như cứ ở bên cạnh Đinh Lạc, đúng là có thể có trợ giúp rất lớn, nhưng mà gã không nghĩ Đinh Lạc lại có thể khinh địch mà để cho một người đàn bà tiến vào trong cuộc sống của mình.

Cho dù người đàn bà này có là mẹ của con hấn cũng chẳng có gì khác, người ngoài cuối cùng cũng chỉ là người ngoài.

Thuộc hạ ở dưới nhà rì rì rầm rầm, Đinh Lạc thì đang ở trong phòng trên tầng hai, hấn vừa mới nhận được điện thoại từ chiến hữu lúc trước.

Vì chiến hữu kia, thật ra chính là con út của đại ca bang phái lúc trước Đinh Lạc gia nhập, tên là Cư Vũ Lâu. Mấy năm trước Đinh Lạc vì một phi vụ mua bán ma túy mà bị cảnh sát tập kích ngay tại trận, Cư Vũ Lâu thì bị phát hiện là người đứng sau hậu trường, hai người vợ vàng trốn ra nước ngoài, hai năm sau dùng tên giả trở về, Cư Vũ Lâu một lần nữa trở về bang hội, trở thành phụ tá của người anh Cư Vũ Thác, Đinh Lạc thì trở thành doanh nhân, âm thầm trợ giúp Cư Vũ Lâu nhập khẩu những mặt hàng cấm.

“Cậu nói... Hấn ta phái người theo dõi tôi?” Đinh Lạc nghe mấy lời Cư Vũ Lâu nói, nụ cười tàn khốc hiện ra: “Hóa ra tìm được tôi rồi.”

Cư Vũ Lâu ở đầu kia điện thoại nói: “Mấy hành động liên tiếp gần đây của hấn ta, đang nghĩ biện pháp muốn bắt ngã tôi, tôi đoán hấn ta sớm biết anh nghi ngờ hấn ta lần đó lên báo tin cho cảnh sát, cho nên lo lắng anh trả thù... Tóm lại, anh tốt nhất là ra nước ngoài trước đi, đừng để cho hấn ta có cơ hội.”

Đinh Lạc giễu cợt cười một tiếng, hiện tại trong nhà đã rất náo nhiệt, vừa đi một cái, con chỉ sợ sẽ bị người đàn bà kia bắt cóc.

“Tôi sẽ cẩn thận, cậu cũng rất nguy hiểm, dù sao người kia cũng có Cực Hoa Tổ phía sau chống lưng, hấn đang vội lập công, cậu dứt khoát ra tay trước đi...”

“Tôi tự có biện pháp đối phó với hấn cùng anh tôi, anh đừng để ý.”

Đinh Lạc sau khi tắt điện thoại, khi đi xuống lầu, thấy Diệp Nhược Hà đang bận rộn hò hét trong nhà bếp, hấn cũng chẳng muốn đi vào nói chuyện, chỉ hỏi thời gian Đinh Hạ tan học hôm nay, nói muốn tự đi đón người.

“Không nên đi, đại ca, cứ để em đi là được.” Thành Chi nói.

“Tôi tự nhiên muốn cùng Tiểu Hạ đi dạo, tránh cho khỏi bị ruồi bọ quần lấy.” Đinh Lạc vô tình hữu ý liếc nhìn A Hào đang đứng đâu đó một cái.

Trong lòng A Hào căng thẳng, đại ca không phải đang nhắc nhở hấn cùng vợ nhỏ sao? Thành linh nhớ tới vợ nhỏ gã hôm nay buổi chiều cũng có tiết học ở trường, Quý Xuân từng quấy rối *** Tiểu hạ nếu không

cẩn thận để cho đại ca nhà mình nhìn thấy, tính mạng khó bảo toàn a.

Đại ca mỗi khi ra tay có bao nhiêu tàn nhẫn A Hào vốn biết rất rõ, một đấm là có thể khiến cho Quý Xuân da thịt mềm mại đầu rơi máu chảy a, mồ hôi trên người hần nhất thời chảy ròng ròng, lập tức đứng dậy báo cáo.

“Đại ca em đi với anh, bên cạnh anh không có vệ sĩ là không được.”

Dĩnh Lạc sao có thể không đoán ra suy nghĩ của tâm phúc chứ? Bất quá, hần thân từng là đại ca xã hội đen, ra cửa không có tiểu đệ đi kèm thật không quen được, hơn nữa cuộc gọi của Cư Vũ Lâu cũng khiến cho hần cảnh giác, quay đầu nói đi một tiếng, rồi ra cửa trước, A Hào cũng lập tức đuổi theo.

Hai người đàn ông đeo kính râm tỏa ra mùi vị sát khí nồng đậm đi vào trong khuôn viên trường học, dung mạo cùng vóc dáng của Dĩnh Lạc có thể so sánh với minh tinh điện ảnh, so sánh với khí thế xung quanh, thật đúng là cực kì hấp dẫn sự chú ý của giáo viên cùng nữ sinh đang sắp sửa ra về; về phần A Hào đi phía trước, gã không nói lời nào kì thật cũng mang theo loại sát khí lạnh lẽo nói không nên lời, giống như là chó sói nhe ra một hàm đầy răng nanh bén nhọn, làm cho bất kì kẻ nào cũng không dám tùy tiện đến gần.

Tình cảnh này quá đột ngột, bảo vệ ở cổng trường đặc biệt nhấn cho những bảo vệ khác, chú ý đến hai người đàn ông xa lạ này.

Dĩnh Lạc nhìn về Dĩnh Hạ ở phòng học phía xa xa đi lại đây, đúng là đáng chết mà, Quý Xuân có từng có tình cảm với con cũng đi ngay bên cạnh. Quý Xuân mặc dù cũng từng vì Dĩnh Hạ mà bị Dĩnh Lạc cảnh cáo, nhưng hần chung qui đối với đàn em đáng yêu này vẫn muốn chiều cố nhiều một chút, Dĩnh Hạ lại rất hứng thú với hần, sau khi được Dĩnh Hạ giải thích trước sau, hai người vẫn thường đi cùng nhau.

Dĩnh Lạc nhìn thấy một màn đó, dừng chân lại, sát khí nổi lên, cười lạnh nói với A Hào: “Vợ nhỏ của cậu còn ăn chưa đủ cảnh cáo, nhỉ?!”

“Đại ca, em lập tức đem người đi chỗ khác!” A Hào lau mồ hôi trên trán, nói.

Đang muốn tiến lên lôi vợ nhỏ đi, miễn cho trong khuôn viên trường xảy ra thảm án, Dĩnh Hạ đã nhìn thấy cha, kinh ngạc, cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“Cha!”

Cậu gọi, tự nhiên mà đi về phía cha, thật chí đã quên mất sự tồn tại của Quý Xuân ở bên cạnh.

Quý Xuân chẳng những nhìn thấy Dĩnh Lạc, còn thấy thêm một vị ôn thần khác, kinh hãi vô cùng, liền làm ra một loạt các phản ứng.

Hắn cất bước bỏ chạy.

“Chạy gì mà chạy? Em dám trốn khỏi tôi à! Quay về cho tôi!” Phản xạ của A hào chính là đuổi theo, cũng đã quên mất li do ban đầu mình cùng Dĩnh Lạc đến đây.

Dĩnh Hạ nhìn A Hào kích động chạy lướt qua người, Quý xuân lại càng không có phong phạm của hội trưởng hội sinh viên thường ngày, chạy vồ đi chẳng khác gì ăn trộm, kinh ngạc hỏi cha chuyện gì đang xảy ra.

“A Hào rất có trách nhiệm.” Dĩnh Lạc hơi hột đáp.

“A.”

Dĩnh Hạ cầm lấy túi xách, trong lòng vui sướng, đơn giản là vì cha đến đón cậu mà trống ngực đập rộn ràng, bởi vì cha rất quan trọng trong lòng cậu, tồn tại giống như là người yêu, mà yêu say đắm, khiến cho có người từng cân nhắc rất nhiều cái gọi là thế tục hay cấm kị xã hội vất ra đằng sau.

Chính là cha, cũng chính là người yêu, Dĩnh Hạ sớm đã đem điều này khắc sâu vào trong trí óc.

Cùng cha đi vài bước, thỉnh linh nhớ đến một chuyện, cậu nhỏ giọng hỏi: “Cha... Tại sao không cùng... uh, mẹ?”

Cậu cho rằng cha mẹ xa cách lâu ngày gặp lại, chung qui cũng có chút chuyện cần phải nói? Không ngờ cha lại tự mình đến đón cậu, điều này làm cho cậu rất cao hứng, lại nổi lên chút phỏng đoán nho nhỏ.

“Cô ta nói muốn ở nhà chuẩn bị đồ ăn cho con nếm thử, cứ để cho cô ta bận rộn đi. Bất quá...” Dĩnh Lạc dừng chân lại, hần từ trên quan sát con: “Cha không có để cho cục cưng Tiểu Hạ bị mấy miếng đồ ăn đó lừa gạt đâu, cha của con có bản lãnh đưa con đi ăn khắp nơi trên thế giới.”

“Cha, con không muốn ăn khắp nơi trên thế giới, có thể cùng cha một chỗ là tốt lắm rồi.” Dĩnh Hạ vội vàng nói.

Dĩnh Lạc sờ sờ đầu con, cũng giống như phần lớn người cha khi được con cái ca ngợi, làm ra động tác giống nhau.

“Bé ngoan, cha cũng chỉ thương con, yêu con.”

Dĩnh Hạ cúi đầu, bước chân cũng nhanh hơn.

4. Chương 4

Một bàn đầy thức ăn tối hôm ấy đều là do Diệp Nhược Hà làm, lại còn toàn là thức ăn mang hương vị quê nhà mà lúc Dĩnh Lạc còn nhỏ thích ăn, mùi vị trong kí ức làm cho Dĩnh Lạc không khỏi ăn nhiều thêm hai chén cơm, không hề khoa trương khi nói tài nấu nướng của Diệp Nhược Hà rất được.

“Ở nước ngoài, ăn cái gì cũng không quen, cho nên học cách tự mình xuống bếp.” Diệp Nhược Hà có ý ám chỉ: “Anh thích, em mỗi ngày đều có thể nấu cho anh cùng Tiểu Hạ ăn.”

Dĩnh Lạc chú ý đến con mỗi lúc nghe mẹ nói như vậy, tay cầm đũa cũng siết lại một chút, làm cho miệng hăn cũng cong lại thành một nụ cười nhân nhật, nhưng nụ cười này vì sao mà có, thì chỉ có bản thân hăn biết.

“Ăn nhiều một chút.” Diệp Nhược Hà đứng dậy giúp con gấp thức ăn, ân cần ôn hòa, hoàn toàn mang bộ dạng vợ hiền mẹ đảm.

“Cảm ơn... Mẹ.”

Cũng không phải là không cảm động, chỉ là trong lòng cũng như trong mắt Dĩnh Hạ, mẹ vẫn là người xa lạ như cũ, trong nhất thời cậu cũng không có cách nào thay đổi được thái độ khách sáo của mình.

Có thể là vì muốn tạo cho mình chỗ dựa, Dĩnh Hạ không tự giác mà liền dựa dẫm vào cha, trong lúc này, cùng người có quan hệ thân xác với cậu, mới có thể khiến cho trái tim thoáng bình an.

Dĩnh Lạc ôm lấy vai cực cứng, đầu ngón tay vô tình hữu ý trêu chọc mái tóc mềm mại của con, một loại thân mật không thêm coi ai ra gì, làm cho Diệp Nhược Hà đối với quan hệ của hai người có một cảm giác rất khó có thể giải thích được.

Cha con này thật sự là rất tốt, cho nên Dĩnh Lạc có lẽ không còn lãnh huyết giống như trước, hăn còn thích đứa con này còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng.

Sau khi ăn xong, Dĩnh Hạ về phòng mình thu dọn một chút đồ dùng cá nhân cùng quần áo, để nhường phòng cho mẹ ngủ, cậu mở rộng cửa phòng, gom mấy cuốn sách trên kệ, thấy cha cùng mẹ đều đã đi lên lầu, những lời tán gẫu sau bữa cơm rơi vào trong tai cậu.

Giọng điệu vui sướng của mẹ cùng tiếng cười nhẹ thả lỏng của cha, hai người trò chuyện với nhau thật vui.

Tâm tình Dĩnh Hạ cũng dần dần không xong, động tác trên tay càng lúc càng chậm lại, lỗ tai cũng không khỏi vểnh lên, vô tình cố ý thu lại nội dung hai người nói chuyện bên ngoài.

“Dĩnh Lạc, em hoàn toàn không ngờ được anh sẽ thương con mình.” Diệp Nhược Hà nói.

“Tôi lúc đầu cũng không biết.” Dĩnh Lạc nói.

Ngồi cùng một chỗ với Dĩnh Lạc trên trường kỉ dài, Diệp Nhược Hà nghiêng nửa người dựa qua, tiết lộ âm chỉ có thể thân mật hơn một mức nữa với đối phương.

“Mấy ngày hôm trước Tiểu Hạ vội vã nói phải về, tôi đi theo con thấy anh ở trong xe. Dĩnh Lạc, cái này có lẽ là một loại duyên phận, cho dù xa cách hai mươi năm, anh vẫn giống như hồi mười bảy tuổi, làm cho lòng em rung động.”

Dĩnh Lạc nghiêng mắt liếc bà, trong đầu cũng không khỏi nhớ lại thời tuổi trẻ, lúc ấy cảm giác được người này có phong thái quyến rũ vượt xa bạn bè cùng lứa, không ngờ được đến khi bốn mươi tuổi cô ta lại càng thêm diễm lệ, diễm ấy đích xác là ngoài dự liệu của hắn rất xa.

Tần mất hấn lơ đãng lướt qua mái tóc dài đi xuống da thịt trắng nõn như ngọc trai, khuôn ngực đầy đặn cố gắng phô ra vòng cung hoàn mỹ bên trong quần áo, năm tháng hình như không có chém xuống cho người đàn bà này vài dao.

“Diệp Nhược Hà, nghe như cô đang dụ dỗ tôi.” Dù gấp vẫn ung dung mà nói: “Ngay trước mặt con.”

Diệp Nhược Hà còn chưa nói cái gì, nhưng mà Dĩnh Hạ lại hết hồn, cậu bắt quá chỉ là vừa thoáng lướt qua cửa một cái, tại sao cha biết cậu đang nghe lén?

Dĩnh Lạc nhìn thấy bóng dáng con chợt hiện ra ở cửa phòng đang được mở rộng rồi biến mất, cảm thấy rất buồn cười, hắn luôn rất hứng thú khi khiến cho con phải lộ ra vẻ mặt quần bách, cái này so với thưởng thức mỹ nữ ngực to còn thú vị hơn.

Diệp Nhược Hà cũng nhìn Dĩnh Hạ, nhưng lại làm như lơ đãng, thấp giọng, lấy thanh âm trầm trầm hấp dẫn nói: “... Em rất nhớ thời gian bên cạnh anh. Còn anh?”

“Uh, đúng vậy, tôi đã ôm qua rất nhiều đàn bà, cô là một trong những người hợp ý tôi nhất, xinh đẹp, thông minh, phóng khoáng, ngay cả cách lấy lòng đàn ông cũng rất lợi hại.” Lời nói mặc dù thô tục, nhưng đối với Dĩnh Lạc mà nói, đây xem như là lời ca ngợi cao cấp.

Dĩnh Hạ núp ở bức tường sau cánh cửa trong lòng chao đảo, chẳng lẽ cha thật sự động tâm với mẹ rồi? Cậu không cách nào khắc chế được bản thân, vươn cổ lên nhìn ra chỗ cha mẹ ngồi, vẻ mặt của cha lúc này...

Trên mặt cha mang theo chút đùa cợt, mang chút hứng thú.

Dĩnh Hạ thật sự rất sợ hãi, cậu cũng biết nếu hai người ở bên ngoài tái hợp, vậy thì rất phù hợp với cái gọi là “kết thúc hoàn mỹ”, đối với cậu mà nói, vị trí của song thân được lấp đầy chỗ trống, nhưng mà phần người yêu lại bị mất đi.

Cậu là một người yếu đuối, chấp nhận số phận, cho dù có bao nhiêu không muốn, cậu cũng không có cách nào đối với cha hét to đừng để mẹ quay lại, giống như lúc trước cha ép cậu phát sinh quan hệ da thịt, cậu cũng không có sức lực để chống đối.

Trái tim bị bóp nghẹt, hình như có hai bàn tay từ bên ngoài xộc vào trong ngực, tàn nhẫn bóp nát khối thịt kia, làm cho cậu đau đớn, sau đó cậu nghe được rõ ràng những lời mẹ nói sau đó.

“... Nếu như anh muốn, em tình nguyện cùng anh...” Cười khê đầy kiêu mị: “Đêm nay...”

Dĩnh Hạ cau chặt chân mày, trong khoảnh khắc này cậu nổi lên tâm tư muốn cướp người với mẹ.

Cậu ở phía bên này bức tường không ngừng niệm chú, chơi trò tâm linh cảm ứng đáng thương.

Không cần, cha, cự tuyệt...

Rốt cuộc không biết cha có phải thật sự là có một chút tương thông tâm ý với mình hay không nữa, đứa con lúc này một chút cũng không có tự tin về thắng lợi.

“Tôi mệt, cũng đi ngủ thôi.” Dĩnh Lạc thình lình đứng dậy.

Diệp Nhược chớp mắt, cười quyến rũ, nghe ra được ám chỉ đi vào phòng hắc, vuốt vuốt váy đang muốn đứng lên theo, lại nghe Dĩnh Lạc hướng về phía phòng con nói chuyện.

“Tiểu Hạ con dọn đồ xong chưa, cùng cha về phòng.”

Bộp một tiếng, sách cùng cặp trên tay Dĩnh Hạ rớt xuống dưới chân cậu, cậu kêu đau một tiếng, nghe thấy tiếng kêu, trái tim cũng như được mọc cánh bay lên, cúi người nhặt lại cặp sách rồi đi ra ngoài.

“Con xong rồi...” Chịu đựng đau đớn ở chân nhỏ giọng đáp.

Diệp Nhược Hà nhìn đôi cha con này, trong lòng vừa sợ vừa giận, nụ cười quyến rũ vừa nở ra được một nửa cũng cương lại, lúc này mới tỉnh ra, Dĩnh Lạc đã không còn là tiểu tử mười bảy tuổi khí huyết tràn đầy, suốt ngày gây sự, mà đã là một người đàn ông với nhiều bộ mặt khác nhau.

Tốt lắm, trận chiến này càng khơi dậy ý chí chiến đấu trong bà, bà có đủ tự tin để làm cho Dĩnh Lạc phải quì dưới váy mình, bà có vũ khí cực kì mạnh mẽ hơn so với bất kì con đàn bà nào khác, bà vốn là mẹ của Dĩnh Hạ.

Bà ngàn tính vạn tính, tuyệt đối cũng không ngờ đến, tình địch lớn nhất của mình, lại chính là con mình.

Phòng của Đinh Lạc sát vách ngay phòng học của Đinh Hạ, mang đồ dùng cá nhân vào trong toilet, Đinh Hạ đang chải răng rửa mặt thì nhìn thấy cha đã thay đồ ngủ, đang dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài gọi điện thoại.

“... Dem tất cả anh em tập hợp lại, giao cho A Hào điều động... “Ác quỷ Sơn Si đường” nếu mà ngồi chờ chết, cũng không phải làm mất hết mặt mũi nhị thiếu gia của cậu?”

Nhị thiếu gia trong miệng Đinh Lạc chính là Cư Vũ Lâu, vì tin tức lúc xế chiều đối phương đưa qua, hẳn lại định chơi khăm một vỏ.

Đinh Hạ cảm giác được trong lời nói của cha mang theo sát khí, làm cho cậu ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, lặng lẽ bò vào phía trong của cái giường đôi rộng lớn, chỉ sợ làm phiền đến cha đang nói chuyện chính sự.

Không lâu sau, đèn trong phòng cũng tắt đi, Đinh Hạ nghĩ cha sẽ lên nằm, dù sao lúc này cha cũng nói với mẹ là mệt mỏi? Nhắm mắt đợi một hồi, phía bên kia giường trước sau vẫn không có động tĩnh.

Kinh ngạc mở mắt, cha vẫn còn đang đứng ở cửa sổ, mắt nhìn mình chăm chú, ánh đèn bên ngoài làm cho hai mắt cha sáng lờ lờ, vốn là ánh mắt của dã thú nhìn chăm chăm trong bóng đêm.

Đinh Hạ run rẩy, phản ứng đầu tiên chính là kéo chăn che đầu giả bộ ngủ, tự lừa mình dối người.

Đinh Lạc sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bé thổ cũng chính là bữa cơm của mình? Khi con chuẩn bị trùm kín đầu, lạnh lùng quát một tiếng.

“Lại đây.”

“Dạ, để làm gì?” Bé thổ trùm chăn ngang mũi, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe hỏi.

“Cha kêu con lại, còn cần có lí do?”

Đinh Hạ biết nếu mà không nghe lời cha, cha kiểu gì cũng có biện pháp ép buộc cậu, dứt khoát ngoan ngoãn xuống giường, đi đến trước mặt cha.

Cha cao hơn cậu rất nhiều, cậu phải ngước lên mới có thể nhìn thấy mắt cha, cậu cảm giác được cho dù mình có nhón chân, cũng không có cách nào nhìn ngang vào mắt người đàn ông cường tráng này được.

Bởi vì vĩnh viễn cũng không có được kiên nghị cùng kiên cường như cha, vì vậy cậu mới nhận mệnh, nguyện ý cả đời nép dưới sự che chở của cha, trong lòng cha ngước nhìn lên là tốt rồi. Là con, chung qui còn có một sợi dây huyết thống nối liền hai người, không người nào có thể thoát khỏi người nào.

“Cha...”

Nhẹ giọng mở miệng, muốn hỏi cha vì sao gọi cậu đến trước mặt, nếu chỉ là muốn nói chuyện, hai người có thể chui vào chăn nói chuyện mà, ngoài trời lạnh lắm.

Dĩnh Lạc cúi người, hẳn không cần con có thể đứng ngang hàng với mình, chỉ cần thoáng cúi người là có thể dễ dàng ôm siết lấy con mà hôn, giờ phút này đây, hẳn cũng làm như vậy.

Dĩnh Hạ nhắm mắt lại. Cậu có thói quen nhắm mắt khi hôn, cậu xuôi theo hành động của cha mà hơi hé miệng ra, để cho đầu lưỡi nóng ấm kia khuấy đảo trong miệng mình.

Nước bọt giống như là mật dịch rất nhanh hòa quyện vào nhau, lấy cá tính của Dĩnh Lạc, một nụ hôn êm ái không có khả năng đủ để thỏa mãn hẳn, hẳn hút lấy đầu lưỡi mềm mại nhỏ xinh của con, dùng răng một lần lại một lần gặm nhấm, hẳn thích cắn mạnh một chút, để cho con bởi vì đau đớn nhẹ nhàng mà run rẩy, sẽ càng vùi sâu vào lòng mình, giống như là cầu xin cha hạ khẩu lưu tình, sau đó Dĩnh Lạc giống như là bồi thường, dùng đầu lưỡi vuốt ve qua nơi hẳn vừa cần để an ủi.

“Uhm...”

Tiếng rên mềm mại vang lên, tiết lộ tâm tình thoả mãn cùng thẹn thùng, cho dù làm người tình bé nhỏ của cha đã nhiều năm, đối với tiếp xúc thân mật giữa hai cơ thể, cậu vẫn không thể quá sức buông thả, luôn luôn mang theo chút bên lên của nữ sinh khi mới chớm yêu.

Nụ hôn ấy làm cho Dĩnh Hạ không ức chế được sự chuyển động của ***, phần dưới eo cũng không còn sức, nếu không có cha ôm lấy cậu, siết chặt vào trong lòng, bé nhỏ xinh sớm đã nhũn ra trên mặt đất, nói thật, cậu thật sự sắp chết chìm, túm lấy vạt áo ngủ của cha, cha chính là cái cọc cho cậu bám vào.

Dĩnh Lạc thích nhìn con mềm nhũn chết đi được, hai tay lần xuống, bóp lấy hai cánh mông co giãn chỉ người trẻ tuổi mới có ép sát vào mình, cọ xát vào thân thể nhỏ xinh, ý tứ tình sắc hàm súc nồng đậm.

Dĩnh Hạ liền cảm thấy biểu tượng đặc thù giữa hai chân có cảm xúc rất mạnh, đau đến nóng cả người, thứ kia của cha lại không an phận nữa rồi! Lập tức giây thoát khỏi vòng tay cha, bối rối nhắc nhở.

“Dừng mà... Tiếng động này, phòng bên...”

“Vách tường dày, người đàn bà kia cái gì cũng không nghe được.” Dĩnh Lạc nói.

“Nhưng mà không tốt... Mẹ...”

Dĩnh Hạ lo lắng không chỉ là âm thanh sẽ vọng qua phòng bên kia, Diệp Nhược Hà dù sao cũng là mẹ của cậu, cậu cách một bức vách cùng cha ân ái, vẫn cảm thấy là lạ.

Dĩnh Lạc dứt khoát thả con ra, cái này ngược lại làm cho Dĩnh Hạ kinh ngạc, cha khi nào lại dễ nói chuyện như vậy? Ý niệm trong đầu còn chưa có xong, đã thấy Dĩnh Lạc tháo dây cột áo ngủ, bên trong cái gì cũng không có mặc, thân thể rắn rỏi trần trụi được ánh sáng bên ngoài hắt vào vây lấy, nhất là bộ phận đã dựng đứng chuyển sang màu đỏ sẫm đang hung tợn rỉ ra dịch thủy, xu thế xâm lược hết sức căng thẳng.

“Con lo lắng làm ra tiếng động lớn sao, vậy dùng miệng giúp cha.” Dĩnh Lạc cười tà tà.

Có thể không cần không? Dĩnh Hạ không thích khẩu giao, kích thích của cha làm cho cậu ngậm vò trong miệng rất khổ cực, hơn nữa, mỗi lần cha mà đặc ý, rất thích túm lấy tóc cậu, đâm loạn vào trong miệng cậu, đối với khuôn miệng nhỏ nhỏ của cậu thì thật sự rất quá sức.

Dĩnh Lạc sầm mặt xuống: “Không thể không được.”

Dĩnh Hạ chần chờ.

“Tiểu Hạ ngoan, giúp cha.” Ngữ khí của Dĩnh Lạc cũng dịu dàng một chút.

Không giúp cũng không được sao? Phản đối thì cha nhất định sẽ ép mình làm theo bất kì yêu cầu nào mà cha muốn.

“Cái kia, lên giường nha...” Đáng thương hề hề hỏi.

Ôn nhu giả tạo bị thu hồi lại, Dĩnh Lạc mạnh mẽ nói: “Ở ngay chỗ này.”

Nói còn chưa xong, hần lại kéo cửa sổ ra, để mặc cho gió lùa vào. Dĩnh Hạ lập tức rõ ràng, cha là cố tình uy hiếp, nếu không muốn để cho có bất kì âm thanh khả nghi nào lọt ra ngoài cửa sổ rồi chui vào phòng sát bên, thật chí không chừng còn bị hàng xóm nghe thấy, Dĩnh Hạ tốt nhất là ngoan ngoãn làm theo lời cha.

Ủy khuất mím môi, trong lòng chà đạp cha vài câu, cậu ngoan ngoãn quì xuống, cầm lấy cự vật đã cương cứng của cha, vươn đầu lưỡi nóng ẩm ẩm ướt mà liếm láp.

Dĩnh Lạc trog phương diện tình ái lúc nào cũng thừa tài năng, từ phía trên quan sát con cố gắng cầm lấy thứ kia của mình, đầu tiên là thấy đầu lưỡi hồng hồng chạm vào, giống như đó không phải là biểu tượng của nam giới, mà là một đầu hỏa long, khi cậu hôn vào, cũng sẽ phun lửa đốt cháy miệng cậu.

Lúc nào cũng cẩn thận như thế này a, Dĩnh Lạc nhìn ra một vẻ mặt ngây thơ khác của con, trong đáy lòng vốn là ôn nhu, nhất cử nhất động của con làm cho hần muốn truy đuổi dò xét từng giây.

Nếu không phải làm xét nghiệm ADN, hần vĩnh viễn không có khả năng tin tưởng Dĩnh Hạ là con ruột của hần, cá tính cùng bề ngoài hoàn toàn bất đồng, tính cách khác nhau như cực nam và cực bắc, nhưng cũng bởi vì vậy mà hấp dẫn lẫn nhau; con không cười nhưng lại làm hần yêu thích sâu sắc, thích hơn bất kì thứ

gì mà hắn đã thấy qua từ khi ra đời đến nay.

Dựa vào tấm rèm cửa sổ dày bên cửa sổ, hắn thích ý đứng, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh con khê chuyển động ở phía trước. Cái miệng nhỏ nhắn bắt quá chỉ là nhẹ nhàng phun ra nuốt vào mấy cái, khuôn mặt bình thường da vẫn mỏng lên đỏ ửng.

“Không được làm cho có lệ.” Dĩnh Lạc nói: “Liếm cho kĩ.”

Dĩnh Hạ vừa mới đem đồ của cha nuốt được một chút, nghe thấy yêu cầu kia, mắt cũng đỏ, nghĩ: cha làm sao biết cậu thật sự định tùy tiện ngậm vài cái qua loa cho xong chuyện?

Không thể không tập trung vào, cậu tự nâng tinh thần lên 120%, hai tay cầm lấy thứ nóng rực kia, dùng đôi môi run rẩy cùng xấu hổ hôn mạnh vào phần đỉnh đang hưng phấn của cha, đầu lưỡi cũng khê lướt qua lướt lại nơi linh khẩu mãi cảm.

Mặc dù mấy năm qua cũng không học được kĩ thuật gì, bất quá khi yêu thì có thể làm bất kì chuyện gì, trong mắt Dĩnh Lạc cũng có thể đạt 100 điểm, hơn nữa con bề ngoài tinh khiết lại đang làm chuyện *** tà này, tạo thành hình ảnh tương phản đập vào mắt ngược lại có thể khiến cho kích tình càng tăng mạnh, Dĩnh lạc hưng phấn đến mức nam căn lại cương to thêm vài phần.

“Bé ngoan... Nuốt của cha vào...”

Dĩnh Hạ cảm thấy được cái kia của cha lại cương lớn, cậu chỉ đơn thuần là muốn: cha bắn ra nhanh một chút, chuyện tối nay mặc dù không cách nào làm cho bản thân tận hưởng, nhưng mà có thể kết thúc sớm một chút cũng tốt, cậu thật sự rất sợ cha lỡ đầu lên cơn ham muốn, lại lôi cậu lên giường lăn qua lăn lại một hai tiếng đồng hồ, đến lúc đó cậu không chịu được kích thích mà hét lên, lỡ đầu bị mẹ nghe thấy cũng không tốt lắm.

Tăng thêm sức, cố gắng ngậm lấy nam căn của cha, khoang miệng ẩm nóng ướt át tạo thành vuốt ve ôn nhu nhất, được vài cái thì nghe cha ở phía trên phả ra hơi thở hài lòng.

“Tiểu Hạ bảo bối... Giỏi quá... Thật lợi hại...”

Không khí tình ái phủ đầy không gian, Dĩnh Hạ thấy bản thân cậu đang lấy lòng cha, cơ thể cậu cũng nóng lên, ngoại trừ muốn tận lực thỏa mãn đối phương, ngay cả khát vọng được thương yêu cũng tăng lên.

Đầu cậu hơi ngã ra sau, nhả thứ đang chuẩn bị dâng trào của cha ra, nâng lên một chút, miệng cũng không rảnh rồi, liếm dọc một đường từ gốc đến ngọn, nước bọt *** mĩ đã thấm ướt côn thịt, đôi mắt cậu long lánh mê li, giống như là trẻ con đang tham lam chơi đùa với kẹo mút ngon ngọt nhất trần đời, yêu thích không thể buông tay.

“Cha... Như vậy được chưa ạ?” Hỏi thỉnh cầu.

Dĩnh Lạc đã lặn qua trăm vạn bụi hoa, phấn hoa cũng chưa từng dính tay, nhưng mà hết lần này đến lần khác lại gặp trùng khắc tinh của hắn, hắn như vậy nhìn từ trên xuống, con khuyu gối đáng thương nhìn sao đáng yêu quá chừng, làm tim hắn cũng đập bình bịch, còn kịch liệt hơn so với lúc còn trẻ bị cảnh sát truy đuổi.

“Tốt lắm... Tốt lắm... Ngâm vào đi... Cha muốn bắn trong miệng con...”

Dĩnh Lạc đã phải nhăn nạy rất cực khổ rồi, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

“Dạ...”

Lần nữa liếm mút, dùng miệng trượt được mấy lần khiến cho cha càng cương, Dĩnh Lạc tuyệt đối không ngờ tới dự vọng muốn bắn ra lại mãnh liệt đến như thế, hắn đã không ngăn cản được, trước khi bắn ra liền nhắm nhìn con, tâm vừa động, rất nhanh rút côn thịt ra, đem dịch trắng nóng rực đều nhắm vào khuôn mặt ửng đỏ của con mà bắn lên.

Dĩnh Hạ ngây người, đầu óc trống rỗng, vài giây sau mới ý thức lại được.

Cái này, cái này, cái này, cái này là mặt, bắn!

“Cha!”

Vừa quẫn vừa giận, đưa tay quẹt đi dịch lỏng trên mặt, Dĩnh Lạc ngăn cậu lại, còn cố ý dùng ngón tay miết lên khuôn mặt hồng hồng của cậu.

“Rất đẹp mà, đừng lau.”

Thật sự rất đẹp, má cùng môi con phủ đầy bạch dịch càng thêm mỹ lệ, lúc này nếu có người dám can đảm nói với Dĩnh Lạc hắn là loại tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, hắn chắc chắn phải nhận, nói đi, có người đàn bà nào có thể tạo cảm giác xinh đẹp mỹ lệ đến cùng cực đến mức như thế này?

“Dính dính... Không thoải mái...” Dĩnh Hạ nhỏ giọng kháng nghị.

Dĩnh Lạc mới là mặt kệ, thấy có vài giọt bạch dịch dính trên đôi môi đỏ mọng, hắn mê muội đẩy vào trong.

“Ăn đi.”

Dĩnh Hạ cũng không dám từ chối, đầu lưỡi chuyển đến ngón tay cha, trong lòng Dĩnh Lạc như bị điện cao thế chạy qua, hắn giống như nhập ma, thấp người bế con đi về phía giường, một lần nữa quấn lấy nhau triển miên trong nụ hôn dài, mùi dịch thể làm cho cái hôn này tình sắc đến hoang dã, nhưng cũng làm cho

hai người càng thêm hưng phấn, thân thể như muốn vỡ tung.

Cảm giác được cha đang thuộc quần áo của cậu ra, giống như là còn chưa đủ, Dĩnh Hạ cho dù ý loạn tình mê, vẫn lí nhí nhắc nhở.

“Không được... Mẹ đang... Bên kia...”

Đối với Dĩnh Lạc mà nói cái này căn bản không phải là vấn đề, cho dù Dĩnh Hạ có khóc òa lên, khiến cho người đàn bà kia phát hiện chuyện của hai người, hẳn cũng không thêm quan tâm.

Vài cái đã tuột được y phục của con, dồn công kích xuống khuôn ngực trắng nõn, dấu vết hoang ái hôm qua để lại vẫn còn rất rõ ràng, lần này hẳn đóng dấu ở chỗ khác đi, từng cái cắn nát, hồng hoa xuất hiện càng nhiều.

“A... Không được!” Dĩnh Hạ thành linh bưng tỉnh.

“Có cái gì mà không thể?”

Dĩnh Hạ chỉ chỉ vào cổ mình hờn dỗi: “Ngày hôm qua... Bị mẹ thấy được...”

“Cô ta thấy được thì sao nào? Cha không cần thừa nhận là do cha làm...”

Dĩnh Lạc không cần, nhưng Dĩnh Hạ quan tâm nha, lầu lầu nói: “Bạn học nhìn thấy cũng... Chọc ghẹo...”

Thật sự, cậu đã không chỉ một lần bị bạn học trong lớp chỉ vào dấu hôn trên cổ mà hỏi dồn, mặc dù có người yêu cũng không phải chuyện xấu, nhưng mà Dĩnh Hạ chẳng được di truyền tính tình cởi mở dù chỉ là một phần nhỏ từ cha, bị người chỉ trỏ, vẫn cảm giác rất xấu hổ.

Dĩnh Lạc khục khục cười nhẹ, cái này chẳng phải là hẳn cố ý sao? Làm cho tất cả những kẻ có ý với con phải rút lui, bởi vì thân phận của hắn bây giờ là doanh nhân đang hoàng, sau khi giết người phải xử lí sao cho cảnh sát mò không ra thì rất phiền phức.

Tiếp tục hôn xuống, hắn muốn trên người con phủ đầy dấu vết, còn muốn cắn thật sâu thật nhiều, để cho mỗi dấu vết để lại tối thiểu cũng giữ được một tuần.

Sau khi hôn xong, phía dưới của hắn cũng phục hồi sinh lực không sai biệt lắm, hướng qua khuôn miệng nhỏ nhắn nhưng đầy lợi hại của con, nếu không cắn thêm lần nữa ở cúc huyết bên dưới, con chẳng phải sẽ hoài nghi hắn tuổi già sức yếu sao?

Bởi vì Dĩnh Lạc đang say sưa trong hư vinh, Dĩnh Hạ đêm nay sầu lo mẹ ở phòng bên có phát hiện phòng

này có tiếng động kì quái hay không, cần chặt chắn mà vượt qua cả một đêm dài.

5. Chương 5

Dĩnh Hạ buổi sáng thường có tiết ở trường, toàn thân bị lặn qua lặn lại phải chậm rãi đi ra khỏi phòng xuống dưới lầu, trong lòng hâm mộ cha ngủ ngon quá, vừa xuống phòng khách dưới lầu đã nhìn thấy mẹ bưng đồ ăn sáng lên trên bàn.

Có lẽ là vì muốn nâng cao giá trị của bản thân, Diệp Nhược Hà tối hôm qua đã hỏi rõ thời khóa biểu đi học của Dĩnh Hạ, sáng sớm đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng.

Bữa sáng là cháo trắng, so với Thành Chi thường chuẩn bị hàng ngày có vẻ thịnh soạn hơn rất nhiều, Dĩnh Hạ cho dù mệt muốn chết, cũng biết không còn sức để nói được, ngồi trên bàn im lặng lấy chén ăn.

“Tiểu Hạ có thấy hợp khẩu vị không?” Mẹ cười dài hỏi.

“Dạ.” Dĩnh Hạ lên tiếng.

Diệp Nhược Hà đối với việc con trầm tính hướng nội không biết nói gì, trong mắt bà, hoạt bát hiếu động mới là tính cách mà một đứa con cần phải có, Dĩnh Hạ hết lần này đến lần khác cũng chẳng được như vậy, điều này làm cho bà rất khó mà yêu thích đứa con này.

“Tập nói nhiều một chút, phải nói thì mới có thể cùng giao tiếp với người khác chứ.” Bà không nhịn được nói.

“Dạ...”

Dĩnh Hạ cúi đầu, cậu cũng biết thói quen không tốt của mình, nhưng mà La Mã không phải được tạo thành trong một ngày, nếu không phải khi cậu còn bé đã bị bắt nạt, người lớn xung quanh không ai thương yêu cậu, cậu sẽ hình thành nên cá tính yếu đuối như ngày hôm nay sao?

Bữa sáng cho dù ngon như thế nào cũng chẳng còn mùi vị gì nữa, cậu thông thả ăn hết chén cháo, đi đến trường giống như là chạy trốn, Thành Chi vội vàng đi theo sau.

Gần một tiếng sau Dĩnh Lạc ngủ dậy, xuống lầu nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, thành thật tán dương Diệp Nhược Hà vài câu, nói cô ta đảm đang này nọ.

Diệp Nhược Hà hơn hử mức thêm một chén cháo cho hẳn, cũng ăn một ít, dùng con để bắt đầu cuộc trò chuyện giữa hai người.

“Tính cách của Tiểu Hạ rất khác chúng ta, rất trầm lặng, ra ngoài xã hội rất khó bon chen với mọi người, thật làm cho người ta lo lắng.”

Dĩnh Lạc không cho là như vậy nói: “Con sau khi tốt nghiệp sẽ trực tiếp vào làm trong cty của tôi, muốn chức vị gì cũng không thể không được? Không ai có thể dè đầu cưỡi cổ con.”

“Sau này anh định giao hết toàn bộ tài sản lại cho nó?” Diệp Nhược Hà có chút nôn nóng hỏi.

“Của tôi, chính là của con.” Dĩnh Lạc hừ một tiếng: “Tôi cũng chẳng chết sớm được đâu, tôi sẽ nuôi con cả đời.”

Diệp Nhược Hà thấy hắn nói đầy ngoạn cổ, cảm giác thật không thích hợp, cá tính muốn cái gì thì phải nhất quyết phải làm cho được cái đó của Dĩnh Lạc từ khi còn nhỏ cũng đã biết rất rõ rồi, nhưng mà hắn lại có thể cố chấp với đứa con như vậy, thật sự là ngoài dự liệu của bà rất nhiều.

“Anh cưng chiều con quá trớn, nó sẽ càng ngày càng ỷ lại anh, cái này không phải là chuyện tốt.” Đợi mất lại chuyển: “Tương lai nó còn phải lấy vợ sinh con, cha mẹ cũng không thể bên cạnh nó cả đời, anh nói thế nào? Đợi nó đi rồi, anh chẳng phải sẽ một mình cô đơn tịch mịch sao?”

Để cho Dĩnh Hạ ỷ lại vào mình, không có hắn thì sống không được mới là mục đích lớn nhất của Dĩnh Lạc, hắn đối với những cái gọi là định kiến xã hội chưa bao giờ để vào trong mắt, người bình thường cần phải có đàn bà để duy trì nòi giống này nọ, đối với hắn mà nói căn bản chỉ là một cú xì hơi.

Con của Dĩnh Lạc hắn dùng để làm gì? Là dùng để thương yêu, chiều chuộng, làm bạn cả đời, tương lai còn muốn cùng nhau chôn chung một mộ, cho dù có xuống hoàng tuyền, cũng không để cho bất kì con quỷ ranh nào ăn hiếp.

Tâm địa đơn thuần như vậy cũng không cần phải để cho người đàn bà bụng dạ khó lường này biết được, trước mắt hắn vẫn còn chỗ dùng đến cô ta, tổng cổ đi cũng không tốt lắm.

“... Cô đơn tịch mịch thì sao chứ? Cô có biện pháp ngăn chặn đàn bà cách xa cửa một thước sao?” Dĩnh Lạc cố ý hỏi như vậy.

“Vợ chồng niên thiếu bạn đến già, anh hiểu ý em mà.”

“Tôi hiểu.” Dĩnh Lạc dùng bữa sáng xong, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ một chút, nói: “Nhược Hà, lần đầu tiên cô đến đây, chúng ta ra ngoài đi dạo, xem như là hẹn hò.”

“Được đó.” Diệp Nhược Hà mừng thầm, đây là tượng trưng cho ám chỉ tích cực của Dĩnh Lạc.

Thừa dịp Diệp Nhược Hà quay lên lầu thay đồ trang điểm, A Hào mang về mặt đau khổ áp lại nhỏ giọng

hỏi: “Đại ca, anh đã biết rõ là có người theo dõi anh, còn nghênh ngang ra ngoài hện hò, không hợp với tác phong của anh. Còn nữa, người đàn bà này rõ ràng là đến mời chào anh, anh đừng để cho cô ta tiến xa quá, Tiểu Hạ thiếu gia phải làm sao bây giờ?”

Dĩnh Lạc hừ một tiếng: “Cậu theo tôi bao nhiêu năm?”

A Hào ngẩn người, đại ca hỏi câu này thật là kì quái, nhưng nếu hỏi, gã lại không dám không đáp, trong lòng đếm đếm một hồi, mới đáp: “Mười năm.”

“Làm tâm phúc của tôi suốt mười năm, nhưng mà ngay cả ý định lúc này của tôi cũng đoán không ra, cậu bị con hồ li chết tiệt kia thuốc làm cho đầu óc ngu si đi rồi phải không? Được lắm, được lắm, để cho đầu óc cậu tỉnh táo chút, tôi phải làm thật con hồ li tinh đó sớm chút, miễn cho ngày nào đó làm liên lụy đến đàn em.”

“Đừng mà, đại ca, đừng giết Tiểu Xuân mà.” A Hào cực kì hoảng sợ, sự tình liên quan đến an nguy tính mạng của vợ nhỏ, đầu óc gã cũng liền hoạt động cực nhanh, ý nghĩ không ngừng xẹt qua xẹt lại trong đầu như sao xẹt: “A, em hiểu rồi, đại ca là đang che đậy tai mắt của người khác, thay đổi mục tiêu, cho nên mới muốn...”

Quả nhiên chính là đại ca, cố ý đem Diệp Nhược Hà nhắm ngay nơi công cộng mà lộ diện, khẳng định những kẻ đang âm thầm theo dõi mình cũng không dám động thủ công khai ở nơi công cộng, thứ hai là đem Diệp Nhược Hà ra ngoài giả bộ thân mật, tạo cảm giác như cô ta là người Dĩnh Lạc coi trọng, như vậy, Dĩnh Hạ cũng sẽ không bị chú ý nhiều nữa, như vậy cũng sẽ an toàn hơn.

Dĩnh Lạc biết A Hào đã hiểu rõ rồi, lại hỏi: “Tối hôm qua tôi muốn cậu sắp xếp thêm vài người bên cạnh Tiểu Hạ, làm xong hết rồi chứ?”

“Xong hết rồi, sắp xếp mấy người tuổi còn trẻ giả làm sinh viên, tùy thời chú ý động tĩnh của giáo viên; thiếu gia vừa ra khỏi cổng trường học, ngoại trừ Thành Chi, còn có thêm ba vệ sĩ âm thầm bảo hộ thiếu gia trong vòng mười mét, để ngăn ngừa bị bắn lén.

“Cậu quả nhiên là tâm phúc của tôi.” Cười lạnh lùng: “Như vậy để cho Quý Xuân sống lâu một chút, xem như anh đây thưởng cho cậu.”

“Cảm ơn đại ca.”

A Hào cảm ơn thành tiếng, sau đó quệt quệt mồ hôi trên trán, thầm nghĩ nguy hiểm thật, tính mạng vợ nhỏ được gã bảo vệ, chờ sau khi chuyện này kết thúc, hẳn phải lên giường đòi vợ nhỏ báo đáp lại ân huệ này.

Chiều ngày thứ hai kể từ khi Diệp Nhược Hà đến ở trong căn nhà này, Dĩnh Hạ đi học về đã thấy phòng khách ngập đầy túi xách lớn nhỏ, hỏi A Hào và Dịch Thần, mới biết được cha mẹ cả ngày đều đi chơi ở bên ngoài, cha thậm chí còn đưa mẹ đến con đường chuyên bán hàng hiệu, tùy ý bà lựa chọn quần áo vật dụng

xa xỉ này nọ, cứ làm kẻ ngốc vui vẻ trả tiền. Xế chiều hai người mới về, đem túi lớn túi nhỏ bỏ đầy phòng khách, chỉ ở nhà một chút rồi lại cùng nhau đi tiếp.

Trong lòng Dĩnh Hạ cũng không biết đây là tư vị như thế nào, không phải không muốn cha tặng quà cho mẹ, chỉ là từ trong đáy lòng chung qui cứ mơ hồ cảm thấy bất an.

Trời cũng đã tối, Thành Chi dọn thức ăn lên bàn, Dĩnh Hạ hỏi cha mẹ sao còn chưa có về?

“Đại ca đưa, cô Diệp đi ăn ở nhà hàng, A Hào cùng Dịch Thần cũng đi theo.”

Thành Chi cố gắng đem chữ “nữ chủ nhân” nuốt ngược vào trong cổ họng, bọn họ như thế nào cũng không thừa nhận Diệp Nhược Hà, cũng không dám trước mặt Dĩnh Hạ mà bất lịch sự gọi thẳng tên đối phương.

“Ồ.” Im lặng ngồi xuống, cùng với Thành Chi cả hai yên lặng ăn cơm, giống như lúc cha đi làm việc ở nước ngoài.

Thành Chi phát hiện tâm trạng cô đơn của Dĩnh Hạ, cũng không biết phải an ủi thế nào, không khí trên bàn ăn lại càng thấp xuống. Cơm nước xong hẳn nhanh chóng thu dọn, Dĩnh Hạ nói muốn lên lầu viết đề tài, sau đó cũng không có đi xuống nữa.

Khi Dĩnh Lạc cùng Diệp Nhược Hà trở về cũng đã hơn mười giờ đêm, hai người bọn họ ở nhà hàng cao cấp trong lúc dùng cơm còn có uống chút rượu, cả hai đều có cảm giác lâng lâng, Diệp Nhược Hà ôm lấy cánh tay cường tráng của Dĩnh Lạc, thân mật dựa vào.

“Nói thật, khi còn trẻ không cảm thấy, lại không ngờ rằng anh lại biết chăm sóc người khác đến mê người như vậy, đàn ông thế này sao đến bây giờ còn chưa chịu kết hôn, thật sự rất kì lạ...” Diệp Nhược Hà cười khanh khách.

Dĩnh Lạc vỗ vỗ lên cánh tay cô ta còn khoác trên tay mình, trả lời: “Tôi ở trong xã hội đen, không có người đàn bà nào đủ can đảm đi theo, lúc nào cũng có thể bị cảnh sát bắt, còn nếu như mà bị kẻ thù theo dõi chú ý tới, thì ngay cả mạng sống cũng chẳng còn.”

Diệp Nhược Hà trong lòng thất kinh, bà không hề nghĩ đến vấn đề này, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Dĩnh Lạc trước mắt dùng tên họ giả, hẳn là đã thoát li quan hệ với xã hội đen, vì vậy cố gắng bày ra nụ cười ngọt ngào.

“Bây giờ anh là một doanh nhân lớn, chủ yếu hoạt động ở nước ngoài, chung qui cũng có thể ổn định rồi mà?”

“Ai biết được?” Một câu trả lời kiểu từ chối đưa ra ý kiến.

Diệp Nhược Hà cảm giác được thái độ của Đinh Lạc đối với bà hôm nay vô cùng tốt, bên ngoài đường cũng tỏ thái độ thân mật với bà, điều này càng làm cho bà có thêm lòng tin, cũng không thêm để ý đến ba tên thuộc hạ vẫn còn đứng bên cạnh Đinh Lạc chờ phân phó, thân hình mềm yếu như không xương hoàn toàn dựa dẫm vào người Đinh Lạc, cọ xát vào thân hình nóng rực kia.

“Đêm nay... Có muốn cùng nhau tâm sự không?”

Ý tứ hàm xúc được ám chỉ quá rõ ràng, bà cho rằng nước đã chảy thành sông, Đinh Lạc đã sớm một lần nữa phải quì dưới mị lực của mình/

Đinh Lạc không trả lời, quay đầu hỏi Thành Chi: “Tiểu Hạ đâu?”

“Thiếu gia sau khi ăn cơm xong thì đã lên lầu.” Thành Chi báo cáo: “Không có làm ra bất kì tiếng động nào, có lẽ là đã ngủ.”

Đinh Lạc gật đầu, nhẹ nhàng gạt người đàn bà kia ra nói: “Cô hôm nay đi theo tôi cả ngày cũng mệt rồi, nghỉ sớm một chút đi, ngày mai chúng ta đến nơi khác tham quan.”

Diệp Nhược Hà trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, tưởng rằng trải qua cả ngày bên nhau, bà đã thành công thu được trái tim của người đàn ông này, không nghĩ đến đối tượng vẫn giữ lại phòng tuyến cuối cùng, chẳng lẽ hẳn còn cân nhắc cái gì sao?

Khó trách không có bất kì con đàn bà nào chinh phục được hắn, vị trí bà Đinh vẫn còn trống cho tới bây giờ.

“Rất chờ mong hành trình ngày mai đó, Đinh Lạc, anh luôn có thể làm cho em kinh ngạc.” Dùng giọng nói hấp dẫn phong tình nói.

Đinh Lạc không nói thêm bất kì điều gì nữa, trực tiếp bước lên lầu đi về phòng mình, bên trong phòng có một ngọn đèn nhỏ nơi đầu giường vẫn còn đang mở, bé con sau khi cha trở về cũng không muốn xuống nhà đón sao.

Bé con kia đã nằm nghiêng nghiêng trên giường ngủ thiếp đi, Đinh Lạc yên lặng nghe tiếng hít thở của con, khẳng định không phải là giả bộ ngủ, hắn lập tức đi vào phòng tắm rửa một chút, mặc áo ngủ vào liền nằm xuống phía bên kia giường.

Con vẫn không tỉnh lại, nhưng ngủ cũng không an ổn, chân mày không có giãn ra như bình thường, ngọn đèn nhàn nhạt nơi đầu giường rọi xuống gương mặt tinh tế, phản xạ lại một lớp ánh sáng đan xen vào nhau.

Bất kì vẻ mặt nào trong mắt người cha vốn đã cưng chiều con thành tánh này đều vô cùng đáng yêu, vốn nghĩ đang muốn đánh thức con dậy trò chuyện, hoặc là đùa giỡn một phen, nhìn con ngủ say, cũng không đành lòng quấy rối, cuối cùng hướng lên gương mặt phính phính cùng cánh mũi thẳng mà hôn xuống vài

cái, mới chui vào trong chăn đã được ủ ấm. Ngoại trừ mấy ngày cha về thì là ngoại lệ, Dĩnh Hạ thường ngày sinh hoạt rất điều độ, ngủ sớm dậy sớm, cho nên đêm qua cha chưa về cậu đã đi ngủ, bảy giờ sáng tỉnh dậy, phát hiện trên người rất nặng, , lại bị cha đè rồi.

Có lẽ là vì cơ thể tinh lực đầy người, sức nặng từ tay chân Dĩnh Lạc cũng có thể làm cho bé tỏ gầy yếu không thể động dậy được, hết lần này tới lần khác người cha này đã tập thành thói quen phải ôm con thì ngủ mới ngon, vì vậy công việc gian nan nhất của Dĩnh Hạ đáng thương khi tỉnh dậy không phải là chui ra khỏi chăn êm nệm ấm mà là phải nghĩ cách thoát khỏi ***g giam, yên lặng mà cẩn thận không được làm người khác bị đánh thức, miễn cho cha lấy đôi tay cứng như thép kia túm lại giường vận động buổi sáng.

Hôm nay số Dĩnh Hạ rất may mắn, rất nhẹ nhàng đã có thể chui ra khỏi lòng cha, đang muốn leo qua người cha để xuống giường, nghe cha nói mớ một chút, hù dọa cậu cứng hết cả người không dám làm ra bất kì cử động nào; vài giây sau cậu lại thử lại, rốt cuộc cũng thành công bước xuống giường, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt góc cạnh của cha nhìn ra rất gợi cảm, tràn ngập mùi vị đàn ông, làm cho Dĩnh Hạ thật hâm mộ.

Thử lấy tay sờ sờ lên mặt cha, cảm giác ram ráp đau đau, lại thử sờ sờ lên mặt mình, trơn bóng nhẵn nhụi, thật sự là không thể so sánh với nhau, vì lí do thể trạng cho nên người cậu không có quá nhiều lông, ngay cả trên mặt cũng vậy, mấy ngày mới phải cạo râu một lần, cậu đoán mình vĩnh viễn cũng không có cách nào để râu dài được, làm cho vẻ bề ngoài của mình nhìn nam tính một chút.

Cha quả nhiên là mục tiêu mà cậu không bao giờ với tới được, mặc kệ là sự kiên cường dẻo dai từ trong nội tâm, hay là ngoại hình anh tuấn tàn khốc bên ngoài, cha nhìn rất hoàn mỹ, duy chỉ có phần đạo đức thì phải lên án một chút, ví dụ như nói lúc trước ở trong xã hội đen cũng làm ra ít chuyện xấu, ví dụ như nói cùng con mình làm ra chuyện từ xưa đến nay trời không dung đất không tha.

Dĩnh Hạ biết bản thân mình cũng không muốn chỉ trích cha, chỉ cần có thể ở bên cạnh cha, hưởng thụ tình thương của cha, cho dù ông trời có muốn trừng phạt hay không, cậu đều tình nguyện.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ thương yêu trong lòng nổi lên mãnh liệt, cậu cúi đầu hôn lên mặt cha một cái, đột nhiên lại cảm giác hành động này rất to gan, bình thường cậu tuyệt đối không bao giờ làm, sáng nay là bị làm sao vậy?

Liên lập tức xấu hổ đến nóng hết cả người, mắt bò mới lo làm chuông mà kéo ống tay áo lau lau mặt cha, tưởng rằng có thể xóa đi dấu vết phạm tội của mình.

Sau đó nhanh tay lẹ chân chuồn xuống dưới nhà, hôm nay muốn bao nhiêu bận rộn thì liền có bấy nhiêu bận rộn.

Xế chiều Dĩnh Hạ về nhà, nhìn thấy Thành Chi đến đón cậu với vẻ mặt quái dị, có chuyện gì đó nhưng ấp a ứng không dám nói.

“Có việc à?” Dĩnh Hạ đoán.

Thành Chi được A Hào dặn dò phải đưa Dĩnh Hạ về nhà với tốc độ nhanh nhất, không được trì hoãn ở trên đường, không thể làm gì khác hơn là nói: “Thiếu gia, trở về rồi giải thích sau.”

Dĩnh Hạ muốn đuổi theo hỏi, cuối cùng cũng im lặng, trong lòng nghĩ đến tình huống xấu nhất, nói không chừng chớp mắt sẽ mất hết tất cả. Cậu tự an ủi mình: Dù sao từ nhỏ cậu đã không có cái gì, hôm nay cho dù mất đi, cũng phải học cách buông tay.

Rất nhanh đã về đến nhà, A Hào ở lâu một ngăn cậu lại, nhưng lại báo cho cậu một tin tức khác.

“... Giữa trưa đại ca mang, cô Diệp kia đi ăn ở nhà hàng bên ngoài, lúc đi ra thì bị tập kích, bị đánh vào đầu... Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà...”

Dĩnh Hạ nghe thấy tánh mạng không nguy hiểm, trái tim cũng thả lỏng ra, vội vàng hỏi: “Báo cảnh sát chưa? Hả, để cho tôi thăm cha trước...”

A Hào ngăn Dĩnh Hạ lại.

“Thiếu gia đừng nói giỡn, một khi báo cảnh sát, cảnh sát nếu nghi ngờ đại ca, lúc đó muốn trốn cũng trốn không thoát.” Có chút khó khăn nói tiếp: “... Bất quá, Có chuyện rất phiền toái...”

Dĩnh Hạ nhìn A Hào một chút, lại nhìn lên lầu một chút, rốt cuộc là có chuyện phiền toái gì?

A Hào nhận được ánh mắt của Dĩnh Hạ, than khóc trong lòng: thiếu gia à, đừng dùng ánh mắt lưng tròng vô tội mở to nhìn tôi đầy đáng thương có được hay không? Ôi, rõ ràng vốn là một chuyện vô cùng đơn giản, nhưng lại bởi vì Dĩnh Hạ phát sinh chuyện đột xuất mà trở nên phức tạp.

“Rốt cuộc, rốt cuộc làm sao vậy?” Dĩnh Hạ bị vẻ mặt A Hào khiến cho bản thân cũng cảm thấy bất ổn theo.

“Đại ca trong lúc hỗn loạn bị đập vào đầu, không có bị thương, chỉ là não có hiện tượng bị chấn động, sau đó... Cái này, đã quên một việc.”

Quên cái gì?

“Trí nhớ của đại ca trước mắt chỉ dừng lại đến năm mười bảy tuổi... Tóm lại, tôi nói là, ôi, cái kia... Đại ca đã đem tất cả mọi chuyện từ khi sau khi bỏ nhà trốn đi quên hết ráo rồi, kể cả chuyện làm Đường chủ Sơn Si Đường, đưa thiếu gia về nuôi, bị cảnh sát truy nã phải trốn ra nước ngoài, còn có chuyện của công ty ở nước ngoài. Bác sĩ nói cái này gọi là mất trí nhớ tạm thời.”

Dĩnh Hạ trong lúc nhất thời còn chưa có chú ý đến tính chất nghiêm trọng của vấn đề, chỉ là ngu ngơ giật mình theo câu nói: “Mất trí nhớ tạm thời...”

A Hào khổ não gật đầu: “Tối mấy tiếng nay đều nói tóm tắt những chuyện phát sinh mấy năm qua cho đại ca biết, đại ca cũng không có ấn tượng nhiều, cũng không biết có thể thừa nhận bao nhiêu phần... Tiểu Hạ thiếu gia, cậu nên cố gắng lên, bác sĩ nói tình huống này của đại ca sẽ không kéo dài, lâu thì vài tháng, ngắn thì vài ngày sẽ nhớ lại tất cả mọi chuyện.”

“Anh A Hào nói chính là... Cha không nhớ em...” Một khi nắm được trọng điểm, Dĩnh Lạc như rơi vào hầm băng.

“Đúng vậy, tôi theo đại ca mười năm, kết quả vừa nhìn thấy tôi, liền kiêu ngạo nói cái gì chứ có chọc vào, đại ca tùy tiện lúc nào cũng có thể kêu mười mấy tên đàn em đến đánh tôi bôm đầu.” A Hào nói rồi lại nói, không ngừng sùng bái: “Thì ra đại ca khi còn trẻ tính tình lại có thể táo bạo như vậy, giao long quả nhiên không thể sống trong ao...”

Dĩnh Hạ lơ mơ rồi, hồi lâu sau mới hỏi A Hào: “Bây giờ, em, có thể gặp cha không?”

“Được chứ.” Dừng một chút, A Hào dẫn đo lựa chọn từ ngữ: “Bây giờ đại ca chỉ có ấn tượng với cô Diệp. Thật không xong mà... Tôi đã cố hết sức đem tất cả những chuyện đại ca dặn dò trước khi mất trí nhớ nói qua một lần, hi vọng đại ca có thể nhớ ra được.”

“Trước khi cha mất trí nhớ dặn dò điều gì?”

A Hào muốn đem chuyện Dĩnh Lạc muốn dùng Diệp Nhược Hà bày chuyện thay mặt đổi đào nói ra, sau đó ngấm lại, Dĩnh Hạ lúc này tâm tình vốn đã hoảng loạn rồi, cũng đừng để cho tâm lý cậu phải chịu thêm áp lực nữa. Về phần Diệp Nhược Hà kia cũng đã có gã trấn trạch, tuyệt đối sẽ không để cho bà ta nhân cơ hội lên làm chị dâu.

“Có liên quan đến ân oán của Sơn Si Đường. Tóm lại, thiếu gia cậu cứ thả lỏng một chút, đại ca làm chuyện gì cũng đều là vì suy nghĩ cho cậu, cô Diệp cũng sẽ không ở đây lâu.”

Dĩnh Hạ bị A Hào nhìn ra tâm tư, cảm giác rất xấu hổ, cúi đầu đi lên lầu, A Hào vội vàng đi theo phía sau.

6. Chương 6

Dĩnh Lạc nằm ở trên giường, hai bên thái dương ần ần đau đớn, trên cổ thì cứng ngắc, hơi chuyển động một chút thì phát đau, bao tử cũng không thoải mái, nhưng mấy cái này chỉ là những chuyện vặt bên ngoài cơ thể, hần thường ngày thích đánh nhau, đối với cảm giác đau đớn đã sớm miễn dịch, điều thật sự khiến cho hần cảm thấy không thoải mái, chính là trước đó không lâu một gã đàn ông bề ngoài hung ác lẳng nhằng nói với hần một đồng chuyện lớn nhỏ.

Gã đàn ông đó tên là Dịch Hào, nói ra những chuyện không thể tưởng tượng được, nếu không phải tận mắt hần nhìn thấy bộ dáng thành thực trưởng thành của chính mình, hần sẽ tưởng đây là đang nằm mơ.

Rõ ràng vẫn là một thằng nhóc mười bảy tuổi, trong trường là học sinh còn đồ chuyên môn đội sổ, thích nhất là tụ tập gây sự, theo đám lưu manh xưng huynh gọi đệ, có một cô bạn gái cực kì lẳng lơ, như thế nào cảm giác vừa mới tỉnh lại, bề ngoài đã không còn là thiếu niên mười sáu tuổi, đường nét anh tuấn tàn khốc do lăn lộn nhiều khắc thành, trải qua sóng to gió lớn, hẳn không hẳn không tiếp thu những gì Dịch Hào nói.

Nghiêm khắc mà nói, hẳn đối với tình trạng trước mắt này vẫn giữ lại thái độ, mất đi một phần trí nhớ không có nghĩa là phải đem toàn bộ những gì người lạ nói tiếp nhận lấy, ai biết Dịch Hào này có phải là kẻ thù của hắn hay không?

Đáy lòng mặc dù có trăm ngàn câu hỏi không ngừng chạy qua chạy lại phỏng đoán, nhưng dù sao Dịch Hào trung thành và tâm tâm ở bên cạnh hắn mười năm, trong tiềm thức Đinh Lạc vẫn rất khó xem gã là địch nhân.

“Ăn táo đi.” Diệp Nhược Hà ngồi trên cái ghế bên cạnh hắn, gọt vỏ táo rồi cắt miếng đưa cho người bệnh.

Đinh Lạc nghiêng mắt nhìn người, nhớ rõ mới hôm qua người này mới mười bảy tuổi cùng mình ân ái với người này trong phòng học trống, hôm nay đã thành một người đàn bà mỹ lệ thành thực, nghe nói còn sinh con cho mình, cái này...

Không có bất kì áy náy gì, Đinh Lạc trời sinh đã là người lạnh nhạt, nếu những gì Dịch Hào nói với hắn là sự thật, như vậy hẳn ban đầu đúng là đã có một lựa chọn cực kì sáng suốt, kể cả bỏ nhà không cùng người đàn bà này kết hôn, không kế thừa những công việc phiền phức muốn chết trong nhà, một lòng trở thành phần tử trong xã hội đen, trở thành một kẻ đứng đầu kêu mưa gọi gió.

Cho dù biết hẳn trước đó đang bị cảnh sát truy nã, phải trốn đi nhưng sau khi chạy tới Đông Nam Á tự xây dựng lại tất cả, hẳn liền không nhận được mà phải tự khen mình làm rất tốt, Đinh Lạc hẳn vẫn là Đinh Lạc, ai cũng không có biện pháp níu chân hắn.

Duy nhất không lí giải được chính là, Dịch Hào nói hắn bởi vì con mình mà thường xuyên trở về, là sao? chẳng lẽ đứa con này tập trung được toàn bộ ưu điểm của kẻ làm cha là hắn, cho nên hắn mới tháng nào cũng phải về nhà một lần mà không hề thấy chán?

“Ăn táo đi.” Diệp Nhược Hà thấy hắn đang nghĩ ngợi tộn đàu, lại kêu lần nữa.

Đinh Lạc cầm lấy miếng táo cắn, đánh giá người đàn bà này từ trên xuống dưới; nói gì nói cũng đã bốn mươi tuổi rồi, nhưng nhìn cũng chẳng khác gì con gái hai mươi tuổi, vẫn có thể câu dẫn dục vọng của mình như trước, bất quá Dịch Hào có nhỏ giọng nhắc nhở qua, trước khi hắn mất trí nhớ, người đàn bà này chỉ được dùng để ngủ trưa, hắn chưa từng cưới người này.

“Tại sao?” Sau khi hắn nghe xong, lập tức hỏi Dịch Hào, vì sao hắn không có ý định kết hôn với Diệp Nhược Hà? Cô ta chẳng những sinh con cho hắn, người lại đẹp như vậy, chẳng lẽ bởi vì đối phương đã từng có một đời chồng?

“Đại ca đã có Tiểu Hạ thiếu gia rồi.” Lúc ấy Dịch Hào đáp như vậy.

Dĩnh Lạc không có hỏi nhiều nữa, nếu như bản thân mình qua bốn mươi tuổi vẫn không có ý định lấy phụ nữ, khẳng định là có ý định đặc biệt, hơn nữa Dịch Hào lại còn hữu ý vô tình ám chỉ, Diệp Nhược Hà đến đây là có tâm địa khác, bởi vì Dĩnh Lạc ngay từ ngày đầu cô ta đến đã có phái người điều tra qua, Diệp Nhược Hà là kẻ cuồng mua sắm, mà chi phí đền bù khi li hôn căn bản không cách nào trang trải được nhu cầu tiêu xài hoang phí của cô ta được.

Dĩnh Lạc tạm coi như là trí nhớ chỉ dừng lại ở năm mười bảy tuổi, suy nghĩ cũng đã có sự khác biệt rất lớn so với người bình thường, mặc dù cảm thấy không thể giữ Diệp Nhược Hà bên cạnh cũng có chút đáng tiếc, nhưng hắn vẫn là chờ cho mình một đường lui giống như trước, nói không chừng hắn ở Đông Nam Á đã bao đường mười mấy tình nhân xinh đẹp, phụ nữ một người cũng không hề thiếu.

Diệp Nhược Hà bắt gặp ánh mắt của hắn không hề e dè, một mực quét tới quét lui trên người mình, mỉm cười nói: “Hồi trưa làm em sợ muốn chết, ở nhà hàng có nhiều người xấu đến như vậy, bắt quá, anh vẫn giống như hồi còn trẻ, ai cũng không đánh lại anh, nếu không phải vì bảo vệ em...”

Nhớ lại tình huống lúc đó bà còn có chút e ngại, có một cánh tay vạm vỡ ra tay với mình, Dĩnh Lạc húc một cái, sau đó đầu bị đánh mạnh, Dĩnh Lạc bị thương đập đầu vô tường, trong vòng mấy giây mà mười mấy vệ sĩ vọt đến bảo vệ, kịp thời hóa giải nguy hiểm, điều này làm cho bà rất có mặt mũi, có được bao nhiêu đàn bà đi ra ngoài đường hẹn hò mà đối tượng mang theo mười mấy vệ sĩ đi theo chứ?

Đàn ông có tiền có thể lực, ẩn dấu thể lực bí mật, làm cho Diệp Nhược Hà càng thêm quyết tâm chinh phục Dĩnh Lạc.

“Nào, ăn thêm miếng nữa.” Ân cần đưa qua thêm một miếng táo.

Dĩnh Lạc lắc đầu, bao tử của hắn vẫn còn chưa có dễ chịu, nếu không phải vì uống thuốc, hắn sẽ không miêng cưỡng ăn những đồ ăn không thích. Lúc này nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân, hắn ngừng đầu, nhìn thấy một người trẻ tuổi tiến vào.

Dung mạo tương tự như Diệp Nhược Hà, nhưng mà bởi vì lông mi lộ ra anh khí, cùng với cánh mũi thẳng thanh tú, bởi vậy làm tăng thêm hình dáng của bé trai. Dáng người nhưng lại rất mảnh dẻ, xem ra là chưa từng luyện tập, ánh mắt cẩn thận khiếp sợ, như là động vật lần đầu bị đẩy đến một nơi xa lạ mà co quắp bất an.

Vừa nhìn liền biết là người rất dễ bị ăn hiếp, Dĩnh Lạc mang trí nhớ của một kẻ mười bảy tuổi nhanh chóng nhận xét về người này.

“Cha?” Thiếu niên trẻ tuổi sau khi tiến vào, mở miệng nói ra một từ kì quái.

Cả người Dĩnh Lạc cứng đờ, tiểu quỷ nhìn yếu đuối đến mức chẳng thể yếu hơn là con hắn? Không phải là sinh viên năm thứ ba đại học rồi sao, nhìn kiểu nào cũng thấy giống học sinh trung học nhất gan yếu đuối.

Hắn vốn nghĩ con ruột của mình chắc cũng cường hãn giống như mình, hai mắt tròng lên sẽ làm cho những kẻ bình thường dạt ra ba thước tránh đường, không ngờ, không thể ngờ được hóa ra lại là bé trai nhìn chẳng khác chi bé thỏ này.

Bé thỏ này nếu như không có liên quan gì tới mình, nhìn tướng mạo chính là loại mà hắn thích cùng làm tình nhất, hoặc ít ra cũng có thể trêu ghẹo con người ta một phen, nhưng, tiêu chuẩn này đặt trên người con hắn tuyệt đối không thỏa đáng, nếu là con hắn, tất nhiên phải như hắn, nếu không có mà bị cười chết à.

Trong lòng không thể chấp nhận, không, nhất định là có chỗ nào sai rồi, không biết có đứa nào rắp tâm lập mưu lừa gạt hắn!

Dĩnh Hạ thấy hai mắt cha tròng tròng nhìn cậu, hoàn toàn khác với lúc trước, ánh mắt ấy mang theo chút khinh thường cùng khinh thị, điều này làm cho cậu sợ hãi, lại lo lắng ân cần hỏi han tình hình cha.

“Cha... Cha khỏe chưa?”

Ngay cả nói chuyện cũng không có sức như vậy, chiếu theo thói quen của Dĩnh Lạc, người như thế này nếu không phải đặt trên giường của mình, thì chính là sẽ bị đập xuống hung hăng chà đạp một phen, thuận tiện bắt nạt người khác một phen, kẻ yếu ớt thì phải nhận đãi ngộ như vậy.

“Cậu là Dĩnh Hạ?” Xác định lại lần cuối cùng.

Dĩnh Hạ thoáng chốc không biết theo ai, quay đầu lại nhìn A hào, bối rối như là cầu cứu.

“Anh A Hào...”

A Hào biết Dĩnh Hạ không quen nói chuyện, khi khẩn trương còn có thể cà lăm, vội vàng trả lời giúp: “Đại ca, cậu ấy đúng là Dĩnh Hạ thiếu gia đó, là con cưng của anh.”

Hai chữ “Con cưng” lọt vào tai Dĩnh Lạc lúc này vô cùng châm chọc, hắn rất giận, nhưng ngoài mặt thì ngược lại như chẳng hề có chuyện gì, vẫy vẫy tay với Dĩnh Hạ, muốn cậu qua đây.

“Dạ, gì ạ?” Dĩnh Hạ nhỏ giọng hỏi, cậu không biết sao lại rất sợ cha như thế này.

“Muốn cậu đến thì cậu cứ đến đây.” Nói giống như là bị xúc phạm.

Dĩnh Hạ không cự tuyệt nữa, nghe lời đi đến bên giường, phát hiện tinh thần cha mặc dù có mệt mỏi một chút, nhưng thân hình cường tráng vẫn khỏe mạnh, cậu thả lỏng một chút, tâm tình vì vậy cũng nhẹ nhàng hơn, đang muốn cười với cha một cái, ngược lại đột nhiên đau buốt.

Chính là Dĩnh Lạc trong giây lát ngồi dậy đẩy vào ngực cậu, khí lực của hắn lớn, làm Dĩnh Hạ lão đảo lúi ra sau mấy bước, cuối cùng chật vật té xuống đất.

“Cha?!” Ôm lấy ngực, Dĩnh Hạ kinh ngạc ngẩn đầu hỏi.

Bản thân Dĩnh Lạc cũng kinh ngạc, đứa bé này ngay cả năng lực tự bảo vệ căn bản cũng không có! Đôi chân mày rậm của hắn cau lại, cực đoan bực mình quát hỏi A Hào và Diệp Nhược Hà ở bên cạnh.

“Nó thật sự là con tôi? Không có khả năng, nhất định là có chỗ nào không đúng rồi, nó căng bản chỉ là một con tôm chết, nhà họ Dĩnh này chưa từng có người nào yếu ớt như vậy!”

Lời nói đả thương người khiến cho tâm tính thiện lương của Dĩnh Hạ như có ngàn mũi kim nhọn đâm vào, đau đến cậu không thể thở được.

Diệp Nhược Hà mở miệng không nói, A Hào cũng vội đỡ Dĩnh Hạ dậy, vội vàng giải thích: “Là thật đó, đại ca, mấy năm trước đã làm xét nghiệm AND rồi, Dĩnh Hạ thiếu gia là con ruột của anh.”

Về mặt Dĩnh Lạc thì không tin, Dĩnh Hạ luống cuống, không biết làm sao nhìn qua mẹ, hi vọng mẹ có thể nói gì đó, mặc kệ nói cái gì cũng được, chỉ cần có thể xoa dịu tâm tình của cha một chút.

Mẹ nhận được ánh mắt khẩn cầu của cậu, nhưng không nói bất kì điều gì, vẫn duy trì tư thế ngồi ưu nhã, hoàn toàn coi rẽ đứa con đang cách mình mấy bước.

Dĩnh Hạ bất quá cũng chỉ là một lợi thế để bà tiếp cận Dĩnh Lạc, mà lợi thế này phải có giá trị, mới có thể được bà coi trọng. Hôm nay Dĩnh Lạc coi thường con mình, bà tự nhiên cũng có lập trường như vậy, trình độ bạc tình bạc nghĩa của Diệp Nhược Hà cũng rất tương xứng với Dĩnh Lạc.

Dĩnh Hạ đối với ánh mắt của cha mẹ hoàn toàn không hề xa lạ, cậu từ nhỏ ở trong nhà họ Diệp đều là nhìn thấy vẻ mặt như vậy, không cách nào thay ông bà ngoại cùng cậu hướng nhà họ Dĩnh xin tiền nên cậu mỗi ngày đều bị lạnh nhạt như thế, ở quê mọi người đều biết cậu là đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, chung quy cái gì cũng đã trải qua, có người khinh bỉ, có người đồng tình.

Lâu rồi, cũng thành thói quen, thói quen có gì cũng để trong lòng, cho nên cậu luôn im lặng, một lời phản bác cũng không nói.

Giống như bây giờ, cẩn thận đem suy nghĩ giấu vào trong lòng, chỉ cần lúi vào góc nhà, là có thể giảm bớt đi cơ hội khiến cho mọi người khi dễ cậu.

Dĩnh Lạc vẫn tức giận, trong mắt hắn kẻ này không giống con trai tí nào, nếu mà tìm cho ra ưu điểm, thật sự mà nói, bất quá chỉ là khuôn mặt thanh tú một chút, đôi mắt đen láy một chút, da dẻ trắng trẻo một chút, mái tóc mềm mại một chút, dáng vẻ tinh tế một chút, vẻ mặt đáng thương một chút...

Được rồi, khoe mắt đỏ hồng cũng đáng yêu, nhưng, cái này cũng không nên có trên người nhà họ Đinh, là chỉ à người tình, vợ, hoặc là thú cưng thì mới nên có đặc điểm như vậy.

Thình lình cảm thấy chột dạ, rồi lại lớn tiếng quát khiển trách để che dấu tâm tình kì quái trong lòng.

“Đứng lên đi, ngồi dưới đất nhìn khó coi muốn chết.”

Đinh Hạ chống tay muốn đứng lên, A Hào vội vàng đỡ cậu dậy, thấp giọng khuyên: “Đại ca còn có bệnh, kiên nhẫn chút nha, thiếu gia.”

“Không sao.”

Không sao, cha như vậy mới bình thường, mấy năm trước nếu không xảy ra hiểu lầm, từng bước theo cha lên giường, quan hệ của hai người chính là như thế này, cậu hẳn là bị chán ghét, bị bỏ qua một bên, vĩnh viễn không có khả năng được thương yêu.

Cha nếu có thể nhớ lại, là cậu may mắn, nếu như vĩnh viễn không nhớ ra, cậu bất quá cũng chỉ là quay trở lại cuộc sống trước đây, cũng không có gì cả.

Đinh Hạ không thường nói chuyện, lúc này miệng lưỡi cũng không biết phải làm sao, đối với cha nhẹ gật đầu rồi đi ra khỏi phòng, không tạo ra một tiếng bước chân, cố ý muốn bóp chết sự tồn tại của bản thân.

Đinh Lạc nhìn theo bóng lưng cậu, cảm giác có gì đó là lạ, cảm giác trách cứ không thể diễn tả được; nếu như lời Dịch Hào nói là thật, hẳn đáng lẽ phải rất thương yêu đứa con này mới đúng, nhưng mà, vì cái gì hẳn lại yêu thương đối phương?

Nghĩ mãi không ra.

Diệp Nhược Hà vẫn ở bên cạnh giường ân cần chăm sóc, Đinh Lạc mang theo tâm tính mười bảy tuổi cảm giác có chút phiền chán, người đàn bà này bày chuyện chẳng khác gì mấy bà già, cần phải đuổi cô ta đi, cô ta lại nói thầy thuốc có dặn, mấy ngày này Đinh Lạc phải có người làm bạn, lúc nào cũng phải chú ý xem hẳn có bị hiện tượng chấn thương não hay không.

Trước khi ngủ A Hào tới, nói có chuyện quan trọng muốn báo cáo Đinh Lạc, đuổi Diệp Nhược Hà đi, Đinh Lạc mới thở phào một hơi.

“Đàn bà bám theo đúng là phiền toái, khó trách tôi bốn mươi tuổi rồi còn chưa có kết hôn, quả nhiên là có khả năng dự đoán.” Đinh Lạc không nhịn được mà nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, đại ca chính là mỹ nam tử nổi danh trong xã hội đen, rất có tiếng trong quán bar nha, mấy em gái đều muốn cùng anh mà không hề thu tiền, rất nhiều đại ca xã hội đen khác cũng muốn

đem con gái gả cho anh để củng cố thế lực. Bất quá, từ sau khi thiếu gia đến, anh cũng bớt lại nhiều, có gia đình quả nhiên khác hẳn.”

Những năm tháng đó quả là rất được, nhưng A Hào cũng hiểu được Dĩnh Lạc bây giờ rất tốt rồi, ở nhà cùng con, gã cũng có nhiều thời gian đi gặp vợ nhỏ mình.

“Hừ, tôi cũng chẳng phải bị bệnh mà ngu ngốc đi?” Dĩnh Lạc vừa nghĩ đến hình ảnh mình cùng Dĩnh Hạ cười cười nói nói, da gà nổi hết cả lên: “Tôi hẳn là kẻ muốn làm chuyện lớn. Sáng lập bang phái, trong xã hội đen hô phong hoán vũ, ngay cả cảnh sát cũng không đụng được tới tôi, đây mới là lí tưởng của tôi.”

A Hào gật đầu, ực, thì ra đây là tâm nguyện của đại ca khi mười bảy tuổi, bất quá, đại ca bốn mươi tuổi không thể cứ nghĩ y như vậy. Theo như A Hào quan sát, đại ca muốn đem com mình trở thành bảo bối mà nhét vào túi mang theo khắp nơi, hoặc là nuôi ở nhà để mỗi đêm có thể chơi đùa trên giường, hùng tâm tráng chí này nọ cũng kèm lại không ít.

Dĩnh Lạc phần hận một trận, mới nhớ đến A Hào nói có chuyện báo cáo, nhìn con người trong giới xã hội đen chả khác gì hung thần ác sát một điều hai điều đều gọi mình là đại ca, dùng thái độ cực kì cung kính để nói chuyện, Dĩnh Lạc tâm tính trẻ tuổi rất thỏa mãn, tâm tình cuối cùng cũng tốt một chút.

Xua xua tay: “Có việc gì thì nói đi.”

A Hào đóng cửa lại.

“Đám người khiên khích hồi trưa bị chúng ta bắt rồi, tất cả đều nói không biết anh, chỉ là nhất thời muốn cướp. Em lục soát được một đứa trong bọn nó có mang theo súng, mấy thằng khác đều có thủ theo dao, nếu như mà mượn lúc hỗn loạn giết người, cảnh sát cũng chỉ có thể khép tội ngộ sát.”

“Hóa ra không có bang phái đấu súng hay dùng vũ khí đánh nhau? Tôi rất cuộc có phải là người có quyền như cậu nói hay không vậy? Tôi không phải từng là đại ca xã hội đen sao?”

A Hào lau lau mồ hôi trên trán: “Đại ca khi anh còn trẻ có phải coi nhiều phim hành động lắm phải không?”

“Tất nhiên, trở thành đại ca xã hội đen là bức tranh huy hoàng tới mức nào.”

“Đại ca anh đã đạt được mục tiêu rồi, nhưng mà bởi vậy tạo ra rất nhiều kẻ thù, hồi chiều không phải em đã giải thích với anh rồi sao? Tóm lại, em đã đập những đứa hồi trưa một trận rồi thả ra, và cho người theo dõi. Mặt khác, nhị thiếu gia chủ nói y không tiện qua đây thăm anh, Ông Hữu Tín của Thạch Mị Đường cùng Trịnh Tử Cam của Thủy Vồng Đường đang theo dõi y.”

Dĩnh Lạc hồi chiều đã nghe A Hào nói qua, hẳn đảm nhiệm vị trí đường chủ của Sơn Si Đường thuộc về Thiên Hà bang, Thiên Hà bang ngoại trừ Sơn Si Đường hoạt động độc lập bên ngoài, còn có Thạch Mị

Đường, Thủy Vồng Đường, cùng với Chiêu Lượng Đường, hợp lại gọi là Si Mị Vồng Lượng. Ngoài ra hẳn còn có giao tình với nhị thiếu gia Cư Vũ Lâu của Thiên Hà Bang, chỉ là trước mắt hẳn đối với nhân vật này một chút ấn tượng cũng không có.

A Hào tiếp tục nói: “... Nhị thiếu gia chủ rất nghĩa khí đã điều một đội do đích thân y huấn luyện đến đây, để em bố trí lại lần nữa. Mặt khác, những người cài bên cạnh Ông Hữu Tín cùng Trình Tử Cầm cũng có tin tức thú vị...”

Dĩnh Lạc gật đầu, vừa tiêu hóa một lượng lớn tin tức A Hào mang đến, nghe thấy hẳn có chút đau đầu, đến khúc cuối, A Hào cực kì thần bí liếc mắt nhìn hẳn một cái, mới dùng thanh âm cực nhỏ nói ra nghi ngờ.

“... Em biết đại ca từng có một đoạn tình với người đàn bà bên ngoài kia, nhưng đó cũng đã là chuyện quá khứ rồi, hơn nữa em không yên tâm về cô ta. Dựa theo căn cứ đáng tin cậy, mấy ngày trước có người nhìn thấy anh của người đàn bà kia, cũng chính là cậu của Tiểu Hạ thiếu gia xuất hiện ở thành phố X... Cái này không hề bình thường, vợ gã vừa chết, gã chạy đến chỗ xa như vậy để làm cái gì?”

“Thành phố X có cái gì không đúng?”

“Tổng bộ Thiên Hà Bang, kể cả bốn chi nhánh Si Mị Vồng Lượng đều đặt tại thành phố X mà, đại ca anh đúng là đã quên sạch rồi.”

“Như vậy sao.” Dĩnh Lạc nói: “Tôi vốn nghĩ tối nay để cho người đàn bà đó ngủ cùng, đã như vậy thì thôi.”

“Đại ca khi anh ở nhà, cũng chỉ để cho thiếu gia ngủ cùng, hơn nữa phòng ngủ của thiếu gia đã nhường cho người đàn bà kia...”

“Có người cha nào bình thường lại ngủ chung với con mình chứ?” Dĩnh Lạc hết hồn.

Chính là đại ca anh chứ ai. A Hào nuốt trở lại ý nghĩ muốn chọc ghẹo, lúc này tốt hơn hết là khoan báo cho người bệnh biết quan hệ của hẳn với con mình, đại ca mười bảy tuổi không chừng không cách nào tiếp nhận được chuyện bản thân mình lại đi tương thân tương ái với con của mình.

“Đại ca, anh đúng là thật sự đã quên rất nhiều chuyện, em chỉ có thể xử lí quá giới hạn. Chờ anh khôi phục lại rồi, nếu cảm thấy A Hào em xử lí có chỗ nào không đúng, anh cứ việc trừng phạt, nhưng bây giờ làm ơn hết thấy làm theo sắp xếp của em, để cho thiếu gia ở cùng anh, buổi tối cũng có người chú ý đến tình huống trên người anh.” A Hào cũng chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà nói như vậy.

Dĩnh Lạc ngẫm lại, hẳn đối với tình huống trước mặt rất mù mờ, hơn nữa lời bác sĩ dặn hẳn có nghe thấy, phải quan sát trong ba ngày, cho dù hẳn đã ngủ, cách vài tiếng phải đánh thức hẳn, xác định hẳn không có bị hôn mê.

Đúng vậy, không sai, so với Diệp Nhược Hà mang theo ý đồ, hay là mấy gã đàn ông thô thiển bên ngoài

ở lại trong phòng, tốt hơn hết là gọi Dĩnh Hạ yếu nhược kia đến, cậu sạch sẽ xinh đẹp vô hại, ở bên cạnh người như vậy mới có thể ngủ ngon được.

“Được, tôi lúc này mới uống thuốc, muốn ngủ rồi, cậu kêu Dĩnh Hạ vào đi.” Cuối cùng Dĩnh Lạc nói.

A Hào cảm giác những gì nên nói đều đã nói hết rồi, liền xuống lầu gọi Dĩnh Hạ, trên đường đi ngang qua Diệp Nhược Hà, còn đặc biệt yêu cầu bà không được quấy nhiễu Dĩnh Lạc, bởi vì Dĩnh Lạc gọi đích danh con đến chăm sóc.

Diệp Nhược Hà bởi vậy mà bất mãn nhiều hơn với Dĩnh Hạ, bà cho đến bây giờ ở trong cái nhà này, liền cảm giác Dĩnh Hạ mặc dù đi đứng kiêu gì, đều hấp dẫn sự chú ý của Dĩnh Lạc, vô luận là trước hay sau khi hắn bị đập vào đầu.

Phòng của Dĩnh Hạ đã nhường cho mẹ ở, không thể không có ý tứ đi vào, chẳng thể làm gì khác hơn là xuống dưới lầu xem TV, những người đi qua đi lại bên cạnh cậu có mùi xã hội đen rất nồng, giống như cậu đang trở lại cuộc sống lúc trước ở Sơn Si Đường.

A Hào, Dịch Thần cùng Thành Chi cũng rất bận rộn, thoát cái tụ tập năm sáu người hội họp trong nhà ăn, thoáng cái A Hào lại dùng điện thoại gào thét chuyện gì đó, Dĩnh Hạ còn biết, không biết bảo vệ ở khu chung cư bị A Hào yêu cầu cho nhiều người quái dị như vậy đi vào, có thể cảm thấy kì quái hay không? Hàng xóm có vì vậy mà cảnh giác hay không, nhà họ Dĩnh thật ra bối cảnh không hề sạch sẽ.

Suy nghĩ nhiều cũng vô ích, giờ phút này hi vọng lớn nhất chính là cha phục hồi lại bình thường, cho dù cha có chán ghét cậu, không còn cần cậu nữa, cậu ngủ ghế salon cũng được.

Bất Quá, A Hào lại đẩy gọi cậu lên phòng Dĩnh Lạc, dặn dò cậu chú ý tình trạng trên người Dĩnh Lạc.

“Em tưởng...” Cậu tưởng rằng lúc này cha đã chán ghét khi phải nhìn thấy cậu.

A Hào hết lời khuyên nhủ: “Thiếu gia, xem như tôi xin cậu mà, ai biết được đại ca sau khi ngủ một giấc có khôi phục lại hay không? Đến lúc đó đại ca mà biết tôi thả cho cô Diệp bò lên giường đại ca, lôi tôi về quê giết mười lần rồi đục xi măng thấy ra biển cũng rất có khả năng đó.”

Dĩnh Hạ nghe A Hào nói như vậy, không nhịn được cũng cười, lo lắng cũng bớt đi.

“Em biết các anh cũng cực khổ rồi...”

Đột nhiên tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn, đi lên lầu.

Dĩnh Lạc đã nằm xuống, thoáng thấy Dĩnh Hạ đi vào, thấy cậu nhanh tay lẹ chân đóng cửa phòng, thái độ cẩn thận không hề thay đổi.

“Cha, cha nằm trong đi...”

“Tại sao? Bình thường tôi ngủ bên trong?”

Dĩnh Lạc vốn cố ý chọn giường Kinh size, nhưng hần lại dựa theo thói quen mà nằm bên ngoài, tạo ra một khoảng cách đối với tường, hần căn bản chưa từng nghĩ đến, nếu không có thói quen ngủ cùng một người nào đó, như thế nào lại tự động nằm ở phía bên ngoài?

“Dạ không, ngủ ở mé ngoài, sợ... Lăn xuống giường...” Dĩnh Hạ giải thích: “Nào bị chấn động... Phải tận lực tránh.”

Tật xấu của Dĩnh Lạc lại bị khơi mào, nhìn một cái, nói chuyện thì cứ nói đi, Dĩnh Lạc hần mặc kệ chuyện gì khi nói chuyện, cho dù là nói cái gì, tuyệt đối đều là tư thế cây ngay không sợ chết đứng. Dĩnh Hạ này không biết là có phải đầu óc có chuyện không, lần nào nói cũng ấp a ấp úng, lại còn nói không rõ ràng, gia đình như thế nào mà dạy ra đứa trẻ như vậy?

Không nhịn được mà tức giận, liền cố ý vắn vẹo: “Tôi muốn ngủ ở ngoài.”

“Cha... Tư thế ngủ không tốt lắm...” Dĩnh Hạ cắn môi giải thích.

“Cậu nói tư thế ngủ của tôi có chỗ nào không tốt?” Hai tay xoa vào nhau hỏi, bộ dáng kiêu nếu như cậu không nói thì chờ bị xẻ thịt đi.

Dĩnh Hạ quẫn bách, cậu không dám nói tư thế ngủ của cha có bao nhiêu bá đạo, có khi dang tay dang chân, thế nào cũng bắt cậu gối đầu lên tay, nếu rời đi một chút lại bị chụp cổ về; nếu không thì đem con làm cái gối ôm, tay chân toàn bộ đều bị áp chế, cái này thì tốt chỗ nào chứ? Căn bản không có xem con là con mà.

“Nói.” Dĩnh Lạc lại bức bách, nhớ rõ mấy hôm trước hần chính là ép lớp trưởng như thế này, buộc người đó phải nhận chuyện báo cáo với thầy giáo việc thấy Dĩnh Lạc trốn trong wc hút thuốc.

Tất nhiên, mấy hôm trước là chuyện của khi mười bảy tuổi, một đoạn trí nhớ của hần bị mất sạch sẽ rồi.

Dĩnh Hạ lui lại từng bước, cậu vốn nghĩ là cha sẽ lấy thái độ lãnh đạm mà đối xử với cậu, như thế nào lại khôi phục bản chất lưu manh rồi, thích ép buộc người khác? Gấp đến độ mặt cũng đỏ lên, hai tay khấn trương cầm góc áo, thần kinh không ngừng xoay chuyển.

Nhân tình Dĩnh Lạc sáng lên, bộ dáng sợ hãi này của đứa con nhìn rất thú vị nha.

Động tác đồng dạng nếu sinh trên người con gái, cảm giác thấy rất bình thường, nhưng mà lại rơi vào trên người con của mình, sinh ra một sự tương phản kì diệu, chẳng những không phản cảm, cũng không có vẻ ẻo lả, có một loại cảm giác rất vui vẻ.

Bản tính ác liệt của hắn lại tiếp tục khi dễ đối phương, bởi vì mãi đến giờ phút này hắn mới hiểu rõ con được dùng để làm cái gì.

Con chính là để ăn hiếp nha.

“Được, tôi ngủ ở trong.” Ngoắc ngoắc tay với Đinh Hạ: “Này, lại đây giúp tôi bóp vai.”

Đinh Hạ lặng đi, lờ mờ nghe thấy cha gọi cậu bóp vai, bất chợt còn tưởng nghe lầm rồi.

“Ngu ngốc ra làm gì? Lại đây. Không chỉ vai, chân tay cũng phải massage... Kì thật, toàn thân lại đau đớn... Có phải tôi bị xe tông không vậy?”

Vừa nói thật sự là lặn vào phía trong giường.

Đinh Hạ lúc này mới xác định cha đúng là yêu cầu cậu xoa bóp, cái này cũng không phải là khổ sai, cho nên cậu vừa trả lời vừa cởi giày leo lên giường, bắt đầu ở cánh tay mà lúc trước mình hay dựa vào, ngón tay mềm mại không có kĩ thuật xoa xoa bóp bóp, cũng không biết là đang bóp cái gì.

“Dùng sức! Ăn cơm có phải ăn không no không vậy?” Lại xấu tính rồi.

“Con không biết bóp...” Đinh Hạ bối rối: “Cha chưa từng, chưa từng...”

“Tôi chưa từng muốn cậu hỗ trợ gì sao? Ngay cả loại chuyện này cũng không muốn để cậu làm, nuôi người như cậu không phải rất có hại?!”

“Con, con sẽ dùng sức!”

Đinh Hạ liệu mạng tăng thêm sức lực, không muốn để cho cha nghĩ nuôi mình là lỗ vốn, bất quá con người trời sinh đều có chuyện am hiểu lẫn không biết gì, Đinh Hạ trong cơn tức giận mà ra sức xoa bóp, không lâu sau ngay cả thở cũng không thông nữa rồi, khuôn mặt lại càng đỏ lên, trán và cổ đều đổ mồ hôi, bộ dáng giống như là mới chạy marathon năm nghìn mét trở về.

Đinh Lạc nhìn con như vậy, càng vui vẻ, bé con này đúng là không phải đáng yêu bình thường, hắn từ trên quan sát xuống đôi hàng mi thật dài ôm lấy con người đen nhánh, cùng khoe miệng đang thở ra, cứ nhiên không hề có phòng bị khiến cho người ta đau lòng.

Đáng yêu, thật sự rất đáng yêu, thật sự muốn cắn cậu một cái, cắn lên đôi môi kia, cánh mũi kia, tiếp theo là hôn lên đôi mắt đen như nhưng vô tội kia.

Chậm đã, hắn đang nghĩ cái gì?! Đây là con của hắn!

Cho dù là dung mạo không giống, tính cách không giống, suy nghĩ không giống, nhưng vẫn là con của hấn, Dịch Hào luôn miệng cam đoan, ngay cả Diệp Nhược Hà cũng thừa nhận!

Cả người Đinh Lạc cũng đầy mồ hôi, hấn thô lỗ rút tay mình về, khiển trách: “Không bóp nữa!”

Đinh Hạ kinh ngạc, tưởng rằng bản thân mình lại chọc giận cha, vẻ mặt ủy khuất toàn bộ đều rơi vào trong mắt Đinh Lạc.

Đó là vẻ mặt của thú cưng bé nhỏ bị chủ nhân vô tình vứt bỏ dọc đường, vừa gọi vừa đuổi theo, lúc chiều Đinh Lạc đã nhìn thấy một lần, lúc hấn xô con té xuống đất.

Ghê tởm quá đi, Đinh Hạ không nên có vẻ mặt thế này, như vậy sẽ làm hại hấn không muốn xem cậu như con, mà sẽ xem là người tình, người yêu, là bảo bối.

Hận đến thấu tim, bởi vì hấn mười bảy tuổi căn bản không cách nào chấp nhận việc mình cùng con mình yêu nhau, ngay cả tưởng tượng cũng không thể!

“Ngủ!” Trốn vào trong chăn, tưởng rằng như vậy có thể đem ý niệm hoang đường vứt ra sau đầu.

“Dạ.” Đinh Hạ ngoan ngoãn nằm xuống giường tắt đèn, căn phòng rơi vào bóng tối, sau đó cậu lại bò lên giường lần nữa, nệm giường vì sức nặng của cậu mà lung lay một chút, sau khi chui vào trong chăn của cha, vẫn rất chú ý không chạm đến người cha.

Mặc dù rất tối, cái gì cũng không nhìn tới, Đinh Lạc dựa vào những giác quan khác cũng có thể phát hiện bên cạnh có một cơ thể mềm mại ấm áp! Khi thật, cái này thật sự sẽ làm cho hấn nhin không được mà muốn ôm đối phương.

Sinh vật mang tên “Con” thật không phải là cái gì tốt.

Nhắm mắt, ngủ.

Đến sáng tỉnh lại, hấn rất cuộc biết Đinh Hạ nói tư thế ngủ của hấn không tốt là có ý gì rồi.

Hấn nằm trên giường, một tay vắt trên ngực Đinh Hạ, một chân thì đè trên bắp đùi con, tư thế áp chế tiêu chuẩn của Judo a.

7. Chương 7

Khi Dĩnh Lạc tỉnh lại, Dĩnh Hạ cũng theo đó mà tỉnh dậy, ngay lúc đầu cũng không cảm giác được có gì khác thường, bởi vì từ khi ngủ cùng cha đã quen bị đè rồi, đang muốn nói chào buổi sáng, đột nhiên cảm giác về mặt khác thường của cha, Dĩnh Hạ thoáng cái nhớ đến sự thật.

Nhớ đến trí nhớ của cha chỉ còn được tới năm mười bảy tuổi, điều này làm cho cậu càng thêm cảm giác không được tự nhiên, bởi vì trong lòng Dĩnh Lạc mười bảy tuổi không có người gọi là Dĩnh Hạ, cha con hai người chỉ là người đứng nước lã.

“Cái kia... Nặng lắm...” Cuối cùng, Dĩnh Hạ lúng túng nói.

Khi này Dĩnh Lạc đang hoảng hốt, cảm giác thấy trong lòng không ổn, hẳn rõ ràng mới lúc này còn chụp được một cảm giác gì đó, nhưng mà một giây tiếp theo lại để vụt mất cảm giác đó.

“Cha... Thật sự nặng lắm...” Dĩnh Hạ thử nhắc nhở.

Dĩnh Lạc phục hồi tinh thần, nhìn lại tư thế tay chân của mình, cái này không chỉ có thể nói là có rất nhiều sai biệt, lấy phạm vi phân biệt khoảng cách của hắn đối với những người thân sơ, hắn có thể khẳng định chắc chắn, chắn chắn là thích đùa bé này.

Đương nhiên không phải là Dĩnh Lạc mười bảy tuổi, là là Dĩnh Lạc bốn mươi tuổi.

Dĩnh Hạ thấy hai mắt cha không hề chớp lấy một cái, lại năn nỉ một lần nữa: “Con muốn đi xuống...”

“Gấp cái gì mà gấp? Cùng tôi chung một giường có gì không tốt?” Dĩnh Lạc vô duyên vô cớ câu gắt rời khỏi giường.

Cho dù Dĩnh Hạ không phải cố tình đem mọi chuyện nói cho có vẻ đáng thương, nhưng mà giọng điệu mềm mại của cậu, hơn nữa là vẻ mặt như là không tình nguyện, khiến cho Dĩnh Lạc bị hình tượng học sinh chăm chỉ mà hắn luôn ghét nhất kia làm cho choáng váng đến ngẩn ngơ.

Cái này là như thế nào? Một chút lí do cũng không có!

Đứa con này có phải sinh ra để khắc chết hắn không?

Ho nhẹ một cái, hỏi ngược lại: “Đi học có gì tốt? Đi học chẳng có tiền đồ, muốn có tiền đồ thì theo tôi đi vào xã hội đen, chúng ta sẽ lên như điều gặp gió, chúng ta...”

“Cha... Con không phải là bạn học này nọ...” Dĩnh Hạ cười, thì ra cha khi mười bảy tuổi lại ngây thơ như vậy.

“Cười cái gì mà cười? Răng trắng lắm sao?” Giận dữ hỏi.

Dĩnh Hạ lập tức khép miệng lại.

Dĩnh Lạc thấy cậu thu lại nụ cười, trong lòng có chút hối hận, đứa con này cười nhìn rất được, bao nhiêu đó cũng đủ vốn liếng để hấp hồn học sinh nữ nha, giống như là Dĩnh Lạc hẳn, nhắm ngay khu phố đông đảo nhất của thành phố mà ra tay, một đồng nữ sinh sẽ xông ra cướp người.

Bỏ đi, so đo với một con tôm chết làm cái gì? Dĩnh Lạc tự mình muốn đi ra, thu hồi tay chân, hào phóng tha cho Dĩnh Hạ xuống khỏi giường.

Dĩnh Hạ thấy vẻ mặt cha đã hòa hoãn xuống, âm thầm thở phào một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng vào phòng tắm chải răng rửa mặt, sau khi cậu đi ra thì đến phiên Dĩnh Lạc đi vào, Dĩnh Hạ thấy tinh thần cha tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm qua, vội vàng xuống lầu báo tin tốt này cho A Hào.

Bữa sáng vẫn là do Diệp Nhược Hà làm như cũ, nghe Dĩnh Hạ nói Dĩnh Lạc đã tỉnh lại, vội vàng bưng mâm trên đó có bữa sáng, thuốc cùng nước ấm đi lên lầu, đi được mới tới nửa cầu thang, Dĩnh Lạc cũng đi xuống tối.

“Tại sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Diệp Nhược Hà hờn dỗi.

Dĩnh Lạc trầm mặt xuống, Diệp Nhược Hà quản được sao? Dĩnh Lạc hẳn muốn làm cái gì không muốn làm cái gì còn cần người khác nhiều chuyện sao? Hôm qua khi hẳn từ bệnh viện về vẫn nằm trên giường, tay chân cũng cứng ngắc rồi, lúc này đi ra đi vô một chút, nhân tiện hoạt động tay chân, về phương diện khác thì muốn nhìn một chút thành tựu sự nghiệp của mình thế nào mà có thể mua cho con mình căn nhà ra sao.

Không gian rộng rãi, trang trí cũng rất được, ngoài cửa sổ là công viên nội bộ của khu nhà, rất yên tĩnh, không có người qua lại nhốn nháo, nơi này thuộc về khu dân cư cao cấp, nói cách khác, Dĩnh Lạc hẳn bụng bít cũng thật sự không tệ chút nào.

A Hào cùng thuộc hạ thấy hẳn xuất hiện, tất cả đều lập tức đứng dậy, cung kính chào: “Đại ca.”

Tâm tình Dĩnh Lạc rất tốt. Nhìn cảnh tượng này, có thể làm cho những kẻ đầu trâu mặt ngựa cung kính gọi một tiếng đại ca, hẳn ngay từ đầu chọn con đường gia nhập vào xã hội đen thật sự là một lựa chọn rất sáng suốt.

Âm thầm dặt ý một hồi, nhìn thấy Dĩnh Hạ còn ngồi bên cạnh bàn thổi thổi li sữa, tinh thần lại càng thêm tốt đẹp, Diệp Nhược Hà lớn vồn xung quanh, trực tiếp đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh con, Diệp Nhược Hà không thể làm gì khác hơn là lẻo đẻo theo sau ngồi xuống, ngồi ở vị trí đối diện mức một chén cháo đưa đến người ngồi phía trước.

“Đại ca, anh nhớ ra được gì chưa?” A Hào ôm hi vọng hỏi.

“Chưa có.”

“VẬY à, hôm nay đại ca cứ tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” A Hào không giấu được thất vọng.

Dĩnh Hạ rất nhanh dùng xong bữa sáng, nói tạm biệt liền cùng Thành Chi một trước một sau đi ra khỏi nhà, Dĩnh Lạc không khỏi hỏi: “Không phải nói có người theo dõi tôi sao? Đứa nhỏ này chỉ mang theo một người đi ra ngoài làm sao mà đủ?”

“Trường cũng gần đây, hơn nữa...” Gã kẻ sát lại nói: “Đại ca anh đã phái mấy người vệ sĩ bản lĩnh cao âm thầm đi theo bảo vệ, còn phải lo thiếu gia bị rượt sợ lòng nào sao?”

“Đã nói là tôi chuyện gì cũng không có nhớ ra.” Dĩnh Lạc không kiên nhẫn: “Quên đi. Cậu nói tôi phái mấy vệ sĩ... Ba người? Không đủ, tăng người lên gấp đôi đi, đứa bé này quá yếu, căn bản không thể đánh đám, vệ sĩ nhiều một chút mới an tâm được.”

“Dạ.” A Hào cũng không dám nói không, lập tức chạy đi thương lượng với Dịch Thần, từ những người mà Cừ Vũ Lâu phái tới tuyển ra ba người có thân thủ đứng đầu, khẩn cấp đuổi theo Dĩnh Hạ.

Dĩnh Lạc nghe sắp xếp của A Hào, lúc này mới cảm giác thấy an tâm, sau khi ăn xong hắn đem Diệp Nhược Hà vắt qua một bên, để cho A Hào đi theo mình đến phòng, tiếp tục hỏi mấy chuyện phiền phức mà Dĩnh Lạc bốn mươi tuổi gặp phải, buồn cười, hắn làm sao có thể là người trốn ở nhà như chó rình ăn trộm, một khi để cho hắn tìm được điểm phản kích, hắn sẽ không chút lưu tình mà tự động đi cảnh cáo kẻ thù.

Bạn nhỏ Dĩnh Hạ không hề biết trong lúc cha cậu thuận miệng nói vài câu, vệ sĩ bên cạnh đã tăng lên gấp đôi.

Diệp Nhược Hà thật vất vả mới đợi được Dĩnh Lạc cùng A Hào nói chuyện xong, cũng đã là chuyện của hai tiếng sau, bà lập tức đưa trà sữa mới pha lên lầu, lại còn biết Dĩnh Lạc trước mắt tâm tình vẫn còn trẻ con, bà cũng đã thay đổi y phục trẻ trung, cố gắng tranh thủ thêm nhiều sự chú ý.

Dĩnh Lạc ngồi trên ghế salon trong phòng, nhìn Diệp Nhược Hà tán thưởng, người đàn bà này vóc dáng so với khi mười bảy tuổi còn tốt hơn, vòng một căng đầy, eo có vẻ gầy hơn, hơn nữa, có lẽ do đã sinh con, cặp mông so ra còn căng đầy hơn lúc trước, tóm lại, muốn sắc có sắc, muốn vóc dáng có vóc dáng, cho dù biết cô ta có tâm địa xấu xa, nhưng hai mắt chỉ nhìn nhìn cũng rất tốt.

“Nhìn cái gì đó?” Diệp Nhược Hà tiếp thu ánh mắt nhiệt tình đầy tình sắc của hắn, cố ý chớp chớp mắt hỏi.

“Nhìn cô đó.” Dĩnh Lạc không chút nào che giấu.

Diệp Nhược Hà tiếp tục chớp chớp mắt vài cái, giống như khi bà còn trẻ thích làm như vậy, cổ vũ đối phương tiến thêm một bước đụng vào.

Dĩnh Lạc đúng là đã đến gần rồi, nhưng lại không động tay động chân với Diệp Nhược Hà, chỉ là hứng thú đánh giá kĩ càng một chút, giống như là hắn đang theo một trận đánh với nữ chiến binh mê người, xem người nào bị mị lực của người nào chinh phục.

Nói về cua trai, Diệp Nhược Hà cũng là một trong những kẻ cao tay, lúc này cố ý thở dài nhẹ một hơi nói: “Em biết anh không có thích Tiểu Hạ nhiều, hoàn toàn không có hình dạng như anh... Bất quá, con cũng là của hai chúng ta, coi như nể tình em, thân cận với nó chút đi.”

Diệp Nhược Hà nói cái này, cũng không phải vì lương tâm bà ta lên tiếng, chỉ bất quá là lùi một bước tiến ba bước, quanh quẩn lòng vòng khẳng định tầm quan trọng của bản thân, bà luôn là mẹ của Dĩnh Hạ, nếu là tại thời cổ đại hào nhoáng rực rỡ, bà chẳng phải là đang ngồi ở vị trí hoàng hậu sao?

“Ồ.” Dĩnh Lạc trả lời bân quơ, vừa mới nghe A Hào nói rất nhiều chuyện làm cho đầu hắn có chút mê man, hôm nay dừng lại thưởng thức vóc dáng của người đẹp, nghe thấy mùi thơm cơ thể đặc biệt của phụ nữ, coi như là thả lỏng thể xác lẫn tinh thần.

Diệp Nhược Hà sà qua một bên, cố ý uốn éo cơ thể, đây là phương thức nhanh nhất để trêu chọc dục vọng của đàn ông.

“Anh nếu không thích tính cách của Tiểu Hạ, nếu vậy, em sẽ thay anh sinh một đứa nữa...” nói nhỏ đầy phiến tình: “Sinh một đứa con giống như anh, lần này chúng ta sẽ tự tay dạy dỗ, nuôi nấng thành nhân tài đứng ở nơi cao nhất...”

“Đề nghị của cô rất hấp dẫn.” Dĩnh Lạc hí mắt nói.

Trong lòng hắn đã bắt đầu tưởng tượng đến vòng một đầy đặn của Diệp Nhược Hà nhất định còn đàn hồi và xúc cảm hơn cả những cô gái thời nay, mà những lời cảnh báo của A Hào trước đó, cũng đã sớm bị quăng ra sau đầu.

Hắn không chỉ nghĩ muốn, hắn thật là đã làm, đưa tay vòng qua cái eo nhỏ nhắn của Diệp Nhược Hà, cảm xúc mềm mại làm cho tâm hồn hắn nhộn nhạo.

Cánh tay nhỏ mềm của Diệp Nhược Hà quấn lấy cổ hắn, chủ động dâng lên nụ hôn, hai khóm môi nhiệt tình quấn quýt, Dĩnh Lạc hôn rất có cảm giác, cũng không thêm quan tâm A Hào dưới lầu lúc nào cũng có thể đi lên đây, bàn tay chạy dọc theo sống lưng hoàn mỹ chuyển dần lên trên, chuẩn bị vờn về vòng một mười phần đàn hồi kia.

Một hơi thở dài đầy hài lòng ngắt quãng bên tai Dĩnh Lạc, hắn thưởng thức thần thái mê say của người đàn bà này, đôi mắt nhắm lại hưởng thụ, nhưng khóm mắt lại nhìn thấy người đang đứng sừng sững đầu cầu thang.

Chính là Dĩnh Hạ, cậu học xong hai tiết của ngày hôm nay, lên lầu định thăm cha, vừa vặn nhìn thấy cha mẹ đang hôn nhau.

Dĩnh Lạc không cần bối rối, nhưng lại thấy bối rối, thành linh đẩy Diệp Nhược Hà ra, chỉ là trùng mắt nhìn Dĩnh Hạ, hẳn không biết bản thân mình vì sao lại làm như vậy, hết thấy đều là hành động vô thức.

Dĩnh Hạ ngốc nghếch đứng đó, mặt trắng bệch, nhìn thấy cha nhìn lại cậu, biểu hiện so với cha còn bối rối hơn, giống như là cậu phá ngang chuyện tốt của người khác mà thấy xấu hổ vô cùng, ánh mắt cũng không biết phải nhìn đi đâu.

Xoay người đi xuống dưới lầu, đi đến vội vội vàng vàng, người không biết chuyện còn có thể tưởng cậu đã làm ra chuyện xấu xa nào đó.

Dĩnh Lạc đứng dậy muốn đuổi theo, lại bị Diệp Nhược Hà kéo lại, bà vừa mới giải được Dĩnh Lạc vô thế, chuyện tốt lại bị ngay thẳng con phá hoại khiến bà ta tức giận vô cùng.

“Đừng đi.”

“Con...” Dĩnh Lạc nhìn đầu cầu thang, thật sự có chút do dự, hôn nhau với Diệp Nhược Hà cũng có gì đáng kinh ngạc đâu, vì sao mình lại tự nhiên chột dạ như thế này?

“Anh cũng mắc cỡ sao, Dĩnh Lạc.” Diệp Nhược Hà bày ra thái độ mềm mại, nói: “Tiểu Hạ cũng đâu có nhỏ nữa, nhìn thấy cha mẹ thân thiết thì tất nhiên sẽ tránh đi chứ.”

“Con rõ ràng còn nhỏ...” Dĩnh Lạc thuận miệng tìm lí do.

“Nó không còn nhỏ nữa, cũng không phải là con nít ranh không biết mùi đời, coi đi, trên cổ còn để lại dấu hôn rành rành kia, đừng có nói anh làm cha mà không biết gì.” Diệp Nhược Hà hừ một tiếng nói.

“Dấu hôn, dấu hôn gì?” Dĩnh Lạc kinh ngạc hỏi.

Hôm nay là mùa đông, Dĩnh Hạ có thói quen mặc áo cao cổ bên trong áo sơ mi, thứ nhất là để chống lạnh, thứ hai là không để bạn học chọc ghẹo trên cổ cậu lúc nào cũng có dấu vết không thể xóa mờ. Cho dù tối hôm qua hai người ngủ chung với nhau rất tốt, nhưng Dĩnh Lạc cũng không có cớ đồ của con mình ra xem, cho nên hẳn thật sự không biết.

“Tiểu Hạ cũng đã có bạn gái của mình rồi, đối phương còn rất nhiệt tình đó, hôn khắp nơi... Ngẫm lại chính anh đi, lúc anh hẹn hò với cũng, cũng không phải thích nhất là cắn loạn trên người em sao? Còn nói chính là đóng dấu, chứng minh em là của anh...”

Trong lòng Dĩnh Lạc có một ngọn lửa bùng lên không hiểu vì sao, mà ngọn lửa này lại rất mơ hồ, hẳn thậm chí còn không biết tại sao bản thân lại tức giận như vậy.

“Hay chúng ta vào phòng đi, chỗ này lúc nào cũng có thể có người đi lên...” Diệp Nhược Hà dụ dỗ.

Dĩnh Lạc hoàn toàn không còn hứng thú, đối với người đàn bà suốt ngày nói yêu thương nhưng nhớ này không còn bất kì cảm giác gì, hần thô bạo đẩy cô ta ra, vẻ mặt hung tàn.

“Cô đi xuống lầu, để cho tôi một mình.”

Diệp Nhược Hà ngạc nhiên, mới hừng hực đây, một bước nữa là có thể thuận nước dong thuyền, tại sao Dĩnh Lạc lại trở mặt nhanh như vậy?

“Đi xuống.” Khuôn mặt Dĩnh Lạc nháy mắt đã vặn vẹo giống như ác quỷ: “Đừng để cho tôi phải nói lần thứ hai.”

Diệp Nhược Hà không thể ngờ tới vẻ mặt của một người lại có thể biến hóa kịch liệt chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, rõ ràng chính là khuôn mặt đẹp trai tuấn mĩ, nhưng bởi vì tâm tình thay đổi, lại giống như là khuôn mặt của quỷ dữ.

Bà sợ đến quên cả cách hít t hở, cũng không dám nói thêm cái gì, đi xuống dưới lầu chẳng khác gì đang chạy trốn chết, chỉ để lại một mình Dĩnh Lạc ngồi ở salon, âm trầm nghĩ tới cái gì đó.

Dĩnh Lạc ngồi trong lại gần một tiếng, trong lúc này cũng chẳng con đi lên lầu, trong lòng bực bội vô cùng, dứt khoát tự đi xuống lầu tìm người.

“Con tôi đâu?” Đi một vòng không thấy người đâu, liền hỏi A Hào.

“Thiếu gia? Cậu ấy nói đi nhà sách chơi, Thành Chi đi cùng rồi.” A Hào trả lời.

Dĩnh Lạc phiền muộn chết, hôm nay nếu có chuyện phiền phức xảy ra trước mặt, hần nhất định sẽ giải quyết dứt điểm, mềm không được thì mạnh bạo, nếu không thì uy hiếp, đe dọa, chung qui cũng có thể làm cho sóng yên biển lặng, nhưng hết lần này đến lần khác hần không biết được mình đang phiền cái gì, trong não loạn cào cào không thể nào bình tĩnh lại được.

A Hào chú ý đến sự khác thường của Dĩnh Lạc, hỏi: “Đại ca, người khó chịu sao?”

“Không có.” Suy nghĩ một chút, cuối cùng lo lắng, hỏi lại: “Tiểu Hạ có bạn gái?”

A Hào nghe đại ca hỏi như vậy, mặt cũng co rút, trả lời: “Dạ không, thiếu gia không có bạn gái.”

“Không có khả năng, Diệp Hà nói nó... Cậu không gạt tôi?”

Khi A Hào thấy hần hỏi bốn chữ “Cậu không gạt tôi”, gân xanh trên trán cũng nổi lên, giật bản bật, như lúc nào cũng có thể đứt đôi, muốn hỏi đại ca làm sao vậy? Một chút lại hỏi con của mình có bạn gái hay

không, một chút lại giống như là chuẩn bị đi chém người, một loại khả năng thành linh xẹt qua trong đầu gã.

“Đại ca nhớ ra?!”

“Nhớ ra cái gì? Trí nhớ của tôi? Không có, chẳng có cái chó gì!”

A Hào rất thất vọng, lựa lời: “Thiếu gia thật sự không có bạn gái, cậu ấy rất ngoan, đi học, tan học, hoạt động đoàn hội xong thì liền trở về, danh sách bạn bè cùng bạn học của cậu ấy Thành Chi đều nắm rõ, sẽ không để cho gặp ai ở bên ngoài đâu.”

Dĩnh Lạc không chú ý đến A Hào dùng từ “gặp bên ngoài”, nghe thấy Dĩnh Hạ thường ngày cũng rất ngoan, bản thân cũng không biết thế nào lại yên tâm, thầm nghĩ: có thể nào là do Diệp Nhược Hà đơn đặt?

Diệp Nhược Hà vừa vặn đang ở bên cạnh, nói chuyện phiếm với người nhà qua điện thoại, phát hiện ánh mắt âm trầm của Dĩnh Lạc trừng qua, ung dung cúp điện thoại giải thích.

“Anh của em muốn đến thăm Tiểu Hạ, hơn nữa chào hỏi anh, có thể không?” Bà ta đã quên bộ dạng ác quỷ trước đó không lâu của Dĩnh Hạ, ngọt ngào hỏi.

“Cô nói với anh ta tôi ở đây?”

“Em chưa có nói, nhưng mà lúc Tiểu Hạ ra về khỏi đám tang của chị dâu em, anh của em có nhìn thấy anh tới đón nó.” Diệp Nhược Hà nghe ra giọng điệu không tốt của hắn, một phát đem trách nhiệm phủ sạch sẽ.

Dĩnh Lạc nói với A Hào. “Là gã.”

A Hào gật đầu: “Là gã.”

“Uh, cái gì cần làm thì cứ làm đi.” Dĩnh Lạc nhượng mảy dạn dò thủ hạ.

A Hào lộ ra sắc mặt vui mừng, cho dù đại ca còn chưa có khôi phục trí nhớ, nhưng mà thái độ xử lý nhanh chóng vẫn giống như cũ, nói cái gì cần làm thì cứ làm, chính là muốn đi kiểm tra mức độ mỗ nhọn của cậu Dĩnh Hạ, cũng với đối tượng mà hắn nhiều chuyện là ai.

Một khi xác nhận sự thật rồi sẽ quyết định mức độ trừng phạt, ân oán đối với xã hội đen thường là rất mạnh bạo, xử là xử, không cần thừa thãi.

“Được rồi.” Dĩnh Lạc còn nói: “Gọi điện thoại kêu con tôi về, tôi có việc hỏi nó.”

A Hào không dám chậm trễ, lập tức gọi điện thoại, Dĩnh Hạ ở đầu bên kia nghe máy, nghe thấy cha muốn cậu trở về, siết chặt cuốn sách cầm trong tay, trầm mặc, ba mươi giây sau mới trả lời.

“Không cần.”

“Hả, thiếu gia?!” A Hào kinh dị, Dĩnh Hạ rất ít khi phản ứng như vậy.

Dĩnh Hạ nhớ tới hình ảnh cha cùng người khác hôn nhau, cả người liền bị kích động, cho dù hôm nay cậu đã có thể không chế tâm tình, nhưng mà khổ sở cùng bất mãn chôn sâu trong lòng cũng không có khả năng phai nhạt ngay lập tức.

Cậu không muốn gặp cha, ít nhất là không phải gặp cha trong lúc này.

“Tôi không muốn về.” Rất khó mà nói ra ngôn ngữ thất thường giống như trẻ con, sau đó cúp điện thoại.

A Hào nghĩ chắc chắn cái quả táo Iphone trong tay bị chập mạch rồi, nếu không như thế nào lại vang đến thanh âm cự tuyệt gã của Dĩnh Hạ? Ha ha ha, nuôi con nhỏ đến thời kì chống đối chính là sẽ có cảm giác như thế này sao? Mặc dù Dĩnh Hạ không phải là con của gã.

Dĩnh Lạc phát hiện sắc mặt A Hào không tốt, hỏi: “Làm sao vậy?”

A Hào giống như là bị đâm kim vào mông mà nhảy dựng lên, bởi vì biết đại ca mà biết Dĩnh Hạ dám can đảm làm trái ý, khẳng định sẽ nổi điên, rồi lại không dám không trả lời.

“Cái kia, đại ca... Thiếu gia, thiếu gia nói còn phải tìm mấy cuốn sách nữa, tối nay mới... mới có thể về...”

Dĩnh Lạc nếu như có thể dễ dàng bị người khác lừa thì sẽ không phải là Dĩnh Lạc, hừ lạnh: “Cậu nói nó ngoan, ngoan chỗ nào hả? Được lắm, được lắm, tôi sẽ chờ nó về...”

Diệp Nhược Hà biết tâm tình hần không tốt, nhân cơ hội sà tới an ủi: “Trẻ con mà, cũng cần có không gian riêng, làm cha mẹ mà quản lí chặt quá, nó lại còn nói chúng ta không biết tôn trọng sự riêng tư đó... Anh nếu ở trong nhà đợi thấy phiền, em cùng anh đi ra ngoài một chút...”

Dĩnh Lạc hất cánh tay cô tay đang muốn túm lấy tay mình, âm trầm nói: “... Cô sinh ra đứa con tốt quá nhỉ.”

Nói xong đi thẳng một mạch lên lầu, không hề quay đầu lại.

Diệp Nhược Hà rất ủy khuất, con cũng chẳng phải một mình bà có thể sinh ra, Dĩnh Lạc cũng đưa ra nữa bộ gen chứ bộ? Hôm nay hai lần Dĩnh Lạc đều là vì chuyện của Dĩnh Hạ mà nổi điên với bà, cái này chứng

tổ Đình Lạc kì thật còn để ý đến đứa con này nhiều hơn rất nhiều so với dự đoán của bà?

Hay là bà phải thay đổi chiến lược, nắm thật chặt Đình Hạ, cũng phải nắm thật chặt Đình Lạc, bà tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho đứa con dễ dàng.

Đình Hạ lần này ra ngoài, đi một mạch đến tám giờ tối mới về, trước đó cùng Thành Chi đi ăn đồ ăn nhanh, lại còn cùng đàn anh Quý Xuân đi uống cà phê, đã chống đối thì cứ chống đối, nếu không phải ngại Thành Chi sẽ gặp rắc rối, cậu nhất định sẽ lần đầu tiên trong cuộc đời qua đêm ở bên ngoài, đến tiệm internet cho hết ngày.

Về đến nhà rồi, liền cảm giác được áp suất không khí rất thấp, A Hào tạm thời vẫn còn tụ tập bàn bạc với những anh em khác, luôn tay gọi điện thoại, cung cấp tin tức mới nhất ở bên ngoài, có điểm báo trước như là sắp có bão quét qua.

Diệp Nhược Hà cũng đang ngồi đợi ở tầng trệt, vừa xem TV vừa dũa móng tay, Đình Hạ gọi một tiếng mẹ nhỏ nhỏ.

“Đi vào đi, nếu như tính tình cha con không tốt, con kiên nhẫn một chút, đừng có chống đối lại cha.” Dặn dò như một người mẹ phải làm.

Không cần, mình không cần đi vào, mình không muốn gặp cha, cũng không muốn nhìn thấy người này. Đình Hạ nghĩ như vậy.

A Hào bỏ qua cuộc họp nhỏ của mình, đến giữ lấy Đình Hạ nói: “Đại ca, anh ấy... Tâm tình không quá ổn định. Bây giờ bên ngoài đang loạn hết cả lên, tôi chẳng những phải xử lý chuyện công ti ở bên Thái Lan, lại còn phải nghĩ cách đối phó với kẻ thù của đại ca, chẳng thể có cách nào phân thân... Thiếu gia xin cậu đó, ráng trấn an đại ca nha, cứ nghĩ anh ấy là người bệnh, kiên nhẫn một chút, anh ấy tốt chúng ta cũng sẽ tốt...”

Đình Hạ thấy A Hào quả nhiên là một mối không chịu được, trông mặt đỏ quạch, biết mấy ngày nay gã không thể nào ngủ được, phải chỉ huy hết thấy tình huống trong ngoài, đột nhiên cảm thấy sự ngang ngược của mình rất trẻ con.

Đúng là vẫn nên nhường nhịn.

“Dạ... Em đi thăm cha.”

Trên lầu yên tĩnh như là không hề có bất kì sự tồn tại của sinh vật nào, Đình Hạ ban đầu nghĩ rằng cha ở trong phòng, vừa ngẩng đầu đã phát hiện cha ngồi trong ghế salon, che dấu hơi thở cùng hai mắt sáng lóa, giống như là mãnh thú đang rình bóng dáng con mồi xuất hiện.

Nhìn vị trí Đình Lạc ngồi vẫn giống như lúc chiều, hình ảnh hai người hôn nhau lại lập tức hiện ra trong

đầu, điều này làm cho tính tình thanh thuần nhưng lạnh lùng của đứa bé thoáng cái kích động, quay đầu, dùng nền nhà thu hút sự chú ý, miễn cưỡng chào hỏi.

“Con về rồi.”

Dĩnh Lạc đứng dậy, nói: “Đi vào phòng.”

Dĩnh Hạ đột nhiên rất sợ hãi, lập tức xoay người muốn bỏ trốn, lùi ra sau từng bước, thỉnh thoảng lại nghĩ: không, cậu không có làm sai chuyện gì, bất quá chỉ là về nhà tối một chút, đi đâu đều có nhờ Thành Chi gọi điện thoại thông báo qua với A hào, cậu không cần sợ hãi.

Vào phòng thì vào phòng, cậu không sợ.

Dĩnh Lạc để cho Dĩnh Hạ đóng cửa lại, tự mình ngồi xuống mép giường dùng ánh mắt sắc bén quan sát, hại Dĩnh Hạ đứng bên cạnh nhúc nhích cũng chẳng dám, có một loại ảo giác, nếu như mắt người có thể phát ra tia sét, cậu lúc này sẽ bị cha thiêu chết đến một chút tro cũng không còn.

Nhưng mà, cậu vẫn không sợ, sự quật cường làm cho Dĩnh Lạc liếc mắt một cái liền nhìn ra đứa trẻ này đang lên cơn làm loạn.

“Con con về, tại sao không về?” Dĩnh Lạc làm khó dễ trước đã.

Dĩnh Hạ mím môi, không nói lời nào chính là không nói lời nào, kích thích lúc chiều thật sự là quá mạnh mẽ, ngay cả cậu tính tình lúc nào cũng mềm mại mà không nhịn được mà trợn mắt với cha, cậu thừa biết trừng mắt tuyệt đối cũng trừng không lại, liền dứt khoát quay đầu không cần chiến đấu bằng mắt với cha nữa, miễn cho chân khối bị nhũn ra.

Dĩnh Lạc tuyệt đối không nghĩ tới con chẳng khác gì con tôm chết cũng có bộ mặt búng bình này, cái này ngược lại không biết phải nói thế nào cho chính xác, hết lần này tới lần khác đối phương sử dụng bốn chiến thuật xem ra rất thông minh: không trốn, không nhìn, không nói, không phản ứng, cái này thật sự ép người ta phát điên.

Chỉ bất quá, Dĩnh Lạc cho dù có là khi mười bảy tuổi, vẫn là một con chó sói, bé thỏ cho dù có khóc lóc vùng vẫy kiểu gì đều không có khả năng trở thành đối thủ của sói hoang được.

Núi không đi theo ta, vậy ta liền leo núi, Dĩnh Lạc mặc dù chưa từng nghe qua lời giáo huấn thần thánh này của nhà tiên tri Mohammad, nhưng lại đem áp dụng vô cùng nhuần nhuyễn, hần đứng dậy đi qua vài bước, một tay nhắc Dĩnh Hạ kéo qua giường.

Lấy kĩ năng trong phòng ngủ áp chế.

“Được lắm, con ngoan...” Liếm liếm môi, Dĩnh Lạc tàn bạo nói: “Hai cha con ta bắt đầu trò chuyện thân mật...”

8. Chương 8

Dĩnh Hạ phản ứng gì cũng không kịp thực hiện, cả người đã bị cha khiêng lên vai, tiếp theo là một trận trời đất quay cuồng, cơ thể nhỏ gầy bị ném lên trên nệm giường mềm mại.

Làm sao đây làm sao đây làm sao đây làm sao đây?

Bị cha ép lên, ép đến cậu thở không nổi, sợ hãi đón nhận ánh mắt như dã thú săn mồi của đối phương.

Hừ chết thôi hừ chết thôi hừ chết thôi hừ chết thôi! Lá gan yếu ớt của Dĩnh Hạ nếu có thể nói, nhất định là sẽ nói ra mấy chữ này.

Dĩnh Lạc thấy con bối rối đến mặt mũi trắng bệch, đôi mắt đen tròn ngập đầy phủ một lớp nước gờn gợn pha lẫn sợ hãi, bộ dạng khiếp sợ thật sự là chỉ có thể so sánh với bé thỏ đang bị săn đuổi mà thôi, tâm tình không hiểu sao liền tốt đẹp hẳn lên, nhưng hắn vẫn giả bộ nghiêm trọng như cũ, tiếng nghiến răng kèn kẹt phát ra nhẹ nhàng từ trong miệng.

“Trẻ con không biết nghe lời thì phải cảnh cáo như thế nào? Đánh vào mông, đúng vậy, không nghe lời thì liền khế mông...”

“Dừng mà!!”

Sợ hãi không kiềm được mà bật lên thành tiếng, Dĩnh Hạ thật sự là đã từng bị cha đánh vào mông. Thật sự là rất đau mà, bởi vì tay của ta vốn đã mạnh hơn tay người thường, mỗi lần đánh xuống đều rất bồng, cậu không muốn lại phải nếm thêm lần nữa.

Phản ứng này lại rất hợp với ý muốn của Dĩnh Lạc, vì vậy nấn nậm cái cằm bé nhỏ của con, nói: “Không muốn bị đánh vào mông, vậy thì phải ngoan ngoãn nghe lời, cha muốn con làm cái gì thì phải làm cái đó.”

“Con nghe lời rồi mà...”

Hai mắt Dĩnh Hạ chuyển động, tử thân chu chu môi, vẻ mặt đáng yêu đánh thẳng vào Dĩnh Lạc, làm cho hắn một lần nữa thêm xác nhận một sự thực.

Con hóa ra là dùng để nổi gió xuân, lay động tâm khảm, đúng là thứ tốt để tạo ra tâm tình ôn nhu.

Cũng ôn nhu không được bao lâu, Đinh Lạc nhớ tới chuyện quan trọng nhất, hẳn chính là vì vậy mới muốn Đinh Hạ đi vào trong phòng.

“Cởi!” Thấp giọng trách mắng.

Khuôn mặt Đinh Hạ thoáng cái liền đỏ bừng. Cha trước kia muốn cậu cởi quần áo vốn là rất bình thường, bởi vì cha thích nhất là ở trên giường đem cậu lăn qua lăn lại, nhưng cha bây giờ lại dùng đến một chiêu này là để làm gì?

“Cởi, cái này... Tại sao?” Nhỏ giọng hỏi.

“Cởi liền cởi, còn tại sao cái gì?!”

Đinh Hạ cũng không có cách cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là nói: “Cha... Cha đứng dậy đi... Con cởi không được...”

Thân hình cường tráng của Đinh Lạc vẫn còn đè trên người cậu, dưới loại tình huống này đừng nói tới việc cởi y phục, ngay cả nhúc nhích một ngón tay thôi cũng còn chưa có khả năng.

Đinh Lạc cười, mùi vị tàn nhẫn rốt cuộc cũng tiêu tán, nhổm dậy khỏi người con, rồi lại nhìn chằm chằm không chớp mắt vào người ta, sợ con, sợ con vì việc này mà không dứt khoát.

Đinh Hạ cũng không biết cha nhìn chằm chú như vậy liền cảm thấy căng thẳng, ngồi dậy trước cởi áo khoác cùng áo sơ mi, chỉ còn lại áo lót cao cổ, cậu chần chừ, cứ như vậy mà cởi đồ ra sao? Cha rốt cuộc có tính toán gì?

Đinh Lạc chịu không được sự chần chừ của con, tự mình ra tay, nắm lấy gấu áo kéo ngược lên trên, kéo ra khỏi đầu rồi vứt đi, thân hình trần trụi của Đinh hạ liền tiếp xúc với không khí lạnh, làm cho cậu run nhè nhẹ, vội vàng vòng tay ôm lấy bản thân.

“Lạnh...” Đáng thương làm sao đáng thương làm sao.

Đinh Lạc bình tĩnh nhưng không có nghe thấy, đôi mắt giận dữ trợn trừng, hừ! Trên cổ con quả nhiên có dấu hôn! Không, không chỉ là cổ, trên ngực trên bụng cũng loang lổ dấu vết, không có nơi nào là không bị đóng dấu.

Diệp Nhược Hà nói không sai, Đinh Hạ quả nhiên có bạn gái, lại là một người bạn gái có ý muốn độc chiếm cực kỳ mạnh mẽ.

Kinh nghiệm của Đinh Lạc rất phong phú, biết phí thời gian trí não làm ra nhiều dấu vết như vậy, chính là muốn tuyên bố với toàn bộ thế giới này, cơ thể của người này vốn là của mình, giống như nông dân đóng

dấu lên gia súc của mình, chứng minh quyền sở hữu với vật bị đóng dấu.

“Ai!” Siết lấy bả vai yếu gầy của con, hấn quát hỏi.

Dĩnh Hạ trong lúc nhất thời cũng không biết cha hỏi cái gì, nhìn theo ánh mắt của cha, xong rồi, lúng túng rất nhiều.

Không phải là trước khi cha bị thương ở đầu làm ra sao? Mặc dù mấy hôm nay da dễ không có bị hành hạ nữa, nhưng mà da cậu trắng nõn, dấu vết tan đi rất chậm, hiện ra trước mắt cũng rất dọa người.

Cậu phải giải thích như thế nào đây? Cậu không cách nào giải thích được.

Dĩnh Lạc thấy con không trả lời, kết luận con chột dạ, lại càng dùng sức lắc con, rống hỏi: “Con, con như thế nào có thể.”

Dĩnh Hạ bị lắc đến choáng váng đầu óc, không nhìn được mà vùng vẫy, kêu to: “Thả con ra!”

“Ai, ai dám, ai dám chạm vào con?” Dĩnh Lạc thật là có chút điên cuồng rồi.

“Thả ra!” Dĩnh Hạ nắm lấy tay cha đẩy ra ngoài.

Dĩnh Lạc không tha, hỏi đầy uy hiếp: “Rốt cuộc là ai đối xử với con như vậy?!”

Dĩnh Hạ cũng thật sự rất tức giận, tâm tình bi phẫn không hiểu sao lại xuất hiện một lần nữa, cậu hét: “Con trưởng thành rồi, cha quan tâm ai chạm vào con? Ai chạm vào con cũng không phải chuyện của cha!”

Dĩnh Lạc nghe con tranh cãi, càng tức giận đến muốn cho một tát, tay cũng nâng lên, có thể nhìn thấy con nhìn lại rất quật cường, nhưng ẩn sau sự quật cường kia là sự đau đớn đến đáng thương, một tát này kiểu nào cũng không xuống tay được.

Than thở thu tay lại.

Trước kia rốt cuộc hấn thương yêu con đến mức nào? Ngay cả bây giờ hấn nổi điên đến mức muốn giết người, cũng vẫn không nở ra tay đối với đứa bé này, Dĩnh Lạc khi mười bảy tuổi căn bản không tưởng tượng được mình cũng sẽ có khoảnh khắc yếu đuối như vậy.

“Con...” Tại sao lại là con cha?

Con tại sao lại là con cha?!

Không phải là con thì được không? Có thể trực tiếp trở thành người tình, làm người yêu, ngăn chặn suy nghĩ kết giao bạn gái, lấy vợ sinh con của con vĩnh viễn?

Ý niệm trong đầu sinh ra, làm cho Dĩnh Lạc muốn cũng không cách nào ngăn cản được suy nghĩ về con mình, hần đột nhiên muốn quần quít với đôi môi mềm đang ở dưới thân kia, dùng đầu lưỡi để chịu cướp đoạt đi làn nước mỏng manh mát lạnh trên đôi môi như cánh hoa tươi, khi mạnh mẽ, khi nhẹ nhàng hút lấy, cắn lấy thì con người yếu đuối này có thể phát ra tiếng rên rỉ hay không, hần còn có thể khiêu khích cho khuôn miệng này trở nên táo bạo lần ái mộ mà cong nhẹ lên, tiếp nhận một đợt tiến công khác của mình phen nữa.

Hần muốn làm càng nhiều hơn nhiều hơn nữa chuyện tình thân mật với con.

Nụ hôn theo cơn kích động nhất thời rất khác biệt so với hôn Diệp Nhược Hà, cái này không phải là *** bình thường nữa, là mang theo tâm tình khát khao mê muội.

Hần u mê cúi xuống người, khát vọng cực đoạn muốn hôn lên...

“Cha...” Dĩnh Hạ rũ đôi mi cong dài xuống, gọi như một tiếng thở dài.

Một tiếng gọi kéo lí trí Dĩnh Lạc trở về, hần hiểu rất rõ bản thân mình vừa mới muốn làm chuyện gì, kinh hoảng vô cùng, Dĩnh Lạc hần hóa ra sẽ có lúc thất thần đến quên cả mọi việc.

Hần hóa ra còn muốn cùng con ruột của mình quần quít trong một nụ hôn sâu triền miên.

Thình lình tách ra một khoảng cách với Dĩnh Hạ, ngồi vào bên kia giường, lại không nỡ nhìn con lộ ra bộ dáng chật vật, hần thật oán hận một việc.

Hần hận Dĩnh Hạ sao lại là con hần.

Dĩnh Hạ ban đầu không biết bụng cha cứ giằn giặt biểu thị cho ý đồ gì, sau đó lại phát hiện, cha vừa rồi thất thần, hóa ra là muốn hôn mình.

Cha nhớ lại tất cả rồi sao?

Không đúng, cha lập tức tỉnh táo lại sau đó, rồi giật lùi.

Cha còn chưa có nhớ ra được tất cả, cho nên kinh hoàng, nhưng cũng không có đem cậu đuổi ra ngoài. Tâm tình trên mặt cha còn phong phú hơn cả kính vạn hoa, trong mờ mịt lại lộ ra một tia kiên trì, đối với bản thân mình có một loại kiên trì.

Dĩnh Hạ thành lĩnh hiểu rõ cha vì sao vùng vẫy, thì ra, thì ra thống khổ không chỉ là Dĩnh Hạ bị cha bỏ quên mất trong trí nhớ, cha trước kia cùng cha bây giờ đều là người có thể gây ra một hồi sóng gió, chiến lợi phẩm chính là người đàn ông này.

Tâm lý Dĩnh Hạ kích động.

Chưa từng nói với bất kì ai cậu sùng bái cha đến mức nào, cha có hết toàn bộ tính cách mà cậu bị khiếm khuyết, cha chính là bộ phận mà cậu bị thiếu.

Về thân tình, từ nhỏ Dĩnh Hạ đã không có được, cũng chẳng thể gọi là mất đi; nhưng mà tình yêu thì sao? Cha chính là tình yêu của cậu, nếu như đem cho người khác rồi, tin tưởng trên thế gian này cũng không thể tìm được người thay thế.

Từ nhỏ đã quen cô độc một mình, nhưng bây giờ đã được nếm qua cảm giác được người khác yêu thương, chiếm được tình yêu, mới biết được, yêu chính là khiến cho người ta nghiện như ma túy, khi lên cơn nghiện thì rất thống khổ, cậu không cách nào có thể chờ đợi được đến ngày cha nhớ ra toàn bộ.

Tình yêu nếu bị cướp đi, cậu sẽ cướp trở lại.

Ngay khoảnh khắc này, bé tỏ yếu đuối hạ quyết tâm, cho dù đối thủ chính là vua của loài sói, cậu cũng muốn dùng hết can đảm đấu một lần, cậu muốn tiếp tục trải qua cuộc sống hạnh phúc lúc trước.

“Cha...” Cho nên, lần nữa cất tiếng gọi, cậu chỉ chỉ lên dấu hôn hỗn loạn trên người: “Cha đã quên... Người nào...”

Dĩnh Lạc không biết Dĩnh Hạ vì sao lại hỏi như vậy, hắn chỉ biết là, một khi để cho hắn tóm được kẻ nào dám khinh bạc con hắn, hắn sẽ làm theo cách quen thuộc nhất, đem kẻ đó lôi thẳng một mạch đến WC trong trường đánh một trận cho đến khi mặt mũi không ai còn có thể phân biệt được là nam hay nữ.

Dĩnh Hạ không có nghe thấy cha trả lời, bò về phía cha, chỉ chỉ lên tay cha, hỏi lần nữa.

“Vết thương này... Ai cắn vậy?”

Dĩnh Lạc khó hiểu mà nhìn cổ tay trái của mình, có mấy vết thương hở miệng tạo thành hình thù quái dị.

Hai ngày nay chuyện khiến hắn phiền não rất nhiều, thật không chú ý đến mấy vết thương kì quái này, bây giờ nghe Dĩnh Lạc hỏi, không thể hiểu được, cái này xem ra, xem ra...

Đúng là như ai đó cắn.

“Ai?” Hấn hỏi.

“Con cần.” Dĩnh Hạ đáp.

Dĩnh Lạc nghi vấn, tại sao con lại cần hấn?

“Cái này... Cha cần.” Dĩnh Hạ chỉ lại vào những dấu vết trên người mình, cúi đầu.

“Cái gì?!” Dĩnh Lạc kinh ngạc.

Dĩnh Hạ lại ngẩng đầu lên lần nữa, bây giờ có nhát gan cùng xấu hổ đến mức nào cậu cũng cố lấy hết tất cả can đảm, chồm người lên ôm lấy cổ cha, để lại một nụ hôn mềm mại.

Nụ hôn mềm như lông tơ, nhưng sức mạnh tựa vạn quân, đủ để tiêu diệt hết thảy.

Dĩnh Lạc cho dù có năng lực ứng biến cực kì mạnh mẽ, cũng đều thua sạch trong nụ hôn ngắn ngủi kia, hấn hoàn toàn không biết phải nên làm ra phản ứng như thế nào, lại thêm cảm thấy toàn bộ lí trí đều bị mưa lũ cuốn sạch ra biển rộng, bốn bề không có lấy một cọng rơm để bám víu, hấn bất thành linh bị trôi nổi trong nụ hôn kia.

Hấn thậm chí đã quên mất, hấn có thể dễ dàng đẩy Dĩnh Hạ ra.

Vài phút trước trong đầu hấn hiện ra những suy nghĩ hoang đường, lúc này Dĩnh Hạ lại tự mình thực hiện, dùng nửa thân trên trần trụi dính sát vào người cha, để cho môi nhẹ lướt trên người cha, cảm giác thô ráp khiến xúc cảm không được thoải mái, cậu lại dùng đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm nhẹ, xoa dịu lẫn nhau.

Dĩnh Lạc lúc này mới phát hiện, động tác thân mật mà Dĩnh Hạ làm ra này đối với hấn mà nói, hoàn toàn không có cùng một loại cảm giác, hấn hóa ra không hề thấy ghê tởm dù chỉ một chút.

Một nụ hôn, châm ngòi khối thuốc nổ, kích thích những trận nổ mạnh liên tiếp ngay sau đó, Dĩnh Lạc ôm chặt lấy thân hình gầy gò mỏng manh kia, bàn tay không ngừng xoa nắn trên tấm lưng lạnh lạnh, thân thể ngày càng nóng lên.

Càng nóng hơn chính là Dĩnh Hạ chủ động hút lấy môi hấn, cậu học được tất cả những gì cha đã làm trên người cậu trước đây, mặc dù là thiếu đi sức lực mạnh mẽ như của cha cùng phối kĩ thuật thành thực tự nhiên, nhưng mà đôi môi mềm ẩm ướt chính là liều thuốc kích thích cực mạnh, chạm vào nơi nào cũng đều đốt lên dục hỏa, hướng vào trong miệng Dĩnh Lạc, dọc theo lưỡi, khoang miệng, cổ họng, không ngừng thiêu đốt, bao tử, ruột, đến bụng dưới thì bắt đầu tụ tập lại một chỗ.

Dưới khiêu khích ngốc nghếch của con, Dĩnh Lạc chưa từng có cảm giác mạnh như vậy, tâm trí mười bảy tuổi của hấn bị công kích ngay cả sức đánh trả cũng không có, chỉ tận tình hưởng thụ nụ hôn thuần khiết

không mang theo kĩ thuật nào này.

Dĩnh Hạ cảm giác được cơ thể cha xảy ra biến hóa, cậu đỏ mặt kết thúc nụ hôn kia, nhưng mà Dĩnh Lạc lại đuổi theo, cố chấp giữa cho hai đôi môi quấn quít với nhau, sự va chạm này, liềm cảm giác được tâm tình trở nên tốt đẹp, cậu không nỡ buông ra.

Dĩnh Hạ run rẩy đưa tay cởi nút áo cha, cậu cũng có dục vọng, cậu hi vọng được vùi vào trong khuôn ngực vững chãi của cha, bởi vì ở đó phủ đầy hơi ấm, cậu đang khát cầu nguồn nhiệt đó.

Dĩnh Lạc tán thành bất kì chuyện gì con làm ra, giúp con đem y phục xuống giường.

Dĩnh Hạ đẩy cha lên giường, dùng động tác giống như chim non mổ nhẹ, từ cằm cha bắt đầu hôn nhẹ xuống dưới, hôn đến cả người ngựa ngựa, có một loại cảm giác rối loạn đến khó chịu, mà Dĩnh Lạc giống như là bị bùa chú đóng đinh xuống giường, một chút phản kháng cũng không hề có, hẳn muốn Dĩnh Hạ tiếp tục xuống nữa.

Nụ hôn nhẹ phủ xuống cổ, Dĩnh Hạ học cách mà cha thích nhất, ở ngay cùng một chỗ vừa hút cắn lại liềm mút, để lại một dấu hôn rõ ràng, cậu cũng muốn để lại dấu ấn trên người cha, tuyên bố với thế giới, người kia là của cậu, cơ thể này là của cậu, chỉ của một mình Dĩnh Hạ, không cho bất kì ai khác, cho dù là một phân hay chỉ là một đầu kim cũng không thể được.

Vừa hôn lên bụng cha, bàn tay rụt rè mang theo chút chần chờ, nhưng vẫn không hề lùi bước, ôn nhu vuốt ve làm cho diện tích ướt át cũng tăng lên, Dĩnh Lạc hưng phấn không hề che giấu được, thứ hùng hực sức sống bên dưới truyền sang Dĩnh Hạ, trái tim cùng một nhịp đập với cha, giống như ám chỉ hai người cùng chung một phương diện nào đó, ví dụ như là huyết thống.

Không chút chần chờ kéo mép quần của cha xuống, thứ trắng kiêu liên bung mạnh ra, mặt Dĩnh Hạ đỏ như xuất huyết, ngay cả hai mắt cũng đỏ, bị *** thiêu đốt đến sôi sục.

Tay nâng lấy thứ thật lớn kia của cha, hé miệng ngậm lấy, tay và môi cùng nhau chuyển động, từ trên xuống dưới không ngừng di chuyển.

Dĩnh Lạc không nhịn được nữa, khe hở một tiếng, cảm giác kích thích mãnh liệt chạy thẳng lên tận não, như khối thuốc nổ mấy triệu tấn bùng phát, sấm chớp giáng tứ bề.

Dĩnh Hạ ngược mắt nhìn cha, xác nhận cha không có cự tuyệt mình, càng thêm cố gắng khẹp miệng hút lấy, đầu lưỡi quấn quanh nơi linh khẩu mẫn cảm, thường xuyên tạo ra áp lực đẩy âm áp.

Rất thư thái, Dĩnh Lạc muốn, nhìn từng động tác của con, giống như ánh sáng tỏa ra từ trong rạp chiếu phim, hẳn lần đầu liều mạng tự hỏi, dừng lại hay là không.

Đứa con này rốt cuộc... Tại sao... Cái này có ý gì? Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ con cũng không phải là con? Nhưng mà A Hào cùng Diệp Nhược Hà đều xác nhận, cái này...

Cái này...

Có phải là còn quan trọng sao?

Giống như bị thiên thạch rơi trúng, đánh bay toàn bộ suy nghĩ hoảng loạn của hắn, hắn tựa hồ có điểm thông suốt rồi.

Dĩnh Hạ tại sao lại không thể là con của Dĩnh Lạc? Con nên là con của mình, con tất nhiên có thể trực tiếp làm người tình, làm người yêu, làm người khiến hắn bỏ qua việc lấy vợ sinh con.

Không có gì không thể.

Dĩnh Lạc trời sinh tính cách thích cướp đoạt không thể chịu bị động như vậy, hắn nâng mặt con lên, ngăn cản con ngậm xuống, làm hại Dĩnh Hạ tưởng cha muốn từ chối lần hoan ái này, đôi mắt đỏ hồng ngập đầy nước, giận dữ muốn giật lùi lại, nhưng Dĩnh Lạc chụp được con.

“Cha...”

Dĩnh Lạc nhanh chóng ngồi dậy, chuyển khách thành chủ đem Dĩnh Hạ đè xuống giường, tư thế nhìn từ trên xuống làm cho hắn một lần nữa giành lại quyền chủ động, đây mới là cảm giác mà hắn muốn.

Hắn muốn tất cả mọi thứ, hắn muốn con thú nhỏ sợ hãi nằm dưới thân này trong tay, con hắn nên hầu hạ dưới thân hắn.

Chủ động kéo quần con xuống, cũng đem quần của mình vất đi, hai cơ thể trần trụi, Dĩnh Lạc phát hiện thân hình nhỏ gầy bên dưới này còn có thể thôi thúc khát vọng của hắn nhiều hơn rất nhiều so với những người đàn bà đầy đặn.

Hắn chờ không được nữa, hôn lên cánh môi khê run rẩy của con, len vào trong, đem cái lưỡi xinh xắn của con trở thành báu vật, cắn nuốt mút liếm, xoay chuyển không ngừng, ở bên trong như cuồng phong bạo vũ, làm cho nước bọt ứa ra hòa quyện vào nhau, không phân biệt được là của ai.

Dĩnh Hạ bị hôn đến miệng mỗi nhử, khuôn miệng cậu bị căng ra đầy cường ngạnh, nước bọt sinh ra trong *** chảy dọc theo khóe môi, tình sắc vô cùng, khiến cho khuôn mặt thanh tú của cậu tăng thêm mấy phần phong tình ngọt ngào.

“Uhm... uhm...” Ngay cả tiếng rên cũng động lòng người như vậy.

Dĩnh Lạc thả con ra, bị tiếng rên kia làm cho máu huyết sục sôi, mà thần tình nhộn nhạo của con lại khiến cho hắn trợn mắt há hốc mồm miệng.

Hóa ra con nhìn bình thường như cơm trắng, nhưng lại chính là cực phẩm, khó trách hắn khi bốn mươi tuổi lại chỉ có thể không ngừng yêu thương con, ngay cả hắn mười bảy tuổi cũng có cảm giác tương đồng.

Chân tướng hóa ra lại đơn giản như vậy.

Dĩnh Lạc cười. Mặc dù trong trí nhớ hắn chưa từng có kinh nghiệm quan hệ thân thiết với bé trai, hắn thế nhưng lại rất tự nhiên thăm dò vào giữa hai cánh mông Dĩnh Hạ.

Thật nóng, làm cho trái tim hắn rung động.

“Cha...” Dĩnh Hạ thừa dịp ôm chặt người, nói ra những lời thường ngày cha cực kì thích cậu thốt ra: “Con muốn... muốn côn thịt lớn của cha...”

“Cái gì?!” Dĩnh Lạc tuyệt đối không thể ngờ được đứa con thuần khiết của mình có thể mở miệng phun ra được yêu cầu *** tà như vậy.

“Thật sự... Muốn... muốn côn thịt lớn của cha xuyên vào...” Chịu đựng cảm giác xấu hổ thiếu điều muốn khóc, đây chính là lời cha thích nghe nhất, mặc dù vẫn xấu hổ như trước, nhưng hôm nay là cậu tình nguyện một trăm phần trăm nói ra.

Máu Dĩnh Lạc thật sự là dâng thẳng lên não, cảm giác có chút hôn mê, lấy lại bình tĩnh, không tin được hỏi lại: “Cái gì? Con nói cái gì?”

Dĩnh Hạ bỏ qua rụt rè, cậu ngửa đầu qua một bên, đôi mắt khê cụp xuống đem hàng mi cong dài che khuất đi hơi nước đang gợn gợn bên trong, rồi lại lớn mật mở rộng hai chân, cầm lấy tay cha đang dừng lại nơi ngoài cửa huyết động, cố gắng kéo ra ngoài.

“Xỏ xuyên vào con... Làm con... Dùng côn thịt lớn của cha...” Một chữ lại một chữ tuy nhỏ nhưng vẫn rõ ràng nói: “... Xin mời cha... Tiến vào...”

Yêu cầu của con làm cho Dĩnh Lạc như bị trúng tà, cứ như vậy ngốc nghếch chuyển động, phân thân như có ý thức riêng, gào thét muốn phát tiết.

Như tên đã lên dây Dĩnh Lạc cũng chẳng còn là người, mà hắn cũng đang bị con làm cho thần hồn mê muội điên đảo, cầm lấy hung khí to lớn đang đau đớn muốn dâng trào của mình, hướng đến những nếp uốn nơi hoa huyết của Dĩnh Hạ, cảm giác được nơi kia tiết ra ái dịch từ từ mở rộng rõ rõ ràng ràng.

“Tiến vào... Muốn cha...” Dĩnh Hạ tiếp tục cầu xin.

Dĩnh Lạc cũng khắc chế không được, đem thứ nóng cháy kia tiến thẳng vào trong u huyết thâm sâu, nội bích không ngừng siết chặt, khiến cho hắn như bị hòa tan trong đó.

“Cha, nữa...” Dĩnh Hạ đáng thương cầu xin cha lại vào sâu hơn chút nữa, cậu muốn.

Dĩnh Lạc cầm lấy chân con đặt lên vai mình, không còn biết khống chế là gì mà xỏ xuyên không ngừng, một lần lại một lần đâm vào trong, mỗi một lần đâm vào đều nghe con mình như không hề biết đau đớn là gì vui mừng rên gọi, cổ vũ hắn dừng dừng lại, tiếp tục nữa đi, làm cho cơn kích tình càng mạnh, dục hỏa lại được thổi bùng lên.

Thoải mái, cảm giác này căn bản không thể dùng với việc tiến vào cơ thể phụ nữ mà so sánh, mà ánh mắt xinh đẹp ẩn nhẫn của con càng thêm rõ ràng, khiến cho hắn sôi sục từ chân tới đầu.

Quá tuyệt vời, nhất định sẽ khiến con cả đời này là tình yêu duy nhất, Dĩnh Lạc lấy kinh nghiệm kẻ mười bảy tuổi mà quyết định.

Dĩnh Hạ đón nhận từng đợt công kích của cha, kích thích đến rơi nước mắt, nhưng mà cậu bình tĩnh phát hiện, cậu cũng bị xâm chiếm, cậu thích được cướp đoạt, ngẩng đầu dạn nhìn cha không ngừng ra vào trong cơ thể mình, cơ thể bị tấn công, nghe thấy cả tiếng nước *** mĩ.

“A... A a a...”

Làm càng rên lớn, chẳng rảnh để băn khoăn có thể bị người bên ngoài hay là mẹ ở cách vách nghe thấy. Mà trên thực tế Diệp Nhược Hà còn chưa có lên lầu, bà ở dưới lầu xem kịch ân oán tình cừu đến chó cũng chảy máu đầu ở dưới nhà.

Dĩnh Lạc đặc ý việc có thể làm cho tình nhân bên lên phải kêu lên thành tiếng. Vì muốn nghe nhiều hơn, hắn đem tốc độ rong ruổi chậm lại, cầm lấy ngọc hành cũng đồng dạng hưng phấn của con, dùng ngón cái quần quanh nơi đầu linh khẩu.

Con không kiềm được tình tự mà hơi thở trở nên gấp gáp.

“Cha... A uhm... Cha...” Giống như bị sét đánh qua người, cả người liền run rẩy: “A a... Dừng uh... Dừng... Thật sự...”

“Thích không?” Dịch Lạc hỏi.

“...Dạ... Còn, còn muốn...”

Dĩnh Lạc đẩy nhanh tốc độ cùng sức mạnh nơi tay, Dĩnh Hạ cũng không chịu được nữa, khi *** như nước lũ vỡ đê chảy tràn qua eo, cảm giác được nếu cứ như vậy thì sẽ chết, nhưng khi tình triều không ngừng đập

vào hạ thể cậu, sóng sau cao hơn sóng trước, càng lúc càng mạnh, cậi ôm lấy cha khóc òa.

“Không được... Không được... Cha...”

Ngọc hành trong tay cha phun trào, trọc dịch trắng ngà dính vào cả hai. Dĩnh Hạ hỗn hển thơ, bủn rủn co quắp nằm dính xuống giường.

Dĩnh Lạc cũng bị hình ảnh tình sắc của con làm cho thiếu điều muốn phun máu mũi, hấn khấn cấp nhịn xuống, rồi lại nhịn không được, bộ phận nam tính thỉnh thoảng đứt quãng, kiểu gì cũng không khắc chế được, hấn phun toàn bộ dịch thể vào trong mật động tiêu hồn kia.

“Phù!” Quá sung sướng, so với lên thiên đường còn sướng hơn gấp mấy lần, sau đó dựa vào bên người con hưởng thụ cảm giác còn sót lại.

Dĩnh Hạ cũng không có nói gì, cậu không còn khí lực.

Dĩnh Lạc thật sự không muốn rời ra cơ thể này của con, ôm chặt không muốn rời xa, một lát sau hấn hỏi: “Con cha *** đang quá ha...”

Dĩnh Hạ thở rối loạn, nhỏ giọng giải thích: “Bởi vì... Bởi vì chính là cha...”

Bởi vì thật muốn lấy lòng cha, cướp lại cha, bất cứ chuyện gì cậu cũng đều tình nguyện làm.

Dĩnh Lạc còn chưa nở rút thứ bên dưới ra, lại hôn lên đôi môi vừa nói ra những lời ngọt ngào, điều này làm cho hấn có ảo giác như mình và con hòa nhau thành một vòng tròn.

9. Chương 9

Dĩnh Lạc như mới tỉnh lại trong một giấc mơ dài, bên cạnh trống rỗng không có bất kì vật gì, trên giường cũng chỉ có thể cảm nhận chút hơi ấm còn sót lại, nhìn thoáng qua đồng hồ treo trên vách, con người ôn hòa cùng ở với mình tối hôm qua chắc là đã xuống dưới lầu dùng bữa sáng cách đây vài phút rồi.

Tỉnh lại trong cô đơn quả thực làm cho người ta khó chịu vô cùng, Dĩnh Lạc tức giận đi vào phòng tắm tùy tiện tắm rửa qua loa một chút, râu trên mặt cũng chẳng muốn cạo, rút cái áo sơ mi cùng quần tây quen thuộc mặc vào liền đi xuống lầu, thấy con quả nhiên đang ngồi ăn sáng, còn có Diệp Nhược Hà ngồi ở phía đối diện.

A Hào nhìn thấy hấn trước tiên, từ xa cất tiếng chào đại ca, Dĩnh Lạc gật đầu, đi về phía con ngồi xuống bên cạnh, trừng mắt nhìn con hung ác, giống như đứa trẻ này vừa mới nhổ râu cọp của hấn.

Diệp Nhược Hà chú ý đến một màn này, nhưng mà cái gì cũng không dám nói, làm bộ như không nhìn thấy gì, A Hào thì âm thầm than, tối hôm qua thiếu gia nhất định không có thành công trong việc trấn an đại ca, bởi vì mặt mũi đại ca so với tối hôm qua đi lên lâu còn muốn thúi hơn.

Dĩnh Hạ đương nhiên cảm giác được nguy hiểm đang mò tới gần, cũng đã quên phải chào cha buổi sáng, yên lặng uống sữa nóng vào miệng. Uống một hơi, len lén liếc mắt nhìn qua bên cạnh một cái, ô ô ô, cha cũng đang nhìn lại, rất nguy hiểm rất giống thú hoang.

Cậu run lên, cúi đầu đem phần sữa còn lại uống xuống, vừa uống vừa nghĩ, cha tại sao vẫn còn tức giận? Tối hôm qua, tối hôm qua không phải rất nhiệt tình ôm mình sao?

Mặt đỏ hồng, khí phách chủ động dụ dỗ người đã sớm tan thành mây khói, bây giờ cậu chỉ cần vừa nghĩ lại những hành vi đã qua, liền hận không thể lập tức trốn xuống gầm bàn, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Lại len lén liếc mắt nhìn cha một cái nữa, cha hóa ra vẫn còn nhìn chăm chăm, ngay cả khi Diệp Nhược Hà tự tay pha cà phê đưa sang cũng không thèm chớp mắt một cái, hung ác giống như muốn ăn sống nuốt tươi mình ngay lập tức.

Tim Dĩnh Hạ nhịn không được đập bùm bùm, kì lạ, kì lạ, tối hôm qua cũng được lắm mà, cha ân ái rất mạnh mẽ, khác biệt rất nhiều so với lúc trước, hay là khi cha mười bảy tuổi hào phóng như vậy, như một con thú hoang chưa được thuần hóa, không hề bị khống chế bó buộc.

Nhưng mà, mộng đau lắm đó...

Đem ngụm sữa cuối cùng trong miệng nuốt xuống, Dĩnh Hạ cũng không đủ công phu chống lại ánh mắt kia, cậu chịu hết được rồi, bối rối đứng dậy, nói: “Con, con, con, con ăn no rồi.”

Mặt Dĩnh Lạc không hề thay đổi đem người kéo ngồi xuống.

“Cha còn chưa ăn, ngồi đây.” Đem một phần bánh mì nướng kiểu Pháp của mình để trước mặt con: “Ăn hết cái này.”

Dĩnh Hạ trộm nhìn cha, nghe giọng điệu này chắc là không có tức giận, nhưng mà ánh mắt cứ trừng trừng kia vẫn ngang ngược phê huyết. Ai có thể nói cho cậu biết là xảy ra chuyện gì rồi? Nếu cha vì hành vi hoang đường tối hôm qua mà sinh ra phần nộ phiền muộn, như vậy mắng mình cũng được, đánh mình cũng không sao, chính là đừng có cái gì cũng không nói, khiến cho lòng cậu rất run sợ.

Diệp Nhược Hà thấy giữa hai cha con ám triều mãnh liệt, bà liền hòa theo Dĩnh Lạc, vì vậy nói với con của mình: “Người cũng đã hai mươi tuổi đầu rồi, hiểu phép tắc một chút, cha vừa mới ngồi xuống con liền nhắc mông đi, hư hỏng...”

Dĩnh Lạc thoáng nhìn qua người đàn bà nhiều chuyện một cái không được tốt lành gì, đó là ám chỉ có thể đọc ra rất dễ dàng: đừng nhiều chuyện.

Diệp Nhược Hà lập tức cảm miệng, nhưng bà ta vẫn cảm tình tẻ, mơ hồ cảm giác được Dĩnh Lạc thật sự đặt rất nhiều sự chú ý vào đứa con, tạo thành một bức tường bao quanh hai người, căn bản không có chỗ cho người ngoài chen vào.

Thân là phụ nữ, việc đáng ghét nhất chính là bị người khác vớt qua một bên. Vì để đột phá tầng chướng ngại vật kia, một lần nữa cướp đoạt lại sự chú ý của Dĩnh Lạc, Diệp Nhược Hà cảm thấy càng phải gấp gáp lôi kéo mượn sức của đứa con cùng đứng chung một phòng tuyến với mình, tóm lại là mẹ dựa hơi con.

“Tiểu Hạ...” Bà hòa nhã nói với con: “Hôm nay thứ bảy, trên trường không có tiết? Ra ngoài đi dạo với mẹ. Mẹ mới đến đây, con rất ít tiếp xúc với mẹ, cùng nhau đi siêu thị một chút, nói cho mẹ biết con thích ăn uống loại nào, sau này mẹ cũng có thể dựa theo khẩu vị của con mà nấu nướng.”

Dĩnh Hạ đối với đề nghị của Diệp Nhược Hà cảm thấy rất phiền muộn, nhưng cậu luôn ngoan ngoãn, cũng không học được cách từ chối yêu cầu của người khác, vì vậy gật đầu, lại nhìn thoáng qua cha.

Dĩnh Lạc chưa nói được hay không, nhịp nhịp lên bàn, nhìn đến miếng bánh mì nướng kiểu Pháp còn trên đĩa, ý là muốn Dĩnh Hạ đừng có dây dưa, mau ăn.

Dĩnh Hạ nghe lời rất cuộc cũng đem lát bánh mì ăn vào bụng, ngay lúc Dĩnh Lạc nhìn như hung ác, kì thực trong ánh mắt chính là nhiệt tình cùng yêu thương.

Mấy năm nay Dĩnh Hạ ăn ngon ngủ ngon, thể chất cũng không còn sợ bị lạnh như lúc trước, cho nên chỉ mặc một áo len lông dê trắng, bên ngoài khoác thêm áo ấm cùng quần dài là có thể đối phó với mùa đông, nhưng mà bởi vì Diệp Nhược Hà còn đang trang điểm, cậu đã thay xong y phục để ra ngoài không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ trong phòng khách.

Da đầu căng cứng, lí do là cha vẫn duy trì vẻ mặt điên cuồng như trong lúc ăn sáng nhìn cậu, cha như vậy làm cho A Hào từng theo cha suốt mười năm cũng chỉ biết ở một bên không dám tới gần nói chuyện.

Nếu như không nhìn thì tốt rồi, đáng tiếc Dĩnh Hạ không dám, hơn nữa, nếu mình thật sự không nhìn, cha lúc nào cũng có thể bị người khác cướp đi.

Nghĩ đến đây, can đảm cũng tăng lên, nhẹ nhàng ngồi cạnh cha.

“Dạ...”

Rất nhiều điều muốn nói, cũng không biết phải nói thế nào, lòng bàn tay vì khẩn trương cũng đổ mồ hôi, rồi lại phát hiện hai tay cha đan vào nhau, làm ra một động tác kì lạ.

Ngón cái của tay phải cha không ngừng vuốt nhẹ lên cổ tay trái, vuốt qua vuốt lại, di di trên vết sẹo mờ mờ.

Trống ngực Dĩnh Hạ đình chỉ, tiếp theo bắt đầu đánh loạn, bùm bùm như có ai đang gõ mạnh vào mặt trống, gõ đến hô hấp của cậu cũng bị rối loạn, từ lòng bàn chân đến tận đỉnh đầu đều đỏ rực lên.

“Cha...”

Ngay cả cổ họng cũng bị cái gì đó chặn lại, mới nói ra một chữ, liền bị nghẹn lại, cản trở tất cả những từ còn lại chẳng thể ra khỏi miệng.

Rốt cuộc, ruốt cuộc tâm tính của cha khi mười bảy tuổi đối với cử chỉ lớn mật của con tới hôm qua có suy nghĩ thế nào? Nhiệt tình tới hôm qua có để lại cảm giác kinh tởm sau khi tỉnh dậy hay không, cho nên mới cảm thấy phản cảm với con?

Vết cắn trên cổ tay đối với cha mà nói có ý nghĩa như thế nào? Dĩnh Hạ không dám hỏi, sợ nghe thấy đáp án khủng khiếp nhất từ trước đến nay.

Dĩnh Lạc nhìn con xấu hổ quẫn bách cùng ảo não sợ hãi cùng ánh mắt bất đắc dĩ như đèn kéo quân cứ ba giây lại thay đổi hình ảnh một lần, khiến cho hắn nhận không được, bỗng nhiên lôi người kéo tuột vào trong nhà bếp.

“Cha sao vậy?” Dĩnh Hạ kêu lên, không biết cha lại phát bệnh gì, không nhận được mà quay ra nhìn A Hào cầu cứu

A Hào cho tới bây giờ thấy đại ca như ngựa chững, cũng không dám cản trở, lấy quan sát này giờ của gã, Dĩnh Lạc lúc này tuy rằng xem ra khó chịu đến cực điểm, cũng không có tỏa ra sát khí, mà ngược lại, cảnh cáo của đại ca dành cho đứa con bảo bối, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là hư chiêu, trên cơ bản có thể kết luận là nằm trong phạm trù liếc mắt đưa tình, không có việc gì không có việc gì.

Dĩnh Hạ thậm chí nhìn thấy A Hào đá lông nheo chúc mình may mắn.

Dĩnh Lạc sau khi kéo người vào trong bếp, khóa cửa lại, kéo con mình vào cạnh bàn liền hôn, vội vàng như là hắn chưa bao giờ chạm qua người này, hay như là mấy phút nữa thì trái đất bị tận thế tới nơi, hắn phải giữ chặt khoảng thời gian còn lại này.

Dĩnh Hạ ngây ngốc một chút, lập tức nhắm mắt, đón nhận tiếp xúc thân mật này, để cho người đàn ông mạnh mẽ len vào trong cánh môi hé mở, đầu lưỡi ấm nóng mềm mại vẽ lại những đường nét trên khuôn miệng, một lần lại một lần liếm hôn, kiểu nào cũng không hề chán ghét.

Xác định được cha vẫn thích cậu như xưa, mà cậu cũng thích cha như vậy, tình cảm đơn thuần ấy, có thể che dấu thế tục đầy định kiến cũng như qui tắc này, cậu không cần nghi ngờ, chỉ cần biết rằng tình cảm

này là tự nguyện từ cả hai phía, như thế này là đủ rồi.

Cho nên cũng muốn hôn đáp lại, dùng phương thức cùng tốc độ của mình mà đáp lại, tình yêu nếu chỉ là nỗ lực từ một phía, sẽ không còn là tình yêu, mà là tình đơn phương bi thảm.

Nụ hôn ngu ngơ đáp lại của con lại khơi dậy dự niệm của Đinh Lạc thêm một tầng, ý nghĩ hung hăng chà đạp đối phương ào đến tựa sóng cuộn biển gầm, bởi vậy mà đầu lưỡi ra sức làm càn khuấy đảo tiến vào trong, đi sâu vào trong cổ họng, bất cứ địa phương nào hấn có khả năng chạm đến đều không thể thoát.

Sớm biết bản thân đúng là có bệnh đói khát con, hấn muốn toàn bộ từ trong ra ngoài của con đều thuộc về mình, mặc kệ phải dùng đến thủ đoạn gì, tâm tư của con, ý nghĩ của con, là của hấn.

“Uhm uhm...”

Cổ họng bị liếm láp đầy bá bạo làm cho Đinh Hạ chẳng hề dễ chịu, tiếng rên khe khẽ kiềm không được như là chim non chiêm chiếp gọi mẹ, điều này làm cho Đinh Lạc hôn càng thêm mạnh mẽ, nước bọt hòa quyện theo tình yêu của hấn, tan vào nhau.

“Tiểu Hạ, con có trong này không?” Diệp Nhược Hà gõ cánh cửa nhà bếp hỏi.

Đinh Hạ bừng tỉnh, còn Đinh Lạc nói có bao nhiêu tức giận thì liền có bấy nhiêu, đang hôn đến cao hứng như vậy thì bị cắt ngang, hận người đàn bà đứng bên ngoài đến chết.

Không nở, hấn vẫn không nở thả Tiểu Hạ bảo bối ra, hấn còn chưa có muốn hành động giao quần trong khoang miệng ngọt ngào kia ngừng lại, hấn thật muốn đem con nuốt vào trong bụng, không bao giờ tách ra được nữa...

“Tiểu Hạ? Tiểu Hạ?” Diệp Nhược Hà tiếp tục gọi, gõ cửa cũng rất mạnh.

Đinh Lạc thả con ra, nhìn con mặt mũi đỏ bừng thở hổn hển, nhưng vẻ mê mang trong mắt còn chưa tan, vẫn còn đắm chìm trong nụ hôn sâu ngọt ngào, cả người vô lực mềm nhũn ra, đáng yêu như thế khiến cho ai kia kiêu gì cũng chẳng thể buông tay.

“Cục cưng...” Hấn gọi nhỏ, đây là Tiểu Hạ của hấn.

“Đinh Lạc anh có ở trong không? Hai người...” Diệp Nhược Hà đứng bên ngoài cửa cảm giác rất không bình thường, trong giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

Đinh Lạc hừ một tiếng, rút cuộc thả người ra, nhanh chóng vuốt lại mái tóc tán loạn củ con, sờ sờ lên đôi môi hồng sưng mọng cùng khuôn mặt nóng hổi, thích đến khó dùng tay. Chờ đến khi hơi thở của con bình thường trở lại hấn mới đi mở cửa, Diệp Nhược Hà mở miệng muốn hỏi hấn làm gì trong này, Đinh Lạc

nghe người lướt qua bà ta, đi về salon trong phòng khách ngồi xuống.

Diệp Nhược Hà phát hiện ra tự nhiên tính cách hẳn trở nên âm lệ, mà Đinh Hạ lại giật mình đến mất hồn, tưởng rằng Đinh Lạc lúc này cảnh cáo đứa con này. Bà ngoắc ngoắc tay với Đinh Hạ, muốn cậu đi theo bà ra ngoài, miễn cho khỏi làm Đinh Lạc tức giận thêm.

Đinh Hạ đi ra khỏi bếp, bước chân nhẹ hẫng như đang đi trên mây.

Đinh Lạc ngồi trên ghế salon lạnh lùng nhìn Diệp Nhược Hà đưa Đinh Hạ đi ra ngoài, vài phút sau hẳn nói: “Tình huống trước mắt như thế nào?”

A Hào không ngờ Đinh Lạc hỏi gã, dù sao mấy ngày hôm nay đại ca bị mất trí nhớ, đều là bị động tiếp thu thông tin, im lặng một lúc mới tiến nhanh tới vài bước cúi người hỏi: “Đại ca nói chuyện với em hả?”

“Không nói chuyện với cậu, chẳng lẽ nói chuyện với qui? Trong phòng khách này còn có ai khác sao?”

A Hào lau lau mồ hôi, cũng không sai, Dịch Thần cùng những người khác đến trợ giúp đều đang ở dưới tầng hầm, căn biệt thự này thoát nhìn chỉ giống như một căn hộ bình thường nhưng dưới tầng hầm giấu điểm rất nhiều bí mật, Đinh Lạc từ rất lâu đã giao cho Thành Chi sửa sang lại thành kho cất giấu vũ khí bí mật, tường cũng là tường hai lớp, nền nhà cũng được làm lại, quả thật chính là một pháo đài nhỏ.

“Đại ca muốn hỏi tình hình nào?”

Đinh Lạc cười lạnh: “Đương nhiên là Thiên Hà bang.”

“Đại thiếu gia tiếp nhận vị trí bang chủ bởi vì xảy ra tai nạn xe, nên phần lớn quyền lực đều giao cho nhị thiếu gia chủ, Ông đường chủ thể nhưng lại ý vào Cực Hoa Tổ ở phía sau chống lưng cho nên khiêu khích mạnh mẽ... Bất quá, nhị thiếu gia chủ đã chỉ đích danh muốn lật đổ hẳn, cho nên...”

“Khó trách hẳn ta phải vội vàng đối phó tôi, bởi vì trong Sơn Si Đường vẫn toàn là người của tôi, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, nhị thiếu gia chủ sẽ như hổ mọc thêm cánh; Trịnh Tử Cầm của Thủy Vong Đường tính tình vốn kiêu ngạo, cho dù đứng về phía đại thiếu gia, nhưng lại không hợp với Ông Hữu Tín; về phần Thương Kiều của Chiêu Lượng Đường, trước giờ vẫn duy trì trung lập, không tham gia vào những cuộc tranh đấu lớn nhỏ của đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia, không cần lo lắng về hẳn ta... Đủ loại kiềm chế như vậy, Ông Hữu Tín muốn lật đổ nhị thiếu gia, khó như lên trời...”

“Đúng vậy đúng vậy.” A Hào gật đầu, thành linh hét lên kinh dị: “Đại ca nhớ rồi!”

“Đừng kinh ngạc.” Đinh Lạc khiển trách: “Tôi bất quá chỉ là đầu không tỉnh táo có hai ngày, quên chút chuyện thôi. Bây giờ đầu cũng không đau nữa, cái gì cần nhớ thì cũng nhớ ra.”

A Hào rất cao hứng, cầm lấy di động ra nói: “Bây giờ em gọi điện thoại báo tin cho nhị thiếu gia, anh ta có dặn anh nếu bình thường lại, lập tức báo tin vui cho anh ta.”

“Không cần, tôi sẽ tự liên lạc với cậu ta.” Đinh Lạc cản gã lại, còn phải khiển trách gã về chuyện khác: “Cậu theo tôi mười năm, ngay cả tôi nghĩ sao cũng không hiểu, để cho con đàn bà kia thiếu chút nữa thì bò lên giường của tôi?”

A Hào không dám cãi lại, nhưng trong lòng thì oán giận quá chừng. Bản thân mình vội vàng vàng điều động nhân sự bảo vệ cả nhà đại ca được an toàn, thế nhưng đại ca chỉ lo liếc mắt đưa tình với đàn bà, hại hấn chẳng có chuyện gì cũng phải cố ý lên lầu báo cáo công việc, làm kì đà cản mũi, miễn cho người đàn bà kia ra tay thành công; ngoài ra còn phải ra sức trấn an Đinh Hạ, cổ vũ cậu chiếm lại sự chú ý của cha, làm như dễ lắm vậy đó?

Đinh Lạc đương nhiên cũng biết nỗ lực của A Hào. Mấy ngày nay hấn không biết gì, vẫn bị vây trong mê man, trí nhớ hai mươi mấy năm bị khóa lại nơi nào đó trong não, không cách nào thuận lợi lấy ra sử dụng, hôm nay tỉnh táo lại, nhớ lại mấy ngày vừa qua, giống như là giấc mơ, những chuyện lộn vụn mặc dù quên mất, nhưng chuyện lớn thì cũng có thể nắm bắt được.

Tuyệt đối không ngờ đến con sẽ ghen đến mức đó, chẳng những chủ động quyến rũ hấn, lại còn phối hợp cao độ mà trước giờ chưa từng có được, xinh đẹp còn hơn cả hồ li tinh. Hôm nay nghĩ lại, xem như là trong họa có phúc đi, làm cho hấn nhìn thấy một khía cạnh khác của con.

Há há, có thể thấy được con vẫn có thể dạy dỗ, Đinh Lạc lúc nghĩ đến như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười quái gở, làm cho A Hào ở một bên thấy mà run rẩy, cũng không biết đầu óc đại ca có phải đầu óc có vấn đề nữa hay không.

Đinh Lạc tự mình cười một trận, nhớ đến việc chính còn phải làm, đứng dậy vuốt lại y phục.

“Triệu tập mọi người lại, liên lạc với Thạch Quyết đang giữ vị trí đường chủ Sơn Si Đường. Tôi lâu rồi không gặp đàn em này, trước tiên nói chuyện một chút, tối nay mời gã đi bar uống rượu.”

A Hào biết thói quen khi làm việc của hấn, lập tức nói: “Quán bar Kim Tửu ở khu Tây thành phố X vốn là tài sản của Thạch Mị Đường, để cho Thành Quyết ra mặt hẹn Ông đường chủ qua đó uống rượu, đại ca nhất định có rất nhiều lời muốn nói với hấn.”

“Tất nhiên, phải cảm ơn gã ta làm cho tôi có cơ hội hoàn lương.” Đinh Lạc gật đầu, đối với người bạn già sắp mặt cũng hào hứng không thôi.

Đinh Lạc ngồi trong xe nhìn ra cảnh vật ở bên ngoài, khi màn đêm buông xuống, ngoài đường xe cộ dập dìu náo nhiệt, phố cũng lên đèn, những cửa hàng hai bên đường lấp lánh ánh đèn.

“Bất quá chỉ mới ba năm, vậy mà chỗ này cũng phát triển quá đi.” Hấn nói với đường chủ Sơn Si Đường Thạch Quyết ngồi ở phía sau.

Thạch Quyết gạt đầu. Gã đã ngoài ba mươi tuổi tướng mạo cũng không quá xuất chúng, bên cạnh mắt có một vết sẹo do dao chém mờ mờ nhưng lại khiến gã tăng thêm mùi tàn lạnh vài phần, khuôn mặt này mà trưng ra, liền có thể biểu thị với mọi người: “Ông mày là xã hội đen.”

Mặc dù đã là kẻ đứng đầu một phân đường, gã đối với Dĩnh Lạc vẫn rất cung kính, người này từ lúc gia nhập xã hội đen đã vào Sơn Si Đường, từng bước từ dưới bước dần lên trên, Dĩnh Lạc rất tán thưởng cái đầu linh hoạt cùng sự tàn nhẫn của gã khi dùng vũ khí đánh nhau, từ từ đề bạt gã trở thành nhân vật trọng yếu ở trong đường. Lúc Dĩnh Lạc trốn án mà phải vượt biên, ngay lúc đó bang chủ Cư Hành Bộ của Thiên Hà Bang muốn đưa Thạch Quyết lên làm đường chủ, thứ nhất hẳn từng bước thăng tiến, đối với công việc của Sơn Si Đường rất quen thuộc, có thể lập tức tiếp nhận công việc bên trong, thứ hai người này rất trung thành với Dĩnh Lạc, Dĩnh Lạc cho dù phải vượt biên, cũng có thể khống chế sự vụ trong bang.

Dừng lại trước một quán bar lớn, Thạch Quyết cùng Dĩnh Lạc sóng vai nhau đi vào, hai người ngoại trừ để cho vài thủ hạ trung thành đi theo bên cạnh, còn có hơn trăm người ẩn nấp xung quanh, để phòng ngừa Ông Hữu Tín cố tình gây sự.

Để tránh gây sự chú ý, Dĩnh Lạc đeo kính râm, có vài nhân viên lâu năm nhận ra hắn, vội vàng đi qua chào, những em gái trẻ trung thì nhận ra Thạch Quyết, nhưng lại chưa từng thấy gã dẫn người nào đẹp trai như vậy đến đây, cũng len lén tụ tập lại thì thầm bàn tán, đoán thử coi đó là ai.

“Đường chủ trước của Sơn Si Đường, có biệt danh là “Ác quỷ Sơn Si Đường”.” Tang má mì vốn đã có thâm niên giải thích.

“”Ác quỷ Sơn Si Đường”? Má Tang đừng có gạt người ta, anh ta nếu gọi là ác quỷ, đàn ông khác đều không phải là người.” Một em gái oán giận nói.

“Nếu là anh ta, miễn phí tôi cũng tình nguyện nha...” Em gái ngồi bên cạnh cười hi hi: “Vài đêm cũng được luôn.”

“Đừng nhìn anh ta đẹp trai, anh ta thật sự là ác quỷ, người trong giới xã hội đen đều biết, Dĩnh Lạc một khi nổi điên lên, chính là ôn thần họ hàng không thèm nhận, bất quá, há há, anh ta cũng là một kẻ ra tay rất hào phóng.”

Tang má mì chỉ cần nghĩ đến đồng tiền bo mà Dĩnh Lạc cầm trong tay lúc trước, nằm mơ cũng muốn cười.

Mấy em gái ở đây đều bàn tán về Dĩnh Lạc, hận không thể có được cơ hội hầu hạ hắn tối nay, Thạch Quyết thì đã dẫn người lên phòng riêng trên lầu, nghe nói Ông Hữu Tín cũng đang chờ ở trong.

Ông Hữu Tín năm nay đã năm mươi tuổi, thoáng nhìn qua còn tưởng rằng hắn ta là giám đốc công ti hoặc là nhân viên cấp cao. Vợ là người Nhật Bản, nghe nói chính là con gái của một tổ chức xã hội đen Nhật tên – Cực Hoa Tổ, ông ta bởi vậy cũng có nhiệm vụ bí mật, hỗ trợ Cư Vũ Thác, bởi vì mẹ của Cư Vũ THác là trưởng nữ của Cực Hoa Tổ, cũng là anh cùng cha khác mẹ với Cư Vũ Lâu.

Thời điểm Đinh Lạc đi vào quán bar Ông Hữu Tín cũng được vệ sĩ thông báo, mặc dù đoán được đối phương đến đây vì việc gì, nhưng gờng càng già càng cay, hấn quyết định dùng bất động làm chủ động.

“Haha, chú em Đinh Lạc, đã lâu không gặp.” Hấn đứng dậy đón chào: “Nghe nói chú ở Đông Nam Á gầy dựng lại rất thuận lợi, nhị thiếu gia dựa vào chú, muốn nhập khẩu cái gì còn không được đây? Hai năm nay Thiên Hà bang cũng bởi vậy mà lũng đoạn được thị trường ‘cơm trắng’ bạch phiến...”

‘Cơm trắng’ chính là một loại thuốc giảm đau, mà điều gã nói cũng là sự thật, Đinh Lạc dựa vào nhân lực lúc trước, cùng với tài chính từ Cư Vũ Lâu, ở Đông Nam Á tạo ra một ranh giới mới, hỗ trợ lẫn nhau để một lần nữa xây dựng nên đế chế mới.

Đinh Lạc qua bắt tay hấn, cùng Thạch Quyết lần lượt ngồi xuống, mấy em gái xinh đẹp đi lại phục vụ, ân cần thả một viên đá vào li không rồi rót rượu.

“Đúng là đã lâu không gặp, cũng ba năm rồi.” Đinh Lạc bày ra nụ cười mỉm sâu xa: “Từ sau lần giao dịch ma túy bị cảnh sát chụp cổ ngay tại trận...”

Ba năm trước do Ông Hữu Tín đưa đầu mối ma túy từ bên Thái đến Đài Loan giao dịch với Cư Vũ Lâu, trong lúc hai bên trực tiếp giao dịch mua bán, cảnh sát cũng liền đáp úp tới, lúc ấy Ông Hữu Tín bởi vì trên đường đi có tai nạn xe, chưa kịp mò tới hiện trường, vì vậy thoát được một kiếp, không bị cảnh sát liệt vào danh sách bị truy nã. Đinh Lạc trong hoàn cảnh đó mặc dù được đàn em hỗ trợ chạy trốn, nhưng lại vì vậy mà trở thành tội phạm bị truy nã, phải cùng Cư Vũ Lâu vượt biên ra nước ngoài, sau khi ở bên ngoài củng cố lại căn cơ, mới dùng tên giả quay về lại.

“Về được là tốt rồi, ôi, tiếc là năm ngoái lúc lão bang chủ qua đời, chú không có về chịu tang được, ông ấy trước khi đi vẫn rất nhớ chú...” Ông Hữu Tín nâng li rượu trong tay: “Không nói nữa, anh em còn có thể gặp lại là chuyện tốt rồi, chú em Thạch Quyết này, đại ca nhà chú trở về, nói thế nào chú cũng phải mời trước một li chứ.”

Thạch Quyết nâng li, bên môi xuất hiện nụ cười hàm ý, chỗ này là địa bàn của lão hồ li tinh, trong rượu có trộn thêm cái gì không bọn họ cũng chẳng thể chắc chắn.

Đinh Lạc thả li xuống, nói: “Rượu cũng uống rồi, hỏi thăm cũng hỏi thăm xong, chúng ta nói chuyện chính một chút đi, gần đây tôi về phát sinh một việc.”

“Ôi ôi, chúng ta là anh em tối lâu như vậy, có chuyện gì không thể nói chứ?” Ông Hữu Tín vẫn cười hi hi ha ha như cũ, biểu hiện trong lòng không có gì phải chột dạ.

“Người ngay không nói chuyện mờ ám, một kẻ cho anh biết tin tức tôi trở về là một người họ Diệp phải không? Gã là cậu của con tôi, thừa nhận nói anh ba năm trước đây dùng một số tiền cực lớn làm phần thưởng, để cho gã tìm cách moi từ miệng con tôi biết khi nào thì tôi trở về...”

Ông Hữu Tín cũng không chút hoang mang: “Anh em bao nhiêu năm như vậy, ngay một chút tin tức cũng

không để lại, tôi kiểu gì vẫn chỉ là lo lắng cho an nguy của chú thôi.”

“Nếu là anh em tốt, Hữu Tín à, tại sao lại phải người đi đối phó tôi? Đúng vậy, ba năm trước đây tôi đã nghi ngờ, chính là anh bán tin cho cảnh sát? Anh tất nhiên có thể phủ nhận, nói gì với tôi cũng vô ích, tóm lại tôi cảm thấy cái gì, thì chính là cái đó.”

“Chú hoài nghi tôi? Rất tổn thương giao tình của chúng ta...”

“Giao tình con khỉ mốc.” Dĩnh Lạc hừ một tiếng: “Tôi đối với kẻ phản bội trước giờ cũng không có giao tình, càng huống chi kẻ phản bội chỉ bởi là bởi vì sợ âm mưu bại lộ, nghĩ cách muốn khử tôi, để tránh chuyện năm đó bị phanh phui, anh nói có khả năng không?”

Lời tường thuật này khẳng định kẻ đầu tiên bán tin cho cảnh sát chính là Ông Hữu Tín, vì muốn giăng bẫy hãm hại Cư Vũ Lâu cùng Dĩnh Lạc vào tù, như thế mới có thể khiến cho Cư Vũ Thác ngồi lên vị trí lãnh đạo của Thiên Hà Bang. Kẻ phản bội sợ hãi một ngày nào đó Dĩnh Lạc sẽ truy ra toàn bộ chân tướng kéo tới trả thù, dứt khoát ra tay trước một bước, tính toán kéo người tới, có cơ hội thì khử luôn, để tránh đêm dài lắm mộng.

Ông Hữu Tín lột đi lớp mặt nạ lương thiện xuống, sầm mặt xuống trầm giọng hỏi: “Mày tới là để hỏi tội sao?”

“Tao nói mấy câu với mày. Ông Hữu Tín, chúng ta đều có người nhà, tao cảnh cáo mày, mày đừng làm tổn thương người đàn bà tao yêu dù chỉ một sợi lông chân, tao cũng sẽ không bỏ qua cho vợ và hai đứa con gái của mày ở Nhật Bản, tao sẽ quăng họ qua Thái làm *** ở những nơi thấp hèn nhất, một ngày tiếp ba mươi khách, tao nói được là làm được.”

Ông Hữu Tín giận dữ, nhưng lại cũng không vì vậy mà mất lí trí, chỉ cân nhắc những gì Dĩnh Lạc vừa nói. Dựa theo tin tức, hẳn biết Dĩnh Lạc trước mắt đang sống cùng mẹ con Diệp Nhược Hà, vậy thì người đàn bà trong lòng kia, nhất định là nói về cô ta.

Mà người đàn bà đó chắc cũng chính là nguyên nhân khiến Dĩnh Lạc chậm chạp không muốn kết hôn, Ông Hữu Tín tiêu hóa xong tin tức đó, cho rằng một ngày nào đó có thể sử dụng đầu mối thông tin này.

Xòe xòe tay, Ông Hữu Tín nói: “Dĩnh Lạc à, mày tới địa bàn của tao, chẳng lẽ không sợ thuộc hạ tao, một phát làm thịt mày với Thạch Đường chủ? Tao có thể tạo ra rất nhiều lí do, ví dụ như mày muốn giết tao, ví dụ như bọn mày nội bộ lục đục...”

“A Hào.” Dĩnh Lạc thỉnh linh gọi

A Hào lên tiếng, lần đầu tiên mở miệng kể từ khi đi vào đây: “Dạ, Đại ca. Em đã cho khoảng 100 anh em bao vây xung quanh quán bar này, mỗi người đều được trang bị vũ khí tận răng, nếu như Ông đường chủ làm ra hành động gì, ngày mai Bar Kim Điển sẽ lên ngay trên trang nhất các loại báo, nguyên nhân là xã hội đen tập kích...”

“Đúng là mạnh tay...” Ông Hữu Tín trầm giọng nói, cũng không biết là tán thưởng hay không cho là như vậy.

Dĩnh Lạc nhấp nhấp ngón tay, lại gọi: “Thạch Quyết.”

“Dạ, Đại ca.”

“Nếu tôi nói cậu diệt sạch Thạch Mị Đường, không vì lí do gì cả, cậu đồng ý không?”

“Em được đại ca nâng đỡ, chỉ cần đại ca phân phó, phóng hỏa giết người không hề do dự.”

“Tốt lắm, không uống công tôi lúc trước một lòng bồi dưỡng cho cậu.” Dĩnh Lạc cười.

Ông Hữu Tín thờ ơ nghe Dĩnh Lạc lăm bằm với thuộc hạ, nói không dao động thì là gạt người, Sơn Si Đường mặc dù cũng giống như Thạch Mị Đường là một phân nhánh của Thiên Hà Bang, trên thực tế là hoạt động độc lập, rất có thể lực, nếu không lúc trước một câu nói của Dĩnh lạc, có thể làm cho Thạch Quyết lên làm Đường chủ sao? Một khi Sơn Si Đường cùng Thạch Mị Đường đối chọi nhau, trong lúc người sống ta chết, hóa ra thành tiện nghi cho Thủy Vồng cùng Chiêu Lượng đường sao, để cho bọn họ thâu tóm địa bàn sẵn có.

Lúc này A Hào có điện thoại, gã rút di động ra nghe, sắc mặt ngưng trọng hướng Dĩnh Lạc xin chỉ thị: “Dò được điện thoại bên cảnh sát, nói phát lệnh khám xét, bar Kim Điển có tội phạm trọng án bị truy nã.”

Dĩnh Lạc cười nhạo Ông Hữu Tín: “Không nghĩ tới mày vẫn duy trì quan hệ thân mật với cảnh sát như vậy, Đại thiếu gia Vũ Thác nếu biết được, cũng không biết sẽ có cảm giác như thế nào.”

“Đây là quán bar, lúc nào chẳng bị kiểm tra, không phải chuyện tao có thể làm chủ được.” Ông Hữu Tín đem trách nhiệm phủ sạch sẽ.

Thạch Quyết nói: “Đại ca bọn anh đi trước đi, em ở đây đối phó bọn nó, bọn họ còn chưa dám chống đối em.”

“Được.”

Dĩnh Lạc quyết định nhanh chóng đứng dậy, làm ra một động tác tay (thủ ngữ) với Ông Hữu Tín, chỉ vào hai mắt mình, tiếp theo chỉ về đối phương, ý nghĩa là tao lúc nào cũng sẽ nhìn mày chăm chăm.

Ông Hữu Tín xua tay: “Không tiễn... Còn nữa, cảnh sát lúc nào cũng theo dõi mày, cho nên, nghe lời tao, tốt nhất là trốn về Đông Nam Á cho nhanh, nơi này đã không còn chỗ cho đại ca thấp kém nữa.”

“Để coi sao.” Dĩnh Lạc đáp.

Ngay lúc cảnh sát ập vào tiến hành kiểm tra thông thường, đoàn người Dĩnh Lạc đã ở trong bóng tối chu phủ rời khỏi thành phố X, hành tung sạch sẽ giống như bọn họ chưa từng xuất hiện vậy.

10. Chương 10

Quay trở lại nhà họ Dĩnh vào thời gian buổi sáng cùng ngày Dĩnh Lạc đi tới thành phố X.

Diệp Nhược Hà sau khi trang điểm, mang theo Dĩnh Hạ cùng Thành Chi, biết chỉ cần bản thân mình lên xe đi ra ngoài, ở xung quanh lập tức sẽ có vệ sĩ bám đuôi theo, đó là Dĩnh Lạc đặc biệt an bài, phòng ngừa có kẻ theo dõi hoặc tập kích, điều này làm cho bà có một loại cảm giác hư vinh, bà rất hưởng thụ cái mùi vị như người nổi tiếng được bảo vệ vòng trong vòng ngoài.

Bà hiểu rõ, chỉ cần tiếp tục bám theo Dĩnh lạc, bà nhất định có thể xâm nhập vào xã hội thượng lưu, trở thành một người nổi tiếng, qua đó bà có thể hưởng thụ cuộc sống xa hoa.

Tâm tình bà rất tốt, ngay cả lời ăn tiếng nói với Dĩnh Hạ cũng trở nên nhỏ nhẹ, nhưng Dĩnh Hạ lại không yên lòng, cùng mẹ đi đến siêu thị chuyên nhập khẩu các loại rau quả cùng nguyên liệu nấu ăn ngoại nhập. Diệp Nhược Hà mua đồ vốn đã đặt lên hạ xuống hết cái này đến cái kia, làm thời gian mua đồ cũng kéo dài gấp đôi bình thường, rốt cuộc cũng lựa được rồi kêu Dĩnh Hạ hỗ trợ đẩy xe đi, vừa lòng đẹp ý đi tính tiền.

Nói tóm lại, Diệp Nhược Hà chính là định ‘muốn chinh phục trái tim người đàn ông, thì trước hết phải chinh phục cái bao tử của anh ta’, vì vậy không hề phiền muộn mà muốn trở ra hết tài nấu nướng của mình, muốn khiến cho Dĩnh Lạc mãi mãi cũng không thể rời khỏi bà ta.

Ba người trở về nhà cũng đã là giữa trưa, nhưng ngoài ý muốn lại phát hiện trong nhà trống trơn, Thành Chi lập tức gọi điện thoại cho A Hào hỏi, im lặng nghe bên kia nói ào ào một hồi, sau đó quay qua nói với Diệp Nhược Hà và Dĩnh Hạ.

“Đại ca đã phục hồi trí nhớ, đến thành phố X làm chút chuyện rồi, mấy ngày nữa mới về. Ah, Cô Diệp, Đại ca có nói, mấy ngày này không có cách tiếp đãi cô, cho nên cô cứ xem đây như là nhà của mình, muốn đi đâu thì cứ đi, muốn sắm sửa gì thì cũng có thể nói với tôi.”

Dĩnh Hạ cho tới lúc này cũng không chưa từng cảm giác vui mừng như vậy, cha đã khôi phục trí nhớ, như vậy chứng tỏ cha chính là cha, chính là rất thương cậu, cha yêu cậu.

Diệp Nhược Hà nghe xong cũng mừng rỡ, nghĩ muốn mua sắm gì cũng được, chẳng khác nào nói Dĩnh Lạc hào phóng bày ra một cái mỏ kim cương không giới hạn cho bà, cái này không phải ý nói Dĩnh Lạc đã đem bà trở thành người một nhà rồi hay sao?

Tâm tình bà tốt đến mức thiếu điều muốn hát lên, lập tức quyết định vô nhà bếp chuẩn bị chút đồ bảo dưỡng nhan sắc từ rau củ để còn có thể thu hút sự chú ý chứ.

Dĩnh Hạ chờ mẹ đi khỏi tầm mắt, mới cẩn thận hỏi Thành Chi: “Cái kia, cha... Có hay không...”

Có hay không nhắc tới cậu?

Thành Chi chăm sóc thiếu gia cũng đã vài năm rồi, đoán được suy nghĩ của cậu, kiên nhẫn cười: “Có, đại ca nói Tiểu Hạ thiếu gia phải ngoan, nếu như nghịch ngợm, đại ca về sẽ đánh vào mông.”

Mặt Dĩnh Hạ đỏ rực, vội chạy lên lầu trốn về phòng.

Ngày hôm sau Thành Chi đưa cho hai mẹ con một tin tức không tốt, cảnh sát có được tin tức Dĩnh Lạc đang bị truy nã vì trọng án đã quay lại, trước mắt phải người truy tìm, Dĩnh Lạc vì vậy phải né đến chỗ khác tránh bão.

Diệp Nhược Hà nhún nhún vai, cho dù cảnh sát tới, bà cũng chỉ nói cái gì đều không biết, dù sao bà vốn là công dân Mĩ, lúc nào cũng có thể quay về Mĩ.

Dĩnh Hạ thì thật sự lo lắng, hỏi: “Cha... Không có cách gì quay lại về đây?”

“Nghe nói cảnh sát chìm vây xung quanh đây rồi, ở ngoài khu dân cư đã có người mặc thường phục chăm chăm theo dõi.”

“Vây em...”

“Thiếu gia không cần lo lắng, cứ như bình thường đi học là được rồi, cảnh sát có đến đây tra hỏi cậu cứ nói là cái gì cũng không biết, không có bằng chứng xác thực, cảnh sát cũng chẳng thể vô cớ bắt người.”

“Dạ.” Dĩnh Hạ không phải lần đầu tiên gặp phải tình huống này, cho nên cũng không có hốt hoảng, cậu chỉ lo lắng cha sẽ bị bắt, bởi vì nếu cha bị bỏ tù, thời gian cha con có thể gặp nhau so với trước kia sẽ lại càng ít, càng ít.

“Thật ra là, thiếu gia...” Thành Chi suy nghĩ thật lâu mới nói ra: “Lúc trước vì chưa ổn định, cho đến đại ca mới để cậu ở lại đây học đại học, lần nào về cũng phải nghĩ cách né tránh tai mắt của người khác, nếu có gì thì liền phiền toái...”

Dĩnh Hạ run lên, đại khái cũng đoán được Thành Chi sẽ nói gì tiếp sau đó, quả nhiên hẳn nói tiếp:

“Bằng cấp này nọ bất quả cũng chỉ là một tờ giấy, đi ra ngoài làm việc thì cũng lựa lên chọn xuống, bọn họ

cũng sợ ở trường học toàn lí thuyết, còn chưa chắc làm đúng ngành. Đại ca sẽ không cho cậu đi ra ngoài để cho người ta hành hạ, cuối cùng nhất định sẽ giữ cậu bên cạnh. Tôi nói, thiếu gia cậu cứ dứt khoát đi theo đại ca học tập, đại ca cũng khỏi phải bôn ba mệt mỏi...”

“Em hiểu rồi, em sẽ đi làm thủ tục thôi học.”

“Thiếu gia, không phải tôi ép cậu...”

“Không có... Em... Em đã sớm...”

Trước kia kiên trì lên đại học, là bởi vì cảm giác được có bằng cấp, cũng gia tăng thêm mức độ cạnh tranh khi đi làm, cho dù một mình cũng có thể sống tốt trên cuộc đời này; sau lại cảm giác lên đại học cảm được bằng tốt nghiệp, cha một ngày nào đó thật sự bị sa cơ, cậu cũng có khả năng nuôi cha.

Qua vài năm, cậu rút cuộc hiểu ra một sự thật: Cha thật sự mạnh đến mức không cần con lo lắng cho tương lai của cha.

Đã như vậy, Dĩnh Hạ cũng không cần dựa vào văn bằng để nâng cao giá trị bản thân, bởi vì cậu không cần nhờ vào sách vở để có thể sánh vai với cha, cậu chỉ cần đi theo cha là đủ rồi.

Cho nên...

“Em không đi học nữa, em đến Đông Nam Á, cha ở đâu em liền ở đó.”

Thành Chi thật vui mừng, giống như là nhìn thấy con nhỏ mỗi năm lại lớn lên thành người.

“Thiếu gia cậu đừng vội, bây giờ vốn là gian đoạn mẫn cảm, thành linh nghỉ học lại khiến cho cảnh sát chú ý, đến lúc đó lại chuẩn bị sẵn một lô một lốc lí do không cho cậu đi, tôi chắc chắn đại ca sẽ bị liên lụy. Ít nhất cứ đi học cho hết học kì này, đến lúc đó mọi chuyện cũng êm êm, chúng ta liền đi.”

“Dạ.” Dĩnh Hạ đáp, một tháng nữa là nghỉ đông rồi, để cho cậu thi cho xong học kì cuối cùng này đi.

Chuyện cứ vậy mà bình thản trôi qua, xế chiều cùng ngày quả nhiên có cảnh sát đến chào hỏi, hơn nữa lại chính là vị cảnh sát mấy năm trước thụ lí vụ án Dĩnh Lạc mua bán ma túy rồi bỏ trốn, bọn họ đối với Dĩnh Hạ chẳng có chút xa lạ, khi Dĩnh Hạ còn học trung học ở thành phố X, cũng thường thường phải tiếp họ đến nói chuyện.

Mấy câu hỏi của Dĩnh Hạ đều cũ mèm, như là Dĩnh Lạc có phải đã trở về? Hàng xóm xung quanh xác nhận có thấy người đàn ông giống như Dĩnh Hạ thường lui tới nhà này, cái này giải thích thế nào?

“Là chú từ nước ngoài về, là bạn trước kia của cha tôi... Bọn họ có khi đến ở vài ngày... Tôi không biết bây giờ họ ở đâu... Nếu như, nếu như họ trở lại... Tôi sẽ thông báo...” Dĩnh Hạ cúi đầu nói.

Cảnh sát tất nhiên không tin mấy câu này, gặng hỏi vài lần, Dĩnh Hạ vẫn kiên trì trả lời như vậy, những người đó ở nước ngoài kinh doanh cái gì, ở nước nào? Không biết, hình như là ở Đông Nam Á, Châu Âu, hay là Mĩ gì đó. Khách đến thì cậu tiếp đãi, hoàn thành đúng trách nhiệm chủ nhà.

Cảnh sát lại tiếp tục dồn ép, còn hỏi Diệp Nhược Hà là ai. Diệp Nhược Hà lấy hộ chiếu chứng minh thân phận, nói mình là mẹ ruột của Dĩnh Hạ, bà lo lắng con phải sống ở đây một mình, cho nên mới quay về chăm sóc. Về phần Dĩnh Lạc, bà đã rất lâu chưa từng gặp lại.

“Có một chủ cửa hàng cao cấp trong thành phố khai báo, cô tuần trước cùng với một vị ngoại hình giống như Dĩnh Lạc đi mua sắm dây chuyền trị giá tới mấy chục vạn.” Cảnh sát hỏi.

“Anh ta nói anh ta là bạn của Dĩnh Lạc, đúng vậy, ngoại hình rất giống Dĩnh Lạc, là kiểu mà tôi thích... Ai, anh ta chắc là rất có tiền, nói muốn theo đuổi tôi, cho nên mua quà tặng tôi... Anh ta ở đâu? Tôi chỉ biết anh ta là doanh nhân, đi đâu ở đâu thì liên quan gì tới tôi?”

Diệp Nhược Hà nanh nọc lên cái lí một câu cũng không tha, hết sức ra sức giúp con thoát khỏi sự dây dưa của cảnh sát, bởi vì giúp con cũng chính là giúp Dĩnh Lạc, giúp Dĩnh Lạc cũng chính là giúp mình, đạo lí đó tất nhiên bà không thể không biết.

Hơn hai tiếng sau cảnh sát ra về, Diệp Nhược Hà chau mày nhìn Dĩnh Hạ, nói: “Cha con không thể trở về, trở về nhất định sẽ bị bắt, mẹ con mình cũng không thể ngồi ngốc ở đây đợi. Con theo mẹ qua Mĩ, cha con nhất định có cách trốn ra nước ngoài, đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở Mĩ.”

Dĩnh Hạ không muốn ở chung với Diệp Nhược Hà, cũng không muốn để bà có cơ hội gặp mặt cha, vì vậy lắc đầu.

Diệp Nhược Hà bỏ qua cự tuyệt của cậu, trực giác của bà rất mạnh, đánh giá chung qua mấy ngày này, bà nhận ra Dĩnh Lạc rất coi trọng Dĩnh Hạ, tuyệt đối là bởi vì Dĩnh Hạ là con độc nhất của hắn. Nếu như bà quay về Mĩ một mình, bà không chắc Dĩnh Lạc có đi tìm nàng hay không, nhưng nếu mang Dĩnh Hạ theo, Dĩnh Lạc chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của bà.

“Tiểu hạ...” Diệp Nhược Hà bắt đầu lợi dụng ưu điểm của phụ nữ mà ra vẻ yếu đuối: “Trước kia để con ở lại nhà ngoại là mẹ không đúng, cho mẹ một cơ hội, để cho hai mẹ con mình ở chung với nhau. Con nghĩ lại đi, đợi ngày nào đó con tìm được người con gái tâm đầu ý hợp để kết hôn, cơ hội để chúng ta ở chung với nhau lại càng ít ỏi...”

Dĩnh Hạ cúi đầu, chân di di trên thảm dưới sàn nhà, cậu nghĩ: quá khứ thì đã là quá khứ, bây giờ còn nói có ý nghĩa gì sao? Nếu nói trẻ con không thể thiếu mẹ, cậu cũng chẳng phải đã chống đỡ được tới lúc này?

Không cần, cậu không cần mẹ.

Diệp Nhược Hà ôm ngực đau đớn nói đáng thương: “... Mẹ cũng đã bốn mươi tuổi rồi, bên cạnh cũng chẳng còn ai, con thật sự để mẹ sống một mình ở Mĩ sao?”

Dĩnh Hạ nghe mẹ nói càng lúc càng đáng thương, căn bản không nói ra được lời cự tuyệt, nhìn Thành Chi một chút, Thành Chi chỉ buông tay, cậu suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Visa đi Mĩ khó làm lắm...”

“Con đang là sinh viên, nếu lấy danh nghĩa là đi du lịch, cũng không thành vấn đề.” Diệp Nhược Hà quay qua Thành Chi nói: “Việc này giao cho cậu làm, nhớ kĩ, đặt vé hạng thương gia, tôi không muốn ngồi hạng thường.”

Diệp Nhược Hà mở miệng liền muốn Thành Chi mua vé máy bay hạng thương gia ở khoang VIP, nghiêm nhiên đã mang theo giọng điệu của nữ chủ nhân gia đình.

Thành Chi mỉm cười nói được, Diệp Nhược Hà đắc ý vui vẻ lên lầu nghỉ ngơi, nửa tiếng sau này có giờ hẹn đến salon thẩm mỹ học chương trình chăm sóc da, trước khi trở về mĩ, bà muốn khiến cho bản thân phải đẹp hết cỡ để cùng đoàn tụ với Dĩnh Lạc.

Dịp năm mới vốn là mùa du lịch, cho nên ở sân bay người đến kẻ đi tấp nập, lần đầu tiên Dĩnh Hạ đến sân bay, đối với xung quanh luôn tràn đầy cảm giác mới mẻ. Bởi vì đặt mua vé hạng thương gia, cho nên có quầy làm thủ tục riêng, Thành Chi mời hai mẹ con ngồi đợi, hẳn sẽ chuẩn bị mọi việc thỏa đáng.

Diệp Nhược Hà sớm đã đưa hộ chiếu cho Thành Chi, để hắn chuẩn bị mọi thứ cho chuyến đi, bà biết Thành Chi cũng là thuộc hạ trung thành của Dĩnh Hạ, cũng sẽ không đem hộ chiếu của mình làm gì bậy bạ.

Bỏ một số tiền lớn mua vé máy bay hạng thương gia cũng có chỗ tốt là hưởng hậu mãi dành cho khách vip, lại còn ưu tiên gửi hành lý rất nhanh, giảm bớt thời gian xếp hàng qua cửa hải quan, cho nên Diệp Nhược Hà lấy tư thế phu nhân sang quý cùng con mình ngồi trong phòng đợi hạng nhất, thoải mái chờ đến giờ máy bay cất cánh.

Trong phòng chờ cao cấp còn rất nhiều du khách, Dĩnh Hạ tìm một vị trí ngồi xuống, nghỉ hai tháng rồi không có gặp cha, không biết cha như thế nào, bây giờ đang ở đâu? Cho có biết cậu đã thương lượng với Thành Chi, lặng lẽ nghỉ học, còn chưa cho bất kì người nào trong lớp biết?

Cậu đã hạ quyết tâm, không bao giờ tách ra khỏi cha nữa.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ bay, Thành Chi nhân cơ hội Diệp Nhược Hà xem tạp chí, nhỏ giọng nói với Dĩnh Hạ: “Thiếu gia, ra đây nói chuyện một chút.”

“Hử.”

Nhìn hắn thần thần bí bí, Dĩnh Hạ cũng không hỏi nhiều làm gì, đứng dậy đi theo, không ngờ bị Thành Chi đẩy vào trong phòng vệ sinh của phòng chờ VIP.

Bên trong đã có một cô gái trẻ tóc dài, Dĩnh Hạ nhận ra cô cũng là du khách trong phòng chờ VIP, đang muốn đi ra, Thành Chi lại nhanh chóng đi ra đóng cửa lại.

“Này, anh Thành Chi!” Bối rối gõ cửa, không biết tại sao Thành Chi lại muốn để cậu ở chung với một cô gái.

Cô gái cản cậu lại, nói: “Thiếu gia.”

Vừa nghe xưng hô này, Dĩnh Hạ cũng không còn luống cuống, biết cô hẳn cũng là thuộc hạ của cha. Nhưng, tuổi cũng trẻ quá không? Hơn nữa cô ở trong nhà vệ sinh chờ mình làm cái gì?

“Mau cởi đồ.”

Cô gái nói xong, liền tự nhiên đem quần áo của mình cởi ra, khiến cho Dĩnh Hạ xấu hổ quần bách.

“Á! Cô... Đứng...” Xoay người muốn mở cửa chạy đi.

Cô gái kéo cậu trở về nói: “Cậu cởi trang thành tôi, tôi cởi trang thành cậu, cậu nhanh lên một chút, máy bay của tôi nửa tiếng sau cất cánh rồi.”

Thừa lúc Dĩnh Hạ có chút tỉnh táo lại, cô cái cởi cái áo len tay rộng của mình, cái váy nhung tím cùng thắt lưng, giày ống cũng cởi luôn, chỉ còn chừa lại đồ lót trên người, nhưng cô một chút cũng chẳng ngượng ngịu, thấy Dĩnh Hạ hành động chậm chạp, cô trực tiếp quì xuống cởi nút quần jean của Dĩnh Hạ.

“Đứng...” Đỏ mặt cản lại, cậu là con trai mà còn không thể phóng khoáng như cô gái này.

“Đừng kéo dài thời gian, chẳng lẽ cậu muốn đi Mĩ thật sao?” Cô gái nhướn mắt trừng cậu.

Dĩnh Hạ rùng mình, quyết đoán cởi đi áo khoác, chỉ còn chừa lại áo lót, quần cũng tuột xuống tới bắp chân, ngay cả giày cũng cởi ra.

Cô gái đưa đồ nữ cho cậu, tự mình thì mặc lại đồ của cậu. Dĩnh Hạ luống cuống tay chân mặc váy và áo len, cảm giác lạ lạ, chỉ là thay đồ như thế này sao?

Cô gái không chút hoang mang kéo mái tóc giả ra, lộ ra mái tóc cắt ngắn giống như của Dĩnh Hạ, Dĩnh Hạ lúc này mới phát hiện khuôn mặt cô cái tương tự như cậu đến sáu bảy phần, chẳng lẽ là Thành Chi đặc biệt tìm ra?

Cô gái cũng không giải thích gì thêm, giúp cậu sửa lại y phục, đội mái tóc giả lên, sau đó đẩy người đi, bên ngoài có một người đàn ông xa lạ đang đợi cùng.

“Đến giờ đăng kí rồi.” Người đàn ông ôm lấy vai cậu, đi ra ngoài.

Dĩnh Hạ vẫn không rõ lắm tình huống lúc này, quay đầu xung quanh tìm Thành Chi, Thành Chi vẫy vẫy ngón tay, ám chỉ cái gì cũng dừng hỏi. Dĩnh Hạ buồn bực tiếp tục đi, cậu bề ngoài cải trang quá mức thành công, ngay cả khi đi ngang qua Diệp Nhược Hà, bà cũng chưa từng liếc mắt nhìn cậu một cái.

Người đàn ông cầm hộ chiếu và vé máy bay của mình cùng của Dĩnh Hạ, đi ngược về hướng một hãng hàng không khác, thuận lợi cất cánh, ba giờ sau đáp xuống một sân bay địa phương, tiếp theo đi ngồi xe đi vào nội thành thành phố đến một khách sạn sáu sao.

Về phần Diệp Nhược Hà ở bên này, bà thỉnh thoảng liếc mắt khỏi tạp chí, đều thấy Thành Chi cùng con mình quay lưng lại đang rì rầm nói chuyện, cũng chẳng thấy gì khác thường, khi đăng kí thủ tục Dĩnh Hạ cúi đầu đi theo phía sau, khi lên máy bay liều cuộn người trong khoang hạng nhất mà ngủ, mười mấy tiếng sau máy bay đáp xuống, đến khi bà phát hiện ra cũng chẳng còn kịp nữa.

Nổi giận bùng bùng hỏi Thành Chi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thành Chi thả một tay: “Thiếu gia đi qua Thái vào công ty của Đại ca học việc. Đúng rồi, có việc nhất định phải nhắc nhở cô Diệp, kẻ thù của đại ca đã biết cô Diệp là người phụ nữ mà đại ca yêu, vì trả thù có thể sẽ phái sát thủ đến theo dõi... Ai, đừng lo lắng, cô Trương chính là vệ sĩ đại ca phái đến bảo vệ cô Diệp.”

Chỉ vào cô gái cải trang thành Dĩnh Hạ.

Cô gái quả thật là Dĩnh Lạc đặc biệt phái tới, nhưng không phải là để bảo vệ Diệp Nhược Hà, mà là để theo dõi bà không cho phép rời khỏi nước Mỹ, để tránh lại mò tới gây phiền phức cho hai cha con, ngoài ra còn để cho Diệp Nhược Hà đứng đầu sóng ngọn gió, thu hút sự chú ý của những kẻ có dã tâm.

Cô gái cười dài ôm lấy Diệp Nhược Hà, nói: “Mẹ, đi thôi.”

“Cái này không được, tôi muốn nói chuyện với Dĩnh Lạc! Điện thoại, đưa điện thoại cho tôi!!”

Điện thoại của Diệp Nhược Hà bị cô gái đoạt mất đưa cho Thành Chi, tiếp theo kéo người đi. Thành Chi lấy điện thoại nhét vào trong túi của mình, đi vào trong phi trường.

Ôi, thật bận rộn, vừa mới bay mười mấy tiếng, bây giờ lại phải đổi chuyến bay về theo đại ca tụ tập, hẳn làm bảo mẫu cho thiếu gia nhiều năm như vậy, cũng nên theo đại ca nghỉ ngơi rồi.

Người đàn ông đem Dĩnh Hạ đến tầng cao nhất của khách sạn ven sông Mi Nam, đi đến cửa phòng, sau khi gõ cửa, hẳn mời Dĩnh Hạ tự đi vào.

“Ai ở trong vậy?” Dĩnh Hạ hỏi.

“Người chờ thiếu gia.” Người đàn ông đáp, lập tức rời đi.

Dĩnh Hạ chậm rãi đi qua huyền quan, đi vào trong căn phòng tao nhã tinh tế. Phía tay phải có một cái giường lớn, bên trái là bàn gỗ nâu được làm thủ công, trước mặt là cửa sổ lớn chiếm toàn bộ bức tường, rèm cửa đã được kéo lại, bên ngoài là bóng tối đen thẫm, bên ngoài là dòng sông bình yên chảy qua, một cây cầu lớn vắt ngang, hai bên sông lấp lánh ánh sáng, khách sạn này giống như một cây cột chống trời sừng sững.

Bóng đêm quá mức diễm lệ, quả thật làm cho người ta không nỡ buông rèm, mà trên chiếc ghế nghỉ kê nơi cửa sổ, một người đàn ông đang ngồi nhàn nhã nhấp nhấp một ngụm rượu, càng làm cậu không nỡ chớp mắt.

“Cha?”

Dĩnh Lạc ngồi ở bên cửa sổ, vẻ mặt thản nhiên đảo mắt liếc Dĩnh Hạ một cái, mỉm cười.

Hắn bắt quá chỉ là ra lệnh đưa con đến đây, bọn họ hóa ra lại cho con giả thành con gái. Cái này cũng không phải lần đầu, mấy năm trước hai cha con vì tránh tai mắt của người khác để gặp nhau một lần, lần đó Dĩnh Hạ mặc đồng phục kiểu thủy thủ, đến bây giờ vẫn để lại cho hắn ấn tượng rất sâu đậm.

Thật là vừa khéo, đứa bé này, hôm nay tóc dài vấy ngấn lại thêm giày bốt, hóa ra một một chút cảm giác xa cách cũng không hề có.

“Tiểu Hạ giả trang thành con gái rất đẹp nha, bắt quá, cha vẫn thích bộ dáng thường ngày của con.”

Dĩnh Hạ lúc này mới nhớ bề ngoài của mình khác biệt thường ngày, ngượng ngùng kéo mái tóc giả xuống.

“Con...”

“Đừng nóng vội... Để cha giúp con thay đồ... Lại đây...” Dĩnh Lạc liếm liếm môi, bộ dáng con vừa vội lại quẫn bách đáng yêu chết mất thôi.

Dĩnh Hạ nghe lời chậm chậm đi qua, thỉnh thoảng nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, vội vàng lắc đầu: “Cha... Cửa sổ... Sẽ bị nhìn thấy...”

“Không ai có thể nhìn thấy nơi này.” Dĩnh Lạc phản đối.

Dĩnh Hạ mới không tin, mặt nóng tới mức có thể chiên trứng, thấy cha vươn tay đến muốn ôm, vội vàng lui ra sau, trong lúc không chú ý thì bị vấp cái giường, cả người ngã ngựa lên nệm giường mềm mại.

Dĩnh Lạc lo lắng tâm can bảo bối có bị té đau hay không, vừa nhìn, gấu váy nhưng bị xốc lên trên, lộ ra quần lót của bé trai ở bên trong, hai vật phẩm hoàn toàn khác biệt phối hợp cùng nhau, lại mang theo hàm súc tình sắc đầy quỷ dị.

Ngày thường ai kia đã luôn khoái ghẹo con cho nên hẳn bị hình ảnh này khiến cho thân dưới căng cứng, so với khi còn trẻ còn muốn xúc động hơn.

“Á á!” Dĩnh Hạ kêu lên thành tiếng, vội nắm gấu váy muốn kéo xuống che đi, mặc váy làm cho cả người cậu cũng cảm thấy là lạ.

Dĩnh Lạc cản lại.

“Tiểu Hạ ngoan, để cho cha nhìn nơi xinh đẹp của con nào.”

Dĩnh Hạ hốt hoảng cứng người vì cái gọi là “nơi xinh đẹp” ô ô ô, thật là không biết làm sao, tại sao cha lại muốn nói chỗ nào xinh đẹp? Cha lúc nào cũng đem cậu trở thành trẻ con.

“Cha đã, cha đã, xem qua rất nhiều lần...”

“Chưa từng xem qua như vậy.” Dĩnh Lạc bò lên giường, quì gối giữa hai chân đang mang bốt, chui vào dưới váy của con

Cái này làm cho con hét to: “Cha, cha làm gì?!”

“Cha muốn nhìn lên chỗ kia của Tiểu Hạ...”

Dưới váy nghe được mùi vị nơi riêng tư của con cảm thấy rất mới lạ, khiến cho hắn chơi đến hưng phấn, hắn trực tiếp lòi ngọc hành cùng túi da mềm mại của con kéo ra khỏi quần lót, tiếp tục chơi đùa.

“Toàn thân Tiểu Hạ đều đáng yêu, nơi này cũng rất đáng yêu...”

Dĩnh Hạ nghe thấy cha nói như vậy, cũng không biết phải phản ứng thế nào, nơi đó thật sự chẳng có chút nào đáng yêu hết mà.

“Đừng, đừng đùa chỗ đó...” Cậu nắm chặt gấu váy, nói với cha đang ở bên trong.

Dĩnh Lạc cười, con tại sao có thể hấp dẫn như vậy, hẳn làm sao có thể không vui đùa? Há miệng ngậm lấy túi da của con rồi ra sức khuấy đảo, nước bọt thấm ướt từng nếp nhăn khiến nó trở nên ướt át trơn trượt, tay lại càng ra sức xoa bóp trên dưới khiến cho Dĩnh Hạ từ phần eo trở xuống không ngừng run rẩy, ngay cả hô hấp cũng đứt quãng.

“A, không không... Ô ô... Cha... Đừng mà...”

Dĩnh Lạc biết con mỗi lần nói đừng mà đều chỉ là vì xấu hổ, thành ra càng thêm hăng hái ăn hiếp, khê cần nhẹ lên bộ phận yếu ớt mềm mại kia, khiến cho ngọc hành cũng từ từ cứng lại, tiếng rên rỉ lẫn khuất trong hàm răng ngậm chặt, tay vì vuốt mạnh qua, khiến cho mạch máu xanh xanh không ngừng nảy lên.

“Đừng cần con...” Khẩn cầu đáng thương làm sao.

Con như vậy thật sự làm cho Dĩnh Lạc yêu chết thôi, hết lần này đến lần khác không thèm đếm xỉa đến thỉnh cầu ai oán, dùng khoe môi ma sát lấy ngọc hành, cọt đến khi linh khẩu cũng rỉ nước, liền lấy răng nhẹ cắn lên phần đỉnh, khiến cho con thở gấp.

“Đừng... Cha đừng... Xin...”

Lắc đầu nói, không biết là hưng phấn là sung sướng hay là thống khổ mà rơi nước mắt.

Dĩnh Lạc không ngừng, không ngừng ngậm vào nhả ra ngọc hành hồng hồng của con, dưới lực áp bách của khoang miệng, Dĩnh Hạ không chịu được nữa, eo cũng cương cứng, bao nhiêu tinh hoa đều vẩy vào trong miệng cha, cả người cũng thăng hoa lên tận đỉnh.

Dĩnh Lạc nuốt lấy toàn bộ dịch thể của con, nhô đầu ra khỏi váy, liếm môi nói: “Nhanh quá ha, người trẻ tuổi quả nhiên.”

Trong miệng nói như vậy, nhưng cũng biết nói Dĩnh Hạ có hai tháng không cùng mình thân thiết, chỉ cần kích thích nhẹ một cái, lập tức có kết quả.

Dĩnh Hạ cuộn người trên giường thở, trong lòng bất mãn quá chừng, lâu bầu nói: “...Giống y già dê...”

“Con nói cái gì...?” Dĩnh Lạc nhướng mắt.

“Bởi vì chui vào váy... Cho nên...” Dĩnh Hạ chỉ muốn nói cha rất biến thái.

“Con nói cha già?!” Dĩnh Lạc chụp lấy chữ “già” trong già dê, trợn mắt hỏi: “Con cho rằng cha già?”

Như thế nào lại nổi giận dữ vậy? Dĩnh Hạ hốt hoảng, lui ra sau, nói: “Không có...”

“Cố! Tiểu Hạ con cho rằng cha lớn tuổi rồi, muốn tạo phản có phải không?” Vừa nói xuống giường đứng thẳng, kéo khóa quần của mình, đem nam căn cứng ngắc bên trong lôi ra: “Con xem, cha già chỗ nào?”

Hung vật đồ sộ có xu thế ngóc đầu đầy dữ tợn, buộc con phải kính sợ từ trong tận đáy lòng.

“Không phải...” Dĩnh Hạ thật sự không có nghĩ cha già, bị hiểu lầm đến mắt cũng đỏ.

Dĩnh Lạc thì không dễ dàng buông tha cơ hội ăn hiếp con, chỉ vào cự long của mình nói: “Xin lỗi nó đi.”

“Dạ!” Dĩnh Hạ còn tưởng mình nghe lầm.

“Xin lỗi nó, nó không hề già chút nào, tuổi trẻ dồi dào sức khỏe, cho dù qua 10 năm nữa, cũng nhất định có thể làm cho cục cưng Tiểu Hạ của cha khóc lóc không ngừng.”

Cha có phải lại bị mất trí nhớ vậy, cho nên ngây thơ y như trẻ con mười bảy tuổi? Dĩnh Hạ trong mắt lộ ra suy nghĩ như vậy.

Dĩnh Lạc trừng trở lại, lặp lại: “Lại đây xin lỗi nó.”

“Sao, làm sao xin lỗi?” Hai mắt đắm lệ hỏi.

“Nghiêm túc nói xin lỗi nó.” Dĩnh Lạc chơi tới phát ghìen.

Dĩnh Hạ xem trốn không thoát, gạt nước mắt, quì gối ở mép giường đối diện cha, đôi bàn tay trắng nõn mềm mại nhẹ nhàng nâng thứ kia lên, nói: “Xin lỗi...”

Nói xong còn ngửa đầu, như vậy có thể được chưa?

“Không đủ thành ý.” Dĩnh Lạc hừ một tiếng nói.

Tại sao cha lại thích ghẹo cậu như vậy? Dĩnh Hạ không còn cách nào, dùng gò má đỏ hồng cọ cọ vào thứ kia của cha, lại chu miệng hôn lên đỉnh đầu, nhỏ nhẹ nói: “...Xin lỗi... Mi không già...”

Dĩnh Lạc từ phía trên nhìn thấu hết thấy, bộ dáng con đáng yêu như vậy căn bản là dụ người phạm tội, tâm trạng hân nóng hết cả lên, lửa nóng xông thẳng lên não.

“Ai!” Không thể nào?

Dĩnh Hạ nghe thấy cha thở dài buồn bực, không nhận được mà nhìn lên trên, chỉ thấy cha bịt mũi ngửa đầu.

“Cha?”

“Không có iệc gì.”

Dĩnh Lạc chậ vật ngăn cản xúc động xit máu mũi, thật sự là, nhìn thấy hình ảnh tình sách mà chảy máu thì chỉ có thời hần còn học trung học mới xảy ra, tại sao bây giờ lại có? Chẳng lẽ là di chứng sau khi bị mất trí nhớ?

Cúi đầu nhìn lại, con trong bộ đồ nhung nhìn mềm mại đáng thương, khuôn mặt con lại rất ăm áp, quả thực giống như là khấn cầu người khác tận tình chà đạp. Dĩnh Lạc chịu không nổi rồi, ép bản thân dùng sức hướng đến lấp đầy khóe miệng nhỏ nhắn hồng hồng của con.

“Tiếp tục xin lỗi... Đúng vậy, ngậm lấy... Ăn nó cho kĩ...”

Hưng phấn dâng lên không đỡ được, cổ họng Dĩnh Lạc khô khốc, ra sức đâm mạnh vào trong miệng con, mấy lần làm cho Dĩnh Hạ không chịu được, cái kia của cha vừa thô vừa lớn, đâm đến cổ họng cũng đau, còn cảm giác muốn nôn nữa, mà dựa vào kinh nghiệm chiến đấu lúc trước của cha, bản thân mình còn phải chịu khổ một trận đây.

Vì không muốn để cổ họng cùng khoang miệng ăn nhiều khổ sở, Dĩnh Hạ không thể làm gì khác hơn là phải tìm cách khác, thừa dịp cha rút ra một khoảng cậu nhả quai vật của cha ra.

“Cha... Chờ một chút, chờ một chút...”

Dám can đảm nhỏ ra sao? Dĩnh Lạc bực mình hỏi: “Cái gì?”

Dĩnh Hạ xoay người đưa lưng về phía cha, quì ngã xuống giường, nhấc mông lên sau khi đã đem quần lót cởi ta, vén vấy lên, một tay tách cánh mông mềm mại, lộ ra cúc hoa tươi non.

“Con muốn... Côn thịt của cha đi vào...”

Hai mắt Dĩnh Lạc trợn trừng giống hai cái chuông đồng, Tiểu Hạ bảo bối của hần lại bắt đầu sắc dụ a!

“Cha... Xin cha... Đi vào con... Làm con...”

Dĩnh Hạ chịu đựng cơn thẹn thùng làm ra động tác khiêu khích, điều này làm cho cơ thể cậu giật giạt chuyển động, cúc hoa giữa cánh mông cũng vì vậy mà run lên nhè nhè, dụ dỗ kẻ háo sắc đến đây tấn công.

Cơ thể bé trai trẻ trung được bao bọc trong quần áo bé gái, tương phản kinh người mang theo gợi cảm chói lòa, đem lí trí của Dĩnh Lạc đá thẳng ra ngoài đường chân trời, hần giữ chặt eo con, điên cuồng đem thứ kia của mình cắm xuống, kích tình, thật giống như từ khi hần ra đời tới giờ chưa từng làm tình.

Thăng đến trưa hai cha con mới ôm nhau tỉnh lại trên giường, Dĩnh Lạc thương yêu vuốt ve mái tóc, khuôn mặt, lỗ tai của con mà thỏa mãn cực kì.

“Bắt đầu từ hôm nay con đến công ti cha đi làm... Muốn làm chức vụ gì đều được, tổng giám đốc, giám đốc chi nhánh, trưởng bộ phận,...”

“Con biết nhóm anh A Hào rất có khả năng, chính là cánh tay đắc lực của cha...” Dĩnh Hạ bên lên trả lời: “Con cái gì cũng không biết, từ từ học... A, con trước tiên sẽ học tiếng ở đây, có thể giúp cha nghe điện thoại, chuẩn bị tài liệu, pha cà phê...”

“Con làm thư kí cho cha đi, thư kí chỉ cần ngồi trên đùi cha không nhẽo là được rồi.”

Dĩnh Hạ lại đỏ mặt, một hồi lâu sau mới nói: “Cái kia, cái kia, con làm thư kí cho cha cũng làm một trong những việc kia à...”

Cả người Dĩnh Lạc cứng ngắc, chụm lấy mũi

“Cha?”

“Xịt máu mũi...”

Dĩnh Lạc nhìn Dĩnh Hạ luống cuống chân tay giúp cầm máu, trong lòng nghĩ nghĩ: cho dù bản thân cũng đã bốn mươi tuổi rồi, nhưng đứa con này lại luôn luôn khiến cho hắn nhiệt huyết sôi trào, mãi mãi giống như rồng như hổ, nhìn đi, máu mũi chính là chứng cứ đó.

Hắn biết, con đã sớm chiếm đoạt trái tim hắn vĩnh viễn luôn rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-mi-vong-luong-he-liet-si-mi-vong-luong-chi-tap-doat>